

Ảnh Trung Trì (Trì Trong Ảnh)

Contents

Ảnh Trung Trì (Trì Trong Ảnh)	1
1. Chương 1: Hoàng Tuyền	1
2. Chương 2: Cổng Địa Ngục	3
3. Chương 3: Được Cứu	4
4. Chương 4: Yên Trì	6
5. Chương 5: Hắc Bào (*áo Bào Đen)	7
6. Chương 6: Lễ Nghi	9
7. Chương 7: Tử Khí	11
8. Chương 8: Tránh Hồn	13
9. Chương 9: Ba Năm	15
10. Chương 10: Gặp Nhau	18
11. Chương 11: Cầm Chế	19
12. Chương 12: Già Đi	22
13. Chương 13: Tin Tức	25
14. Chương 14: Chân Tướng	27
15. Chương 15: Giao Dịch	30
16. Chương 16: Phiêu Bạt	32
17. Chương 17: Bằng Hữu	34
18. Chương 18: Trọn Đời	37
19. Chương 19: Phiên Ngoại: Sống Lại	42
20. Chương 20: Phiên Ngoại: Kết Cục	44

Ảnh Trung Trì (Trì Trong Ảnh)

Giới thiệu

Thể loại: Linh dị thần quái, Yêu sâu sắc, Duyên trời tác hợp, Chủ công. Độ dài: 18 chương + 2 phiên ngoạiEdit: SóiLinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trung-tri-tri-trong-anh>

1. Chương 1: Hoàng Tuyền

Cái gọi là linh hồn bất tử, là chỉ linh hồn Hoàng tuyền của cực âm trong thiên địa, linh hồn này bất tử bất diệt, vĩnh viễn tồn tại trong thiên địa. Loại linh hồn này nhẹ thì hút tinh khí của người, nặng thì nhập vào nhân thể, đoạt tính mạng của người, có thể nói là trăm hại không có một lợi, cũng là linh vật mà người tu linh sợ nhất.

Đương nhiên, này đều là lời nói của nhân loại, nếu như có người ở bên tai ta nói lời này, ta nhất định sẽ phun hắt đến cầu huyết lâm đầu, cái thứ chó má gì a!

Linh hồn bắt tử chúng ta, quanh năm sống ở địa ngục Hoàng tuyền, không thể rời đi, vậy loại lời nói đoạt tính mạng người này từ đâu mà đến. Còn có, mặc dù thật sự có linh hồn bắt tử có thể từ địa ngục Hoàng tuyền đi đến nhân gian, cũng nhất định sẽ bị phong cảnh tươi đẹp trong thế gian hấp dẫn, đến lúc đó hút linh khí tươi mát của ngoại giới còn không kịp, còn có người nào rãnh rỗi dư hơi đi hút cái loại tinh khí vẩn đục kia của nhân loại.

Đương nhiên, nhân loại cũng không biết bản tính của chúng ta, cho nên liệt linh hồn bắt tử chúng ta vào nhóm quái vật thấy người liền giết.

Kỳ thật chúng ta vô cùng oan uổng a.

Lại để cho ta suy nghĩ, loại lời đồn hút tinh khí của người này là truyền ra từ lúc nào, ừ, có lẽ là trăm năm trước, một nam tử trên đường lên kinh, bị thổ phỉ cướp sạch, lại được một nữ tử cứu. Hai người dần nảy sinh tình cảm, liền thành thân. Kết hôn năm thứ hai, nữ tử có thai, nam tử lên kinh ứng thi, không ngờ nam tử rời đi không lâu, quê nhà nữ tử liền nổi lên hồng thủy, một nhà nữ tử đều bị nhấn chìm, cả nhà chết sạch. Lúc nam tử nghe đến tin tức này, đã là sau khi đề tên bảng vàng, chợt vừa nghe tin dữ, nam tử đau buồn mấy ngày. Hai năm sau, nam tử cưới một nữ tử khác. Nào có thể đoán được kết hôn không lâu, nam tử bắt đầu gặp ác mộng hàng đêm, ngày ngày tinh thần hoảng hốt, ăn không vào, ngủ không yên, về sau tìm được một đạo sĩ, xem xét, mới biết nam tử bị oán linh dây dưa, mà oán linh, dĩ nhiên là thê tử đã chết của hắn. Thì ra nữ tử chết đi lòng mang theo chấp niệm gặp nam tử, hóa thành âm linh, âm hồn bắt tán, lại trôi dạt đến bên người nam tử, lại phát hiện sau khi nàng chết đi, nam tử lại thành thân, oán niệm cả đời, lại hóa thành oán linh, cả ngày lẫn đêm cướp đi tinh khí của nam tử, muốn chiếm người kia thành của mình, lại không biết, đây là đoạt đi sinh mệnh của nam tử. Sinh mệnh của nam tử sắp đi đến hồi cuối, hắn trước khi chết, nói cho nữ tử vẫn luôn quấn bên người hắn, hắn nói hắn vẫn luôn không thỉnh người để đuổi nàng đi, là muốn cùng nàng trường sinh làm bạn, nhưng đáng tiếc trời cao không như ý, hắn chỉ có thể đi trước một bước, còn về việc hắn lấy người khác, hắn nói, hắn lấy người kia, chỉ bởi vì tướng mạo giống nàng, hắn nhìn vật nhớ người, nên mới cưới, kỳ thật trong lòng hắn, yêu vẫn là nàng. Lúc nói xong toàn bộ, nam tử nhắm mắt rồi biến mất, nữ tử che mặt khóc rống, cuối cùng nàng tự hủy linh lực, ôm nam tử cùng rơi vào luân hồi.

Ta vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy cha trông thấy một cặp si nhân dắt tay đến trước Mạnh bà, ông còn cố ý dặn Mạnh bà trộn lẫn chút nước vào trong Mạnh bà thang, để cho lúc chuyển thế, vẫn còn giữ lại một phần trí nhớ, đời sau lại không bỏ lỡ.

Loại chuyện nghịch ý trời này! Cha cũng dám làm! Lúc ấy sau khi ta nghe được chuyện này, hừ mũi với cha một cái, ta nói cha, nữ tử này một đời hại chết nam tử, nam tử chắc chắn đối với nữ tử có điều oán hận, người vì sao vẫn cứ để bọn họ tụ vào một khối, đây không phải lại khiến cho nam tử khó xử hay sao.

Khi đó cha cũng không giải thích cặn kẽ, ông chỉ xoa xoa đầu ta, cười nói, Không nhi, tình tình ái ái, con còn chưa hiểu.

Ta bất mãn, ta nói ta dầu gì cũng là linh hồn bắt tử sống trăm năm, việc đời nào mà chưa từng thấy qua, ta có gì không hiểu. Một đời này đã bỏ qua nhau, liền định trước bọn họ hữu duyên vô phận, vì sao còn phải cố ý dắt hai người đến một khối, như thế chỉ tăng thêm bi thương mà thôi.

Cha chỉ cười như trước, Không nhi, con còn chưa hiểu, khi con có một ngày, gặp được người con thích, con liền rõ ràng, vì sao hữu duyên vô phận, cũng vẫn muốn bóp méo thiên mệnh, dây dưa đến một khối.

Ta là cười lạnh tròn vện một nén nhang, ta nói ta ở trong Hoàng tuyền trăm năm rồi, nếu thật sự có người ta thích, đã sớm động tâm, tội gì đợi đến hôm nay vẫn lẻ loi một mình.

Cha nói, duyên phận trời đã định trước, chẳng qua là còn chưa tới mà thôi. Không nhi, con vẫn là chưa hiểu.

Ta liền hờn dỗi, ta nói vậy thì được, ta đây liền đi tìm, ta liền không tin bằng ta thiếu chủ của Hoàng tuyền, còn tìm không ra một người hữu duyên.

Cha liền nở nụ cười, ông nói, vậy con nhanh đi tìm, sớm ngày tìm được một người con thích, để cho ta ôm cháu nội.

Ta cao ngạo hất cằm, ta nói ta nhất định tìm một người con dâu hoàn mỹ cho người xem.

Kết quả, vì lời nói trong lúc hờn dỗi, ta tìm trọn vẹn gần ngàn năm, vẫn không tìm được, vì vậy, ta liền trở thành câu chuyện cười trong mắt chúng nhân của địa ngục hoàng tuyền.

2. Chương 2: Cổng Địa Ngục

Ta lúc đầu cho là mình cả đời này cứ như vậy lẻ loi một mình vượt qua, rồi lại không nghĩ, tại thời điểm sinh thân trăm năm của ta, ta gặp được kiếp trong sinh mệnh của ta — Yên Trì.

Trước đó, ta phải nói một chút, ta chính là linh hồn bất tử, chỉ có âm lực bên trong Hoàng tuyền, mới có thể trợ giúp ta tu hành, tuy rằng ta có thể gặp đúng thời điểm năm mươi năm một lần, cánh cổng của địa ngục Hoàng tuyền mở ra, từ địa ngục Hoàng tuyền đi tới nhân gian, nhưng bởi vì cha ta báo cho ta biết, nhân khí của nhân gian vẫn đục, linh khí của người tu linh thì tinh khiết, đều bất lợi đối với linh hồn bất tử chúng ta, cho nên ta liền ngừng lại ý nghĩ này.

Vả lại linh hồn bất tử chúng ta không đến nhân gian cũng có đạo lý riêng của mình, linh hồn có linh lực thấp kém, một khi gặp phải ánh nắng, sẽ tan thành mây khói, chỉ có linh hồn có linh lực nhất định, mới có thể dạo chơi ở nhân gian, linh lực càng cao, càng không e ngại ánh mặt trời. Mà ta, cùng lắm chỉ là linh hồn một trăm năm, ngay cả thân thể của nhân loại cũng chưa hình thành, vẫn bảo trì bộ dạng xương cốt khi mới sinh, nếu ta đến nhân gian, này rõ ràng chính là báo cho nhân loại biết, ta là linh hồn bất tử, đến diệt ta đi.

Ta linh lực không cao, thiên phú cũng không có, cha ta thường xuyên xoa xoa cái đầu trọc của ta, lắc đầu thở dài, nói ông dù gì cũng là chủ nhân Hoàng tuyền linh lực cao thâm, như thế nào liền sinh ra một xu tiểu tử ta đây, linh lực bình thường còn không hóa được hình người.

Vì thế ta giận đến dừ dừ nắm tay với ông, ta nói, ta nhất định sẽ cố gắng để cho người nhìn xem, lại để cho người thấy được thực lực của ta, kết quả, ta quả nhiên là trời sinh thiếu căn cơ, cho dù cố gắng thế nào, cũng không cách nào được việc, về sau ta dứt khoát buông tha cho tu hành, mỗi ngày đều khoác một cái hắc bào cha tặng cho ta, tùy ý chạy trốn chơi đùa trong địa ngục Hoàng tuyền, ông liền truyền linh lực của mình qua cho ta, để cho ta thay ông trấn thủ địa ngục Hoàng tuyền.

Rồi lại không nghĩ tới, biến hóa trong thế gian nhiều vô số, lại xuất hiện một Yên Trì, làm thay đổi kết cục của câu chuyện ta đã sớm định ra. Cũng là y, khiến cho sinh mệnh ta xuất hiện ngã rẽ, hết thảy đều phát triển về phía không thể dự đoán trước.

Ta cùng Yên Trì gặp nhau, có thể nói là vô cùng ly kỳ.

Một năm kia, vừa đúng năm mươi năm, cổng lớn của địa ngục Hoàng tuyền mở ra, Âm vệ sẽ đem âm linh có chút đạo hạnh cùng thiện tâm thả ra khỏi địa ngục Hoàng tuyền, đến nhân giới tu hành, còn có thể bắt lại âm linh gây nguy hiểm cho người vào lại địa ngục Hoàng tuyền, tôi luyện thân tâm. (*xác và hồn)

Ta đối với nhân giới vô cùng tò mò, luôn nghĩ có thể ra ngoài nhìn xem, nhưng ta linh lực chưa đủ, vừa đi ra ngoài, ban đêm còn may, ban ngày ta đây chính là sẽ bị mặt trời đánh cho tan hồn phách.

Thế nhưng một ngày này, ta nhận phải kích thích, trong cơn tức giận, vọt tới nhân gian.

Khi đó ta đang dạo chơi ở trước cổng ngục, hâm mộ nhìn đám âm linh theo thứ tự bay ra khỏi cổng, đi tới nhân gian. Mà lúc này, ta liền nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện của hai linh hồn, giọng nói dường như cố gắng phóng đại, vô cùng rõ ràng truyền vào tai ta.

Ta sau khi nghe xong, quả thật tức đến nổi phổi, hai người này châm chọc lại khiêu khích ta linh lực thấp kém, ngay cả nhân gian cũng không thể đi, năng lực như vậy sao có thể kế nhiệm vị trí đứng đầu Hoàng

tuyền, bọn họ còn nói ta tìm không được bạn đời, chính là do ta linh lực quá thấp, cũng không có năng lực gì, không lọt vào mắt xanh của người nào.

Ta nếu như có tóc, ta nhất định sẽ bị những lời này chọc giận đến dựng hết lên, những người này như thế nào lại vớ vẩn như vậy, dựa vào đâu suy đoán ta năng lực không có, linh lực thấp kém, chính là do trời cao sắp đặt, cũng không phải ngày sau không nỗ lực, bọn họ dựa vào đâu nói ta như vậy, ta trong cơn tức giận, vọt tới trước mặt hai linh kia, giờ quả đấm nổi giận dùng dùng nói, ai nói ta linh lực thấp kém, đánh với ta một trận.

Vì vậy, ta liền đánh nhau với bọn họ, sau khi ta tiến lên, ta liền hối hận rồi, bởi vì ta cảm thấy được, linh lực của bọn họ còn cao hơn ta, hai linh cộng lại, thực lực càng trên ta. Nhưng lúc đó ta nghĩ, ít nhất ta cũng là thiếu chủ của địa ngục Hoàng tuyền, bọn họ dù sao cũng phải nhường ta mà thôi, nhưng không ngờ rằng, hai linh này nói đánh nhau đều nổi lên hứng thú, không chút lưu tình, ngay cả Âm vệ tới đây ngăn cản, cũng bị bọn họ dễ dàng thương.

Ta càng lúc càng tức giận, ngón tay vẽ kết giới, vận chuyển linh lực, nhưng thủy chung không phá được phòng thủ của bọn họ, ngược lại bị bọn họ từng bước bức lui, vậy mà ngoài ý muốn bị dồn đến cổng ngục.

Kết quả, ta cứ như vậy, ngoài ý muốn rơi ra ngoài cổng ngục, bị sức hút của biển Hoàng tuyền cuốn tới nhân gian, mà lúc cha ta chạy đến, đúng lúc cổng ngục đóng loại, hoàn toàn ngăn cách liên hệ giữa ta và cha.

Cổng ngục năm mươi năm mới có thể mở ra, cho dù chủ nhân của Hoàng tuyền cũng không thể sửa đổi quy định, bởi vậy, ta sâu sắc hiểu được, ta cùng cha ta phải cách biệt năm mươi năm rồi.

Nhưng mà, này còn chưa phải chuyện quan trọng nhất, khi ta ra khỏi biển Hoàng tuyền, dần dần nổi lên nhân giới, ta thỉnh thoảng thấy được ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống mặt biển, ta lúc ấy thầm nghĩ, đã xong, ta đây là muốn đem mệnh của mình tặng cho mặt trời rồi.

3. Chương 3: Được Cứu

Khi ánh mặt trời chói chang hoàn toàn rơi vào đáy mắt của ta, ta thậm chí có chút nháy nhót, sợ hãi từ vong lúc trước đều bị ta quăng ra sau đầu, chỉ còn lại hưng phấn khi nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài.

Lúc đó ta nghĩ, dù là trong một cái chớp mắt tiếp theo ta sẽ bị ánh mặt trời đánh cho tan hồn thể, ta có thể liếc mắt nhìn thấy ánh sáng của thế giới bên ngoài, cũng là hạnh phúc lắm rồi.

Nước biển đẩy thân thể ta lên trên, ta nhìn thấy ánh mặt trời cách ta ngày càng gần, mà thân thể của ta cũng dần tiếp xúc đến ánh mặt trời, tan thành bụi, ta nghĩ xong đời, cứ tiếp tục như vậy, ta chẳng lẽ ngay cả thế giới bên ngoài còn chưa thấy được, liền phải tan thành khối bụi sao. Không được, ta dầu gì cũng là con của chủ nhân Hoàng tuyền, ta dù thế nào cũng phải chết một cách vinh quang, vì vậy, ta liền ra sức bơi đến nơi có ánh sáng... Ta thực hoài nghi đầu của ta bị cổng ngục kẹp hư mất rồi...

Mặt trời chói chang trên cao, nước biển dập dờn, lúc ta từ đáy biển bơi đến thế giới nhân gian, ta nhảy căng hoan hô, nếu không phải đang chìm trong biển nước, ta liền muốn nhảy, nhưng đáng tiếc ta vui mừng chưa được bao lâu, thân thể nhẹ bẫng, liền nhìn thấy thân thể bằng xương của mình ở dưới ánh mặt trời nóng bỏng, nhanh chóng bốc thành khói, từng chút từng chút bị ăn mòn, tiếp sau đó...

“A? Bộ xương khô này như thế nào không thể gặp ánh sáng.”

Giọng nói ôn nhu giống như mũi tên lửa đâm vào người ta, một chốc, cả người ta đều sôi trào. Ta định thần đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy giữa trời và biển, nam tử một thân đồ trắng đứng trên phi kiếm đưa lưng về ánh mặt trời, từ từ bay về phía ta, khi cái bóng của y bao phủ trên người ta ngăn lại ánh sáng, thân thể của ta đành chỉ ăn mòn.

Ta vui mừng giờ tay hô to: “Nhanh cứu ta nhanh cứu ta!” Chỉ cần không đụng ánh sáng, ta liền có thể tiếp tục sống sót, ngưng tụ thân thể.

Nam tử kia dường như có chút nghi hoặc, đứng trên phi kiếm thật lâu cũng không nhúc nhích. Mà ta rồi lại đợi không được, dù không bị ánh mặt trời chiếu thẳng đến, nhưng chỉ cần có hơi nóng tản vào trong thân thể ta, ta cũng có thể tan thành khói bụi, chẳng qua là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Ta giơ tay càng cao hơn, lớn tiếng la lên: “Nhanh cứu ta nhanh cứu ta, ta... ta nhất định sẽ báo đáp người... người muốn cái gì ta đều cho người.”

“Xi,” Ta dường như nghe thấy tiếng cười của nam tử kia, tiếp theo giọng nói ôn hòa liền lướt nhẹ vào tai ta, “Người có thể lấy thứ gì cho ta.”

Lấy cái gì cho y, ta bị câu hỏi này khiến cả người ngây ngẩn, tại địa ngục Hoàng tuyền nhiều năm, ta muốn cái gì người khác đều cầm đến cho ta, nhưng ta ở nơi này chưa lâu, liền tổn hại gần như sạch sẽ, cho nên trên tay ta thật đúng là không có thứ gì có thể lấy ra, lúc này bị y hỏi như vậy, ta liền nghẹn lời rồi, suy nghĩ một lúc lâu, đều không thể đưa ra một câu trả lời đáng tin cậy.

Ánh mặt trời càng lúc càng gắt, thân thể của ta cũng sắp không chịu được rồi, hiện tại cả người phải dựa vào việc núp dưới cái bóng của y để bảo vệ tính mạng, vì vậy, không biết có phải là bị mặt trời thiêu hồng đầu óc, hay là do ý thức không còn tỉnh táo, ta cứ như vậy, nhắm mắt hô lớn: “Ta lấy sự trong sạch của ta cho người!”

Ta nghĩ, khi ấy sắc mặt của người kia nhất định rất dễ nhìn...

Người kia vẫn là cứu ta lên, lúc nhìn thấy người đó vươn tay về phía ta, ta liền thất thần. Tại địa ngục Hoàng tuyền nhiều năm, tay ta nhìn thấy hoặc là cánh tay xương xẩu, hoặc là tay khô không chút sinh khí, mặc dù tay của cha ta đều có thịt dày, nhưng một chút cũng không dễ coi. Cho nên đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một cánh tay đẹp mắt như vậy, gân cốt rõ ràng, thon dài hữu lực, chỉ có tầng kén mỏng, tim ta thịch một cái, ma xui quỷ khiến cũng nắm chặt lại.

Đối phương dường như bị hành động của ta dọa sợ, ngay cả phi kiếm đều lung lay một cái, tại khoảnh khắc y thất thần, ta mượn lực nhảy lên, nhảy tới phía trên phi kiếm của y, nhưng một động tác này, lại khiến cho ta trực tiếp tiếp xúc với ánh mặt trời, thân thể nhanh chóng hóa khói.

Ngay vào lúc này, một vật nhanh chóng phủ lên ta, thân thể mát lạnh, hóa khói dừng lại, ta quay đầu nhìn, chỉ thấy mình từ đầu tới đuôi được một tấm áo bao phủ, ngăn cách ánh mặt trời.

Ta mừng rỡ vỗ tay, quay đầu muốn cảm ơn, nhưng trong khoảnh khắc hai mắt đều say. Ta ở địa ngục Hoàng tuyền không học được cái gì, muốn miêu tả dung mạo của một người đều cảm thấy từ ngữ nghèo nàn sâu sắc, người nọ rất đẹp, là trong cuộc đời mấy trăm năm của ta, là nhân loại ta thấy đẹp nhất, rõ ràng là một nam tử, nhưng không mất mỹ mạo của nữ tử, khóe miệng hơi giương, dù không cười, cũng khiến cho người cảm thấy gần gũi ấm áp.

Ta nhìn y thất thần, không nhận được liền khen một tiếng: “Người thật đẹp.”

Y hiển nhiên bị lời nói của ta khiến ngây ngẩn cả người, cười ngặt nghèo một hồi mới mở miệng nói: “Cho tới bây giờ chưa có ai khen ta như người, người là người đầu tiên. A, không nói nữa, người không thể gặp sáng, ta mang người đến trong phòng tạm lánh, bằng không thì trong chốc lát người liền biến mất.”

Cả tâm trí ta đều đặt vào khuôn mặt của y rồi, một lời cũng không nghe lọt, ngây ngốc gật đầu, cũng không biết mình đồng ý cái gì.

Vào phòng của y, y gỡ xuống tấm áo phủ trên người ta, mặc lại trên người mình, cười hỏi ta: “Người là tới từ địa ngục Hoàng tuyền? Theo ta biết, từ địa ngục Hoàng tuyền đi ra ngoài, đều có đạo hạnh nhất định, canh giữ Song Thụ Đảo lâu như vậy, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy một linh hồn bất tử không thể xuất hiện dưới ánh sáng mà đi ra. Nhưng nhắc tới cũng kỳ quái, bình thường linh hồn bất tử đều có đạo hạnh nhất định, mới có thể nói chuyện, nhưng người thì ngược lại, thật sự kỳ quái.”

Ta bị lời này của y khiến cho nghẹn khuất, lúc ấy liền muốn phản bác một câu, ta sẽ nói chuyện bởi vì ta trời sinh đã có linh lực hậu duệ của chủ nhân Hoàng tuyền, nhưng lời đến khóe miệng, ta lại nuốt xuống. Mặc dù đối phương có khuôn mặt hiền lành, nhưng không chừng nhân tâm rất xấu, ta không thể tùy ý tiết lộ thân phận của mình, vì vậy ta vỗ vỗ ngực mình, ngừng đầu ưỡn ngực: “Đó là vì ta thiên phú dị bẩm!”

Người nọ lại cười như hoa, ta lần bầu hỏi y: “Có buồn cười như vậy sao.”

Y cười khoát tay xin lỗi ta: “Ha, ta vẫn là lần đầu tiên thấy người ngốc như vậy... ha ha, linh hồn bất tử lại ngốc như thế, người thật thú vị.”

Y làm như ta không nghe thấy mấy chữ “ngốc” hay sao, ta bắt mẫn, hai tay vòng trước ngực, mũi hếch lên trời, móc ngược lại y, ta nói ta cũng là lần đầu tiên thấy một nhân loại không chút đề phòng với linh hồn bất tử.

Y cười cười xoa đầu ta, nói ta đây thân thể nhỏ bé, cũng không có linh lực, có gì để cho y đề phòng a.

Ta tức giận nắm quyền quơ quơ: “Ta dầu gì cũng là linh hồn bất tử sống trăm năm, tuy rằng ta thấp, nhưng khí lực của ta lại rất lớn!”

Y cười càng vui vẻ hơn, xoa đầu khô của ta, nói: “Nếu như ngươi có một ngày phải chết, đó nhất định là ngốc chết.”

“...”

4. Chương 4: Yên Trì

Tại ta nổi giận dùng dùng muốn làm ra hành động trả thù, y rút cuộc cho ta lời xin lỗi, ngược lại cũng nói cho ta biết tên của y — Yên Trì.

“Yên Trì, thật dễ nghe” Ta hoàn toàn bị cái tên này khiến cho mê muội, người này đẹp như vậy, ngay cả tên cũng hấp dẫn người như thế, so sánh với bản thân...

“Còn người, người tên gì?”

Ta ngơ ngác nâng đầu nhìn về phía y, bữu môi cố rặn ra một chữ: “Không.”

“Không?” Yên Trì dường như rất ngạc nhiên với cái tên của ta, hai hàng lông mày thon dài nhướng lên, “Tên của người chỉ có một chữ sao?”

Ta gật đầu: “Cha ta nói linh hồn bất tử vốn không có thân thể thật sự, đều là hư không, cho nên ta gọi là ‘Không’.”

“A?” Yên Trì gãi gãi cằm của mình, nghiêng đầu hỏi: “Nói như vậy, cha của ngươi chẳng lẽ cũng giống như ngươi, không có thân thể?”

Ta lắc đầu nói: “Không, cha ta có, linh hồn bất tử tu hành đến trình độ nhất định, liền không khác nhân loại, nhưng trăm ngàn năm qua, bởi vì vùng đất sinh sống của linh hồn bất tử bị linh lực chế ngự, có thể đạt tới tình cảnh như thế nhưng là không nhiều lắm.”

Yên Trì dường như rất nghi hoặc đối với những vấn đề này, ta nhìn thấy trong mắt y đều là hiếu kỳ: “Thật thần kỳ, bảo vệ Song Thụ Đảo nhiều năm như vậy, ta thấy linh hồn bất tử hoặc là hình dạng xương khô, hoặc là thân thể u hồn, thật đúng là chưa thấy qua bộ dạng của người a. Không biết hình người của người sẽ như thế nào, thật sự muốn nhìn thấy.”

Ta sửng sốt trong chớp mắt, lại cúi thấp đầu xuống, nhảy đến trên ghế, quơ quơ hai cái chân xương khô, trăm mặt không nói. Linh lực của ta thấp kém, trời sinh liền thiếu căn cơ tu luyện, cho dù ta thử thể nào, đều không thể đột phá bản thân, nếu như ta dựa vào tu hành hóa thành hình người, ta có thể tiếp xúc ánh sáng liền không tệ. Nhưng những lời này, liên quan đến tôn nghiêm của một người nam nhân, ta là nói không ra miệng a.

Yên Trì cũng không hỏi lại, y sờ sờ đầu lâu của ta, cười đến rực rỡ: “Không, rồi sẽ có một ngày ngươi sẽ làm được. Ta bảo vệ Song Thụ Đảo mấy năm, gặp qua không ít linh hồn bất tử, một trong số đó nhìn qua

linh lực thấp kém, nhưng lại có lực lượng kinh người, nghe nói chỉ có mấy tháng, liền tu ra linh thể, ngưng hồn thành hình, người cũng sẽ làm được.”

Ta càng thêm trầm mặc. An ủi ta mà nói, từ cha ta nghe được không dưới trăm lượt, với ta mà nói, đều là nói nhảm, cũng không biết vì cái gì, nghe xong lời của Yên Trì, ta không khỏi có một loại động lực, ta đột nhiên cảm thấy, chính mình kỳ thật vẫn có thể.

“Yên Trì, linh lực của người có cao không?”

Yên Trì đối với câu hỏi này của ta cảm thấy rất kỳ quái, hỏi lại ta: “Vì sao lại hỏi như vậy, người đừng nói là người muốn hút linh lực của ta đi?”

Ta lắc đầu nói: “Linh hồn bắt tử rất ít hút linh lực cả người, này đối với bọn họ mà nói không hề có ích lợi.” Ta hỏi y linh lực cao, chỉ hy vọng y có thể trợ giúp ta mà thôi, nhưng mà ngẫm lại, đối với một người vừa quen đã hỏi lời này, khó tránh khỏi có chút không ổn, vì vậy ta liền nói sang chuyện khác, không hỏi nữa.

“Trời.” Yên Trì giật mình hô lên, “Người không xạo đi? Ta vẫn cho rằng linh hồn bắt tử hút tinh khí của nhân loại để sống, một ta bảo vệ Song Thủ Đạo nhiều năm, còn cho rằng do linh lực của ta cao hơn những linh hồn bắt tử kia, bọn họ mới không công kích ta.”

Ta nếu có mắt, nhất định sẽ nhìn Yên Trì một cái đầy khinh bỉ, để tránh cho Yên Trì lại tiếp tục hiểu lầm linh hồn bắt tử chúng ta, ta liền nói ra từng tập tính của chúng ta cho y nghe, y nghe đến không ngậm được mồm, miệng hơi há ra, bộ dạng vô cùng tức cười, ta nhìn không được liền chột chột mặt y, mềm mềm, thật thoải mái.

“A! Không người làm gì vậy!” Yên Trì xoa xoa mặt mình, trở tay lại muốn chột ngược lại ta, kết quả y dường như không tìm thấy chỗ hạ tay, lại ngưng ngừng thu về, “Mà thôi, bỏ qua cho người, ta xem người cũng không thể ra ngoài, liền ở nơi này của ta đi. Yên tâm, nơi ta ở cực kỳ an toàn, sẽ không có người đến đuổi người đi, chỉ cần người ở trong phòng không chạy loạn không dọa người là được.”

Ta hoảng hốt một cái chớp mắt, theo bản năng liền lên tiếng hỏi: “Yên Trì, người tại sao lại yên tâm cho một người xa lạ như ta ở đây, không sợ ta nửa đêm nuốt luôn người sao?”

“Ha ha ha,” Yên Trì ôm bụng cười to, “Linh hồn bắt tử nhà người vừa gốc linh lực lại vừa thấp kém, có thể làm khó dễ được ta sao? Người không bị đám người sư huynh sư đệ của ta tiêu diệt cũng không tệ lắm rồi.”

.... Tôn nghiêm của ta đã bị chà đạp một cách tàn nhẫn! Ta nổi giận, ta quyết tâm không để ý tới y, y chính là người xấu bề ngoài nhìn như hiền lành, bên trong lại vô cùng đáng giận.

Nếu là người xấu, ta liền muốn trị gian trừ ác, trừng ác dương thiện (*trừng trị cái ác, tuyên dương cái thiện), vì thế, ta quyết định ra tay diệt trừ nguồn gốc của cái ác!

Vì vậy một ngày này, ta ăn hết sạch đồ ăn của y — cha ta nói, đồ ăn chính là nguồn gốc của sinh mệnh, cho nên đồ ăn chính là nguồn gốc cái ác của Yên Trì, Hừ!

..... Khuôn mặt đen thui của Yên Trì ngày hôm đó, ta suốt đời khó quên.

5. Chương 5: Hắc Bào (*áo Bào Đen)

Yên Trì là tên khốn kiếp, này là sau khi ta quan sát vài ngày mới đưa ra kết luận, y lúc nào cũng sẽ xoa xoa đầu lâu của ta, cười híp mắt nói: “Không, đầu của người thật bóng.” Y đây là kỳ thị một cách trắng trợn rằng ta không có tóc! Vì vậy ta tức giận, ta quyết định phải có tóc.

Cha nói người nhân gian gieo hạt, đều là bỏ hạt giống vào trong đất, sau đó tưới nước, hạt giống sẽ lớn thành đại thụ che trời. Cho nên ta muốn tóc nhất định phải có được sợi tóc, mà sợi tóc dĩ nhiên không thể nghi ngờ liền do Yên Trì cung cấp.

Vì có thể lấy được tóc, ta quyết định trộm tóc từ Yên Trì. Buổi tối cùng ngày, ta ở bên người trông thật lâu, rốt cuộc đợi đến lúc Yên Trì ngủ say, liền lén lén lút lút cọ đến bên giường, nắm được tóc của y, rất tốt, động tay, ta nhỏ...

Tay ta liền cứng lại rồi, lúc này Yên Trì đang ngủ say, lông mi thật dài phủ trên mặt, theo hô hấp rung động nhẹ nhẹ. Ta không có từ ngữ phong phú để hình dung, chỉ cảm thấy Yên Trì yên yên ổn ổn ngủ như vậy, thật mê người, nhìn miệng của y lúc đóng lúc mở, ta thật sự muốn, cắn một cái, ôi chao....

“Người đang làm gì vậy?!”

Ta cứng đờ, nhìn Yên Trì vào mắt, khuôn mặt của y đỏ bừng, hô hấp còn có chút dồn dập, y đây là đang thẹn thùng sao.

“Yên Trì, người thế nào còn chưa ngủ à.” Ta dường như quá mức bình tĩnh, căn cứ vào chuyện xưa máu chó của nhân gian, loại thời điểm này ta đáng ra phải đỏ mặt, ấp úng mà lao ra đi? Nhưng mà, nghĩ kỹ một chút, ta dường như không có mặt...

Ta bật cười khanh khách, Yên Trì rồi lại rùng mình một cái: “Không, người đừng cười, cực kinh dị.”

Ta tức giận vô cùng, nhảy dựng lên đu ở trên lưng Yên Trì, vò đầu y: “Cho người khi dễ ta, nhìn sự lợi hại của ta đây, à!”

Yên Trì nở nụ cười, y công ta lên, ước lượng: “Nhìn không ra, thân thể nhỏ bé này của người, ngược lại cũng có chút sức nặng. Ta đây liền miễn cưỡng công người một hồi, đợi sau khi người tu thành hình người rồi, đổi thành người công ta.”

Ta sững sờ một chút, ánh mắt mờ đi: “Năng lực ta quá thấp, căn bản không có khả năng tu thành hình người.”

“Nói hươu nói vượn!” Yên Trì gõ đầu ta, “Sao lại không tự tin về mình như thế, uống phí ta nuôi người nhiều ngày như vậy. Sáng mai ta qua thư các tìm xem có sách nào thích hợp cho người tu luyện không, lấy cho người, cho người học một chút.”

Ta bĩu môi vuốt đầu, nhảy xuống khỏi lưng Yên Trì: “Linh thuật của Linh hồn bắt tử dưới địa ngục Hoàng tuyền ta đều học không được, huống chi linh thuật nhân gian của các người.”

“Người đây là xem nhẹ linh thuật của nhân gian chúng ta?” Yên Trì bất mãn, gõ đầu ta một cái, tức giận nói: “Lần tới cho người nhìn thấy sự lợi hại của linh thuật nhân gian chúng ta.”

“Không cần nhìn,” Ta sờ lên đầu, “Dù sao đều lợi hại hơn ta.”

“Người...” Yên Trì dường như bị ta làm cho nổi giận, lời nói ra cũng không trôi chảy, “Mà thôi, nói không lại người, người nếu như không học, liền cả đời đều ở trong bóng đêm, nhìn không thấy một chút ánh sáng à.”

Ta nhào tới trước kéo cánh tay Yên Trì, lúc ấy không biết đầu óc thế nào, đã nói những lời này: “Nhìn không thấy ánh sáng không có vấn đề, chỉ cần có thể nhìn thấy Yên Trì là được rồi.”

Yên Trì sững sờ thật lâu, một mực trầm mặc không nói, lúc ta cho là y sẽ không nói lời nào, y rồi lại sờ lên đầu ta, nói một câu: “Ngốc.”

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài dạo chơi.”

Ta vui sướng hài lòng gật gật đầu, kéo tay Yên Trì, liền chạy ra bên ngoài.

Tuy rằng người trên đảo có thể tiếp nhận linh hồn bắt tử, nhưng suy cho cùng nhiều năm qua mấy tin đồn nhắm về Linh hồn bắt tử đã ăn sâu bén rễ vào trong tiềm thức của loài người, bởi vậy bọn họ đối với linh hồn bắt tử chúng ta, vẫn là có chỗ kiêng kỵ, ta đi ra ngoài, cũng phải chọn đường nhỏ không người để đi.

“Cẩn thận chút, đừng để người khác nhìn thấy người.” Yên Trì ôn nhu nói, kéo cao áo bào rộng lớn trên người ta, che đầu ta lại.

“Yên Trì, người vì sao không sợ ta!” Ta vui vẻ nhìn cảnh đẹp chung quanh, trong lúc lơ đãng hỏi một câu.

Yên Trì thò tay vào trong áo bào, xoa xoa đầu ta: Người ngốc như vậy, có gì đáng sợ.”

Ta bắt mỡ đâm vào ngực y một cái, nghiêng rằng ken két: “Rồi sẽ có một ngày ta khiến cho ngươi phải sợ ta.”

Dường như đã nghe được lời gì rất buồn cười, Yên Trì ôm bụng cười ha hả: “Chỉ bằng ngươi? Vẫn là nghĩ đến như thế nào nâng cao linh lực của ngươi rồi hãy nói a.”

Ta thử phì phò đâm y một cái, ngứa đầu ưỡn ngực mà vượt qua y. Ta là thiếu chủ dưới Hoàng tuyền, không muốn so đo với tên tiểu nhân y!

6. Chương 6: Lễ Nghi

Ta kéo tay Yên Trì không biết đã đi được bao lâu, dường như toàn bộ lối nhỏ trên đảo đều bị ta đi hết, trong lúc bất tri bất giác, đã gần đến bình minh.

“Gần sáng rồi, chúng ta mau về thôi,” Yên Trì cười kéo áo bào của ta lên cao hơn, che khuất hoàn toàn khuôn mặt ta, “Lát nữa ngươi lại không chịu được ánh sáng.”

Ta ngây ngốc gật gật đầu, kéo Yên Trì trở về đường cũ.

Dọc theo con đường này, chúng ta đều an tĩnh không nói gì, ta im lặng nhìn sườn mặt của Yên Trì, con tim rung động.

“Yên Trì, ngươi...” Ta còn chưa nói xong, chỉ thấy Yên Trì si ngốc nhìn về phương xa, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào chỗ đó, nhìn cũng không nhìn ta.

“Yên Trì ngươi nhìn gì vậy?” Ta nghi hoặc nghiêng đầu một chút, đồng thời cũng theo y ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy Song thụ đảo ở phía xa, trôi nổi rất nhiều tia sáng xinh đẹp, một dây leo dài nhỏ uốn éo thân mình vòng quanh song thụ, vô cùng thần kỳ, ánh sáng chớp tắt giống như bị lôi kéo, nhao nhao tụ lại quanh nhánh cây, tạo thành một chùm sáng, phản chiếu ánh nắng mới lên, càng nổi lên về mỹ lệ.

“Yên Trì, đó là cái gì? Thật đẹp.” Ta tò mò chọc chọc cánh tay Yên Trì, ta nhớ được trước kia đã nghe nói qua, Song thụ đảo chính là thần thụ trấn áp bốn phương, người bình thường không thể bước vào, càng không nói đến thánh vật, vậy ở đằng kia như thế nào lại có một nhánh dây leo.

Ánh mắt Yên Trì đầy buồn bã, kéo áo bào của ta lên cao hơn, hoàn toàn phủ lên đôi mắt của ta.

“Sau bề ngoài xinh đẹp, chúng quy luôn có một chuyện xưa khiến người ta đau lòng. Hoa đào yêu phải bướm sinh mệnh ngắn ngủi, vì kéo dài sinh mệnh của bướm, trả giá tất cả tâm huyết, không tiếc đảo ngược thiên mệnh. Cuối cùng, hoa đưa bướm yêu quý của mình đến thiên giới, từ đó về sau một hoa một bướm, thiên địa cách biệt không bao giờ còn gặp lại.

Hoa yêu – Hoa Lang, bởi vì đảo ngược thiên mệnh, bị Thiên đế trừng phạt, chặt đứt yêu cốt, giáng xuống làm người, ngày đêm nhận thiên phạt mà không phải người bình thường có thể chịu đựng được, cho đến lúc hắc bùa dập lại việc kéo dài sinh mệnh của Điệp linh – Điệp Ý kia, đối phương mới có thể đầu thai chuyển thế. Mấy năm trước, hắc bùa dập đứt sinh mệnh, nhưng lại không đầu thai, ngược lại để cho sư tôn ta chôn cất trên Song thụ đảo, muốn mượn linh lực của Song thụ, cải tạo linh thể, lần nữa trở lại nhân gian.”

“Đạo chủ của các ngươi vậy mà đồng ý việc này?”

Yên Trì nhìn ta một cái, lắc đầu than nhẹ: “Đạo chủ cùng Hoa yêu kia là bạn cũ. Hoa yêu cùng Điệp linh cách biệt ba nghìn năm, đã là bất hạnh, Đạo chủ làm sao nhẫn tâm không giúp hắc bùa được.”

“Nhưng mà,” Ta lẩm bẩm: “Hắc cải tạo linh thể, trở về nhân gian thì có ích lợi gì, còn không phải vẫn là chia cách hai đầu với người trong lòng của hắc, vĩnh viễn không thấy.”

Yên Trì cười nhạt một tiếng: “Chuyện xưa này ta cũng là nghe từ chỗ Đạo chủ, có lẽ thân là người ngoài cuộc, chúng ta không thể giải thích vì sao Hoa yêu phải làm như vậy, nhưng có lẽ khi ta yêu người khác rồi, ta liền rõ ràng.”

Yêu người khác, ta ngây ngốc phân tích mấy chữ này, lẳng lặng nhìn về phía Yên Trì. Ta còn không hiểu cái gì là yêu, phụ vương từng nói, con sẽ luôn luôn nghĩ đến người kia, vậy chính là yêu người đó.

Ta không hiểu, nhưng ta nhìn Yên Trì, ta chỉ muốn mỗi ngày nhìn thấy y, y là nhân loại đầu tiên ta thấy, không sợ linh hồn bất tử, tuy rằng y lúc nào cũng khi dễ ta, nhưng y ngược lại thật sự quan tâm ta.

Nếu như nghĩ đến y chính là yêu, vậy ta chính là yêu y a.

“Yên Trì, ta yêu người.”

“Phụt, khụ khụ khụ...” Yên Trì thật giống như bị sặc nước bọt, ho một lúc lâu, nhìn ta chăm chăm từ trên xuống dưới mấy lần, cười nói: “Thật là một đứa nhỏ đơn thuần, người biết cái gì là yêu sao.”

Ta vỗ ngực một cái: “Ta biết!”

“Không, người không hiểu.” Yên Trì lắc đầu, xoa xoa đầu ta, “Người đối với ta chỉ là ỷ lại mà thôi, chờ khi người có một ngày hiểu được vì sao Hoa yêu phải làm như vậy, người mới thật sự hiểu.”

Ta mơ mơ màng màng nghe, gỡ đầu, ta nói người mới ngốc, ta mới không ngốc bằng y.

Yên Trì không nói, y bắt đầu đi lắc lắc đầu, quay người liền đi.

Không biết vì cái gì, ta cảm thấy được, Yên Trì đang tức giận.

“Yên Trì, người đang giận ta sao.” Ta đuổi theo, bắt được y liền hỏi.

Yên Trì không trả lời ta, dẫn theo ta trở lại phòng, ấn ta xuống giường: “Người nghỉ ngơi đi, ta đi luyện buổi sáng.”

Nói xong, y liền đi, bỏ lại một mình ta đứng đó khó hiểu gỡ gỡ đầu, rốt cuộc ta đắc tội y chỗ nào.

Sau khi ăn trưa, Yên Trì đã về, mang cho ta một đồng thức ăn ngon.

Những thứ đó đầy đủ các loại, rất nhiều thứ ta chưa từng thấy qua, ta nhìn miệng đều thèm rồi, đuổi ra cánh tay xương khô liền sờ soạn về phía đó.

Nào nghĩ tới, hạ xuống một cái tát, Yên Trì liền đánh đổ móng vuốt của ta.

“A, Yên Trì người làm gì vậy.” Ta vô cùng ủy khuất, thổi thổi móng vuốt của mình.

Yên Trì căng mặt, sắc mặt đen đến đáng sợ, ta nhìn mà sờn hết cả gai ốc.

“Yên Trì... Yên Trì, làm sao vậy.”

“Trước kia là ta quá nuông chiều người rồi, nghĩ đến người dù sao chưa từng tiếp xúc cùng nhân loại, không biết được lễ nghi nhân gian cũng hợp tình hợp lý, nhưng hôm nay người đã ở lại chỗ này của ta, ta liền có nghĩa vụ dạy dỗ người, cái gì gọi là lễ. Đương nhiên, nếu người không cam tâm tình nguyện học, dĩ nhiên có thể đi, ta sẽ không miễn cưỡng.”

“Học... ta học!” Ta không muốn tách ra khỏi Yên Trì.

“Vậy thì tốt,” Yên Trì kéo cánh tay xương khô của ta, đi đến thau nước một bên, tỉ mỉ chà xát, “Trước khi ăn cơm cần phải rửa tay, liền bắt đầu học từ cái này.”

Ta ngơ ngác nghe theo, nhìn bàn tay được Yên Trì nắm lấy, cảm thấy tâm đều ấm rồi, nếu như học lễ nghi của loài người, liền có thể được Yên Trì nắm tay nhiều hơn, ta đây cũng vui vẻ.

“Yên Trì, mỗi ngày trước khi ăn cơm, người đều giúp ta rửa tay được không?”

Tay Yên Trì cứng đờ, trong nháy mắt liền cười nói: “Nếu như người nguyện ý, cũng không có gì không thể, nhưng người phải ngoan ngoãn nghe lời ta.”

“Đương nhiên!” Ta vỗ ngực một cái, “Ta đương nhiên nghe lời người.”

Yên Trì cười càng vui vẻ hơn: “Đến, ta tiếp tục dạy người.”

Gặm trái cây không biết tên là gì, ta cái biết cái không mà nghe Yên Trì giảng giải, y nói cho ta biết, vừa rồi y giận là vì ta không tôn trọng người khác, ăn nói bậy bạ. Y nói đối với một kẻ si tình luôn hướng về phía người yêu mà nói, Hoa yêu kia đã nhận hết khổ cực, Hoa yêu là gốc là si, đều là sự lựa chọn cá nhân của Hoa yêu, chúng ta phải tôn trọng một người si tình như thế, mà không phải cười nhạo hấn.

Yên Trì nói cho ta biết, lúc ra ngoài, đãi người thị vật* nhất định phải cư xử đúng mực hữu lễ, không thể có suy nghĩ khinh miệt, dù thật sự có bất mãn với đối phương, cũng phải cười cười bỏ qua, không được biểu hiện ra ngoài. Y bảo ta đối xử tử tế với người khác, không làm thương người vô tội, nhưng nếu gặp gỡ kẻ ác, tức thì nên trị ác phô thiện, bảo vệ kẻ yếu.

(*Đãi đãi, xử sự vs người; nhìn nhận sự vật.)

Ta mơ mơ màng màng nghe, không biết đã hiểu nhiều hay ít, y nói được rất kiên nhẫn, nhưng tâm tư của ta lại bất định, nghe nghe, liền rẽ sang chuyện khác, một chốc nhìn nhìn bên ngoài, một chốc ngó ngó mặt đất, mỗi lần Yên Trì đều phải gõ một cái lên đầu ta, ta mới giật mình tỉnh lại.

Lúc sau, có lẽ Yên Trì cảm thấy truyền thụ lý thuyết suông với ta là không hề có tác dụng, mỗi đêm liền dứt khoát mang ta ra ngoài đi một chút, học cách giúp đỡ người khác, học lễ nghi của người khác, thời gian trôi qua ta đã học xong một vài thứ, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Ta thật may mắn, đời này gặp được Yên Trì.

7. Chương 7: Tử Khí

Ta theo Yên Trì không biết đã học được bao nhiêu thứ, ta thật hy vọng những thứ này không bao giờ học hết, như vậy, y liền có thể mỗi ngày nắm tay ta, dạy ta học rất nhiều thứ ta không biết. Kỳ thật có nhiều thứ ta đã thông hiểu đạo lý, nhưng ta còn giả ngốc nói ta không hiểu, bởi vì làm cách này, ta mới có thể tới gần y, bên cạnh y. Ở cùng với y, ta thật sự rất hạnh phúc.

Kỳ thật Yên Trì bề bộn rất nhiều việc, mỗi buổi sáng y đều phải lên lớp, huấn luyện một thời gian ngắn, liền phải đi canh giữ Song thụ đảo, cho đến tận tối mới một thân một mình trở về. Mỗi lần y trở về, đều sẽ mang cho ta ta đồ ăn thơm phức, nhìn ta đã ăn xong, mới thỏa mãn đi tắm.

Ta rất muốn san sẻ với y, nhưng đáng tiếc ta ngay cả căn phòng này đều không ra được, cơm cũng không thể làm, đồ ăn cũng không thể nấu, mỗi ngày còn phải khiến cho y hầu hạ ta — y quá cực khổ.

Về sau ta quán y đòi y dạy ta thủ pháp xoa bóp, mỗi ngày sau khi y trở về, ta đều sẽ dựa vào đó xoa bóp cho y, thả lỏng gân cốt.

Y vẫn thường giễu cợt ta: “Không, tay của người không có chút thịt, bóp vai ta cần đến sợ a.” Ta tức giận mặc kệ y, xoay qua chỗ khác, nhưng đến lúc nhìn thấy y ánh mắt mệt mỏi, khóe miệng mang cười, ta lại trở về, dang hoàng bóp vai cho y.

Về sau, vì tránh cho ta mỗi ngày ở trong phòng không có việc để làm, Yên Trì bố trí cho ta một nhiệm vụ, mỗi ngày học một linh thuật phổ thông nhất, nếu như học xong, y liền làm món ngon cho ta, nếu như học không được, sẽ không có lộc ăn, đương nhiên, linh thuật cho ta học cũng là căn cứ vào linh lực của ta mà định ra. Ta rất thích đồ ăn y nấu cho ta, vô cùng mỹ vị, vì có thể ăn đến món ngon của y làm, ta liền hăng hái luyện tập linh thuật.

Kỳ thật ngay từ đầu ta vẫn còn rất dễ tâm vào việc học, nhưng khi phát hiện mình rất dần không học được, liền ủ rũ cúi đầu muốn từ bỏ, nhưng mỗi lần y đều cầm đồ ăn thơm ngào ngạt đến hấp dẫn ta, khiến ta đều bị ép vực dậy. Dần dà, ta phát hiện mấy món ăn này của Yên Trì vẫn thật sự có sức hấp dẫn, ta chậm rãi nắm giữ một chút linh thuật cơ bản, linh lực cũng có chút tiến bộ.

Yên Trì khen ta nói người rốt cuộc có tiến bộ, ta gãi gãi đầu quay về y nói: “May mắn ta có người.”

Yên Trì cười không đáp.

Nhưng mà, so sánh linh thuật của ta với y, vẫn là một đĩa rau nhỏ*, có một lần ta tỷ thí với y, kết quả y chỉ dùng một ngón tay liền bắt rút linh thuật ta vắt vả cực khổ niệm ra, ta vô cùng buồn bực, nằm sấp trên lưng y, Yên Trì người không thể nhường ta sao?

(*Nguyên văn tiểu thái nhất điệp: ý là chỉ là thứ nhỏ nhặt không đáng quan tâm.)

Y cười trêu chọc nói: “Người đều sống đến mầu trăm năm tuổi? Theo lý thuyết người có thể là tiền bối của ta, hiện tại muốn tiểu bối này nhường cho người, còn ra thể thống gì?”

Ta buồn bực không thôi, đêm hôm đó liền phấn chấn, học xong rất nhiều linh thuật, cách một ngày liền điều võ dương oai khoe khoang với y. Y xoa xoa đầu ta, cười nói: “Người quả nhiên vẫn phải dùng phép khích tướng mới được.”

Ta thở hổn hển không thêm để ý đến y, nhưng đêm hôm đó lúc y cầm một đồng đồ ăn đến cho ta, ta lại không cốt khí mà không còn so đo với y.

Chúng ta cũng thường thường đi đến Song thụ đảo nhìn lên đào hoa thụ, đào hoa thụ lớn rất nhanh, trước kia vẫn chỉ là một cây non nhỏ nhỏ, về sau lại chậm chậm mọc ra lá xanh, xòe ra mấy nhánh.

Ta thử chạm vào nó, nhưng nó dường rất bài xích ta, thấy ta lúc nào cũng vụng vụng uốn éo, tránh khỏi ta. Nhưng khi Yên Trì tới gần nó, nó rồi lại không có bất kỳ phản ứng gì, ngược lại thật sự vui vẻ chào đón, thân mật cọt cọt y.

Yên Trì giải thích cho ta, cây đào thuộc tính ôn, mà ta thuần âm, cả hai bài xích lẫn nhau, cho nên cây đào mới không chạm ta.

Ta liền hiếu kỳ hỏi y: “Nếu nó không bài xích người, đã thuyết minh người cùng thuộc ôn với nó, vậy chẳng lẽ người không phải cũng là bài xích ta sao?”

Yên Trì sững sốt một chốc, lắc đầu nói: “Kỳ thật ta cũng không biết, nhưng ta chính là có thể đến gần người, ta cũng không biết vì cái gì. Có lẽ là do ta quanh năm canh giữ bên Song thụ đảo, tiếp xúc với nhiều linh hồn bất tử a. Theo lý mà nói, nhân loại là không thể thường xuyên qua lại với linh hồn bất tử, bởi vì sẽ hao tổn linh khí của loài người.”

Ta cũng sững sốt, ta cùng y sinh hoạt một chỗ, bất tri bất giác đã hơn một năm, ta vẫn luôn không cảm thấy được thân thể y bởi vì ta mà sinh ra phản ứng xấu gì, nhưng ta vẫn yêu cầu y kiểm tra một chút thân thể của mình, y cười nói không có chuyện gì đâu, sẽ không xảy ra vấn đề.

Ta cũng không thể yên lòng, thẳng đến khi có một ngày, ta phát hiện, sự tình không đơn giản như trong tưởng tượng của ta.

Ngày đó, y đột nhiên té xỉu.

Ta nghe thấy có người hướng về phía căn phòng, cảnh giác lui vào một góc, mà đó là lúc ta phát hiện việc y té xỉu.

“Sư đệ đang êm đẹp, như thế nào lại té xỉu. Mau, mời sư phụ đến xem! Ta thấy sắc mặt đệ ấy không đúng.” Sư huynh của Yên Trì sai một người đi tìm sư phụ.

Ta sợ tới mức tim hẫng một nhịp, bối rối không biết làm sao, nương theo chút chút ánh sáng ta nhìn về Yên Trì trên giường, chỉ thấy sắc mặt y trắng bệch, hai hàng lông mày nhú chặt, giữa mi tâm vậy mà bao phủ một tầng tử khí!

Ta thiếu chút nữa liền hô lên, may mắn ta bưng kín miệng mình, thẳng đến khi mấy người kia ra ngoài đón sư phụ, ta mới dè dặt bỏ ra, sờ sờ Yên Trì, phát hiện y vậy mà cả người lạnh buốt, toàn thân bao phủ tử khí. Ta bị dọa sợ, ta gọi Yên Trì, nhưng y vẫn không đáp lại.

Lúc này, ta xuất phát từ bản năng cảm thấy một luồng linh áp cường đại, đang hướng về nơi đây mà đến. Ta hoảng sợ, vội vàng lùi vào trong góc, phủ hắc bào kín đầu, niệm thuật ẩn mình Yên Trì đã dạy ta, che giấu linh tức đặc biệt của ta.

Tiếng mở cửa vang lên, ta nhìn thấy một vị tiên phong đạo cốt đi tới bên cạnh Yên Trì, người nọ rất trẻ, thậm chí so với Yên Trì không chênh lệch là bao, nhưng dựa vào linh khí phát ra từ người ông ta, đạo hạnh của người này ở trên Yên Trì rất xa, thậm chí có thể so với cha ta.

Người này hẳn là sư phụ của Yên Trì rồi.

Sư phụ nhìn Yên Trì, điểm mấy đại huyệt trên người Yên Trì, đầu ngón tay ngưng tụ một đoàn sáng trắng, từ trán của Yên Trì rót linh quang vào cơ thể y, không lâu sau, hắc khí trên mặt Yên Trì liền biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

“Sư phụ, rốt cuộc sư đệ bị làm sao vậy?” Sư huynh của Yên Trì lo lắng hỏi.

Sư phụ cũng không trực tiếp trả lời y, mà cau mày nhìn về vị trí của ta, hai tay của ông ta nhóm lên một linh quyết, hướng về phía ta.

Ta sợ tới mức hô hấp ngừng lại, bức ra tất cả linh lực của ta dùng cho thuật ẩn thân, còn dùng áo bào đen che lại đầu của mình.

May mắn vận khí của ta không tệ, sau khi sư phụ ở bên chỗ ta rời đi một vòng, cũng không phát hiện cái gì, chấp tay trở lại bên giường của Yên Trì, thấp giọng nói: “Nếu vi sư không đoán sai, lý do là vì Yên Trì thường xuyên tiếp xúc với linh hồn bất tử.”

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì đệ ấy quanh năm canh giữ bên Song thụ đảo?”

Sư phụ lắc đầu nói: “Cũng không phải như thế, trên Song thụ đảo có linh giới, có khả năng bảo vệ an nguy cho người canh giữ, giúp tránh đi âm khí của linh hồn bất tử, cho dù thật sự có khả năng tiếp xúc với linh hồn bất tử, nhất thời nửa khắc cũng sẽ không đối với thân thể sinh ra ảnh hưởng. Nhưng nhìn tình huống này của Yên Trì, sợ là nó nằm dài thảng rộng tiếp xúc với linh hồn bất tử, dẫn đến âm khí đọng lại trong cơ thể mà tạo thành.”

“Cái gì! Sư phụ nói là thật, nếu như tiếp xúc lâu dài như thế, sinh mệnh cùng linh lực của sư đệ sẽ bị âm khí ăn mòn a!”

Sư phụ lạnh lùng mở miệng: “Tìm ra linh hồn bất tử kia, sau đó hoặc là đuổi đi, hoặc là diệt!”

8. Chương 8: Tránh Hồn

Nếu như trước kia ta nói ta sẽ rời đi, ta chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng hôm nay nghe được lời nói của sư phụ, ta lần đầu tiên sinh ra xúc động muốn rời khỏi Yên Trì.

Nếu như sự hiện hữu của ta, sẽ uy hiếp đến sinh mệnh của Yên Trì, như vậy ta tình nguyện ta chưa từng gặp gỡ Yên Trì.

Yên Trì là người ta thích nhất, ta làm sao có thể nhẫn tâm y vì ta mà chịu chút thương tổn.

Nhìn về ánh sáng chói chang bên ngoài, ta lần đầu tiên không có loại cảm giác sợ ánh sáng, nếu như ta có thể tiếp xúc với ánh sáng, nếu như ta có thể thoát khỏi sự che chở của Yên Trì mà sống, như vậy Yên Trì cũng sẽ không vì ta mà xảy ra chuyện.

Trong lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, Yên Trì tỉnh.

Y dường như hoàn toàn không biết gì về trạng thái của mình, nhìn thấy sư phụ đến còn bị dọa đến xoay người đứng dậy, ôm quyền vấn an sư phụ.

Sư phụ đỡ lại, ấn trở về giường, trực tiếp hỏi Yên Trì: “Yên Trì, mấy ngày gần đây con có từng tiếp xúc với linh hồn bất tử?”

Yên Trì đương nhiên sẽ không khai ra ta, y rất thức thời biểu hiện ra bộ dạng vô cùng khiếp sợ, truy vấn sư phụ vì sao lại hỏi như vậy.

Sư phụ liền nói lại tình huống của Yên Trì cho y nghe, Yên Trì nghe xong lắc đầu, lần nữa nói cho ông ta chưa từng tiếp xúc với linh hồn bất tử.

Ta không thể không tán thưởng diễn xuất của Yên Trì, vô cùng trấn định, nếu là ta, ta nhất định sẽ nhịn không được mà thú nhận.

Sư phụ nhìn Yên Trì, lại lấy lý do Yên Trì không thoải mái, dẫn theo sư huynh rời đi.

Nhưng trước khi ông đi, ta nhìn thấy ông vạch vài đường trong không khí, tạo thành một chú thuật, đánh về phía Yên Trì, trong khoảnh khắc, trên người Yên Trì xuất hiện một vòng bạch quang, khí sắc trên mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

“Sư phụ?” Yên Trì nghi hoặc hỏi.

Sư phụ lắc đầu, không nói gì thêm, liền phát tay áo rời đi.

Rất lâu sau đó, Yên Trì cẩn thận dè dặt gọi một tiếng: “Không?”

Ta lập tức đi ra từ trong góc, yên lặng nhìn qua khuôn mặt của Yên Trì —— Tuy rằng tử khí trên mặt y đã rút đi hết, nhưng ta vẫn cảm thấy, giữa hai đầu lông mày của y còn sót lại vài phần âm khí.

“Yên Trì...” Ta khiếp sợ hô một tiếng, nhưng cũng không dám tới gần y, trên mặt y không thấy nửa phần vui vẻ, biểu lộ khổ sở lại khiến lòng ta đau xót.

“Không, người biết.” Yên Trì rất bình tĩnh nhìn ta, ta nhẹ gật đầu, y cười nói, “Người không cần lo lắng, kỳ thật ta vẫn luôn không nói cho người, bởi vì ta biết rõ, chỉ cần người cố gắng, vẫn có thể cùng một chỗ với ta. Bộ thiết bào huyền xà này kỳ thật còn có một công dụng, có thể ẩn khí tức, vì vậy vừa rồi người trốn trong góc mới không bị sư phụ phát hiện. Nhưng thứ này dù sao cũng là vật ngoài thân, chỉ có thể ngăn cản một ít âm khí của người, không thể chân chính chặt đứt âm khí phát ra từ người của người. Người cho rằng ta vì sao vẫn muốn người học linh thuật, là hy vọng người có thể nhân cơ hội này, tăng lên linh lực, dùng che dấu âm khí của mình. Ta quanh năm canh giữ ở Song thụ đảo, cho dù biết rõ linh hồn bất tử các người, rất nhiều linh hồn bất tử đạo hạnh cao thâm, thân có hình người, không khác gì thường nhân, có thể tự do thu phóng âm khí, sẽ không mang đến tổn thương đối với thân thể của con người.”

“Yên Trì,” Ta giật mình mở to hai mắt, “Người vì sao không nói cho ta? Nếu như người sớm báo cho ta biết, ta nhất định sẽ cố gắng nỗ lực học tập linh thuật!”

“Ngốc, nếu ta nói cho người biết, vậy chỉ khiến người tăng thêm gánh nặng.” Yên Trì cười đưa tay hướng về phía đầu ta, “Ta chỉ mong người vui vẻ làm chính người... A!”

Bỗng nhiên, bạch quang xuất hiện trên tay của Yên Trì, một lực đàn hồi thỉnh linh đánh trên đầu ta, đẩy ta lùi sau mấy bước, lúc hoàn hồn, ta liền thấy Yên Trì đang khiếp sợ mà nhìn tay của mình.

“Yên Trì! Ta lo âu tiến lên, ý đồ kéo cánh tay của Yên Trì, liền thấy bạch quang lần nữa hiện lên, ta lại bị bắn ra khỏi thân thể của Yên Trì.

“Làm sao lại như vậy?” Ta không chết tâm, xông về phía trước, muốn chạm vào Yên Trì, nhưng một lần, hai lần, ba bốn lần...

“Đừng thử,” Yên Trì lùi về sau, cười đắng chát, “Sư phụ hạ xuống thuật tránh hồn trên người ta, người không cách nào chạm vào ta.”

“Vậy làm sao bây giờ!” Ta lo lắng rồi.

Hai tay Yên Trì đặt trước ngực, thử vận khí, sau nửa vòng chu thiên* mới trả lời ta: “Vừa rồi ta thử một chút, thuật tránh hồn sư phụ hạ xuống người ta cũng không lợi hại, chỉ có thể ngăn cản một loại linh hồn bất tử, nếu như người muốn tiếp xúc với ta, chỉ có một biện pháp, tăng lên linh lực.”

(* Pháp luân tự chuyển công phu, đại khái là vận khí theo kinh mạch j đấy.)

“Vậy ta phải tăng lên tới cảnh giới nào mới được?”

Yên Trì nhìn ta hồi lâu, nở nụ cười: “Tôi khi người có thể tiếp xúc với ta là được. Nhưng mà, trước đó, Không, sư phụ đã nhận ra sự hiện hữu của người, ta lo lắng người gặp chuyện không may,” y dừng lại thật lâu, hai mắt khóa lại trên người ta, thở dài nói: “Ta có đề nghị, không biết người có nguyện ý tiếp nhận hay không.”

“Đề nghị gì?”

“Cực tây của Thiên Cực Đảo, giáp với biển chết, chỗ ấy bởi vì địa hình đặc thù, linh bảo nếu tới gần chỗ ấy sẽ mất đi hiệu quả, mà người có linh lực thấp kém sẽ chịu không nổi linh áp cổ quái chỗ ấy, tuy rằng nghe đáng sợ, nhưng có một chỗ tốt, cho dù người phương nào tới gần chỗ đó, linh tức đều sẽ bị che giấu, tức là nói, người ở chỗ đó sẽ không bị người phát hiện.”

“Yên Trì, người hy vọng ta ở chỗ đó?” Ta có chút hoảng hốt rồi.

Yên Trì cúi thấp đầu: “Người yên tâm, linh áp chỗ ấy sinh ra tác dụng đối với nhân loại chúng ta, đối với người lại không có ảnh hưởng gì, ta thường thấy linh hồn bắt tử đến chỗ ấy để rời khỏi Thiên Cực Đảo. Ta bảo người đi, cũng là vì tốt cho người.” Yên Trì cười nhạt một tiếng, vươn tay dường như muốn xoa đầu ta, giật mình một cái chớp mắt, y lại chán nản thu tay về, “Chút nữa liền quên, ta không thể đụng người. Không, người hãy nghe ta nói, hôm nay sư phụ đã phát giác sự hiện hữu của người, bằng linh lực hiện tại của người, nếu như người lại tiếp tục ở bên cạnh ta, sẽ gặp nguy hiểm. Ta cũng không muốn tách ra với người, nhưng nghe ta nói, hiện tại tách ra ngắn ngủi, là có thể vĩnh viễn làm bạn về sau. Không, người đã hiểu?”

Ta ngây ngốc nghe, trong lòng ề ảm chua chát, có thứ gì đánh vào ngực ta, đau đến sợ.

Ta rút cuộc đồng ý. Yên Trì nói không sai, ngắn ngủi tách ra, là vì về sau có thể vĩnh viễn làm bạn. Ta hiện tại ở lại bên cạnh Yên Trì, chỉ có thể hại y hại mình.

Yên Trì cười cười, dường như theo thói quen muốn xoa đầu ta, lại thu tay về: “Ta lại quên, Không, đồng ý với ta, lúc này không nên tiếp tục ham chơi, cố gắng học tập linh thuật cho tốt có được không? Ta... kỳ thật không nỡ bỏ người... nhưng mà, ta không nghĩ tới tình huống của thân thể ta lại xuất hiện sớm như vậy.”

Lòng ta nhói đau, nặng nề gập đầu đồng ý.

“Tôi nay chúng ta liền xuất phát thôi, để tránh cho bị sư phụ phát hiện. Yên tâm,” Yên Trì trấn an ta: “Sư phụ trong thời gian ngắn sẽ không ra tay đối phó người, lời nói hiện tại cũng chỉ là hù dọa người mà thôi, ta biết tính nết của người, mọi sự trước khi chưa có kết luận, sẽ không tùy ý hành động. Người... kỳ thật không hoàn toàn bài xích linh hồn bắt tử, cho nên người vẫn sẽ cho người một con đường sống a, người đừng sợ.”

Ta lắc đầu: “Ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ người gặp chuyện không may.”

Yên Trì sửng sốt, lại cười nói: “Nếu như người sợ, liền học cách thu lại âm khí của người a.”

9. Chương 9: Ba Năm

Che giấu linh tức, đối với ta mà nói, giống như một giấc mộng không có khả năng hoàn thành.

Nếu như đặt về lúc trước, ta nhất định sẽ cho là mình không làm được, nhưng vì để sớm ngày gặp lại Yên Trì, ta không thể không ép buộc chính mình làm được.

Sau khi ta đi theo Yên Trì đến một sơn động gần biển Hoàng tuyền, Yên Trì sợ bị phát hiện, vội vã từ biệt ta. Ta không nỡ bỏ Yên Trì, xông lên trước muốn ôm y, rồi lại bị ai phát hiện, mình không thể tới gần y.

Ta chán nản cúi đầu, rầu rĩ không vui mà nhìn chằm chằm xuống mặt đất bẩn thỉu, nơi đây không thể sạch sẽ so với phòng của Yên Trì, hẳn đến không có chỗ để ngồi.

Yên Trì hiển nhiên cũng phát giác cảnh ngộ lúng túng của ta, cười nhạt một tiếng: “Không, chấp nhận một chút đi.”

Ta nhẹ gật đầu, giơ chân đá đá lá cây, muốn nói lời gì đó, lại không biết có thể nói gì, ta quay lưng khoát tay với Yên Trì: “Yên Trì, tạm biệt.” Cùng với việc trở mặt nhìn y rời đi, còn không bằng không thấy.

Ta nghe thấy tiếng quần áo của Yên Trì ma sát với mặt đất, trong lòng đau xót, không nhìn được muốn rơi lệ.

“Không, ta muốn người đồng ý với ta, nếu như không tìm đến người, người vạn lần không được đi tìm ta, cho dù đợi bao lâu, người đều phải chờ ta. Người... có làm được?”

Nếu như ta nói ta không làm được, Yên Trì nhất định không để ý đến ta.

Ta đưa lưng về phía Yên Trì ngồi xuống, co lên hai chân yên lặng nhìn phía trước xuất thần, ta không nói gì, chỉ gật gật đầu, coi như đáp lại lời y, bởi vì ta sợ, ta vừa mở miệng, liền nhìn không được phát ra tiếng nức nở.

Lần đầu chia lìa, ta luyến tiếc.

“Không, vậy đã nói xong, người nhớ rõ người đã đồng ý chuyện của ta. Sư phụ đã phát hiện sự hiện hữu của người, nếu như người xuất hiện, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ được người, mong người nhớ rõ, chia lìa hiện tại là vì gặp lại ngày sau. Ta đi rồi, Không, bên này có thể bắt được ít con mồi lấp bụng, còn có trong khoảng thời gian này, ta trích ra linh thuật âm hệ, có lẽ có ích với người, còn người... Mà thôi, người phải nhớ chăm sóc mình thật tốt.” Ta dường như nghe thấy trong giọng nói của Yên Trì mang theo tiếng nức nở, nhưng khi ta quay đầu lại muốn xác nhận, Yên Trì đã đi rồi.

Ta chạy ra ngoài, rồi lại chỉ thấy màu trắng quần áo của Yên Trì, lại một lúc sau, liền không nhìn thấy. Ta rất muốn xông tới nói cho Yên Trì, ta luyến tiếc y.

Nhưng ta không thể.

Ta về trong sơn động, nhìn địa phương bản thủ, ta lặng lẽ khịt mũi một cái, ra ngoài tìm về một cành lá thô to, quét dọn sơn động.

Tuy rằng nơi này bản, nhưng thắng ở chỗ không có những sinh vật khác xâm nhập, sau khi ta quét sạch, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Kỳ thật một thân một mình cũng không tệ, thanh tĩnh.

Chẳng qua là thói quen có người nhà cùng Yên Trì làm bạn, bỗng nhiên cô đơn một mình, ta ngược lại không quen.

Ta hít sâu một hơi, miễn cưỡng lên tinh thần khoan chân ngồi xuống, cẩn thận học tập nghiên cứu linh thuật Yên Trì để lại cho ta.

Vì có thể mau chóng gặp lại Yên Trì, ta hăng hái luyện tập, thu lại tất cả tâm tưởng chơi đùa, một lòng đặt vào linh thuật, trong lòng nhiều lần mặc niệm, chỉ có mạnh mẽ rồi, ta mới có thể trở lại bên cạnh Yên Trì, trường sinh làm bạn.

Một ngày lại một ngày, nhớ nhung làm bạn với ta, ta không biết ta tiến triển thế nào rồi, ta chỉ biết rằng, Yên Trì đã bao lâu không đến nhìn ta.

Sau lần đầu tiên chia lìa, bảy ngày sau Yên Trì liền lặng lẽ đến xem ta, ta hưng phấn không thôi, ở bên cạnh y chạy tới chạy lui, nhưng đáng tiếc y không ở được bao lâu liền đi rồi. Lần thứ hai, lại cách nửa tháng, ta nhìn thấy y liền nhảy cẫng hoan hô, thiếu chút nữa muốn nhảy lên cho y một cái ôm thật chặt, y cũng cười, đưa cho ta một ít vật phẩm, cùng ta hàn huyên mấy câu, y liền đi.

Lại về sau... về sau...

Về sau, khoảng cách thời gian Yên Trì đến càng ngày càng dài, thời gian y ở bên cạnh ta cũng càng ngày càng ngắn, lần gần đây nhất là, ba tháng trước, y sau khi đến buông xuống giỏ trong tay, lên tiếng chào hỏi với ta, vội vàng cáo từ.

Ta không biết Yên Trì gặp phải chuyện gì, ta đã từng hỏi y, vì sao lâu như vậy mới đến gặp ta, Yên Trì nói sư phụ y nhìn gắt gao, y không dám tới, cũng sợ ta sẽ bị sư phụ phát hiện.

Ta tin y, ta nói Yên Trì, mặc kệ như thế nào, người nhất định phải chiều cố mình thật tốt.

Yên Trì nói rằng lần tới nhất định nhanh chóng đến xem ta, lại đi rồi.

Vì vậy, ta liền ôm trong lòng hy vọng ngày mai có thể nhìn thấy Yên Trì, một ngày lại tiếp một ngày, một năm rồi lại một năm.

Bất tri bất giác, ba năm trôi qua. Thời gian Yên Trì đến xem ta càng ngày càng ít, chờ đợi của ta cũng càng ngày càng dài.

Ta hoài nghi Yên Trì đã quên mất ta, nhưng ta lại không dám hoài nghi, ta sợ y thật sự quên ta, vứt bỏ ta.

Hơn nửa năm rồi, lúc này đây Yên Trì đã hơn nửa năm không tới gặp ta.

Nhớ mong dần ăn mòn tự chủ ít ỏi của ta, ta tự nói với mình Yên Trì nhất định sẽ tới, nhất định sẽ tới, nhưng ta chờ một ngày lại một ngày.

Một ngày này, ta rốt cuộc nhịn không được rồi.

Một ngày này, là ngày mà ta cùng Yên Trì gặp mặt, thời điểm năm trước, một ngày này cho dù y có bận rộn đến đâu đều sẽ tới thăm ta, sẽ bồi ta cực kỳ lâu, nhưng hôm nay giờ tý* đã đến, tiếng bước chân của Yên Trì lại chậm không xuất hiện, chỉ có tiếng gió đánh sóng biển.

(*11h-1h sáng.)

Ta không nén được tức giận, từng màn từng màn qua lại trước mắt ta, nụ cười của Yên Trì, ôn nhu của Yên Trì lúc xoa đầu ta, còn có kiên nhẫn lúc y dạy ta thứ gì đó.

Mà cảnh tượng này, đều có bóng dáng của Yên Trì.

Yên Trì, ta muốn gặp Yên Trì!

Ta muốn thấy y!

Lập tức, một luồng linh lực cường đại chạy trong cơ thể ta, phóng tới tứ chi bát mạch, ta cảm thấy được hô hấp đầu mũi đổi mới hoàn toàn, lúc lại hít sâu một hơi, ta bỗng nhiên phát hiện được âm khí của linh hồn bất tử đã biến mất.

Ta... ta vậy mà làm được?

Ta không dám tin nhìn tay mình, ba năm qua ta thử rất nhiều phương pháp, cũng không thể khiến cho mình đột phá cảnh giới cuối cùng này, che giấu linh tức của mình, không nghĩ tới tại thời khắc tưởng niệm, vậy mà đột phá.

Ta cười ha ha, ai ngờ cười ra một tiếng, linh tức này lại tản ra.

Ta vội vàng hít sâu, phỏng theo biện pháp vừa rồi thu linh tức về. Nhưng bởi vì ta là lần đầu tiên nắm giữ phương pháp này, ta thu phóng không linh hoạt, thỉnh thoảng sẽ tràn ra.

Nhưng mà ta không đợi được nữa rồi, ta không thể chờ được muốn đi gặp Yên Trì rồi!

Rót vào linh lực, ta dùng hết tất cả khí lực thu hồi linh tức, mang theo một vài đồ vật thiết yếu, ta liền kéo cao áo bào đen che khuất mình, phóng ra khỏi sơn động.

Cùng Yên Trì ở chung với nhau một năm, ta đã đi khắp cực đảo, chỗ nào đường nào tối nhất, chỗ nào đường nào an toàn nhất, ta biết đến rõ ràng. Cho nên ta rất thuận thực chọn một con đường không ai phát hiện, chạy đến.

Nhà cửa dần đập vào mi mắt ta, tâm trạng ta vui vẻ, Yên Trì, ta rất nhanh liền có thể thấy Yên Trì rồi.

Nhưng mà ta không nghĩ tới, Yên Trì không thấy, ta ngược lại thấy được một màn khiến người khiếp sợ!

10. Chương 10: Gặp Nhau

Ta không thể tin được tất cả đang diễn ra trước mắt, trên Song thụ đảo vậy mà xuất hiện rất nhiều linh hồn bất tử, mà bọn chúng đang vây công đệ tử của cực đảo!

Yên Trì cũng ở trong số đó!

Trái tim ta treo lên, cũng không đoán hoài tới những linh hồn bất tử kia từ đâu mà đến, tại sao lại công kích đệ tử của cực đảo, lập tức vận khởi linh lực, phóng tới vị trí của Yên Trì. Nhưng đáng tiếc ta không biết bơi, lúc vọt tới bờ biển ta không khỏi dừng lại bước chân.

Yên Trì một thân chạt vật, trên người quần lấy không ít linh hồn bất tử, ta muốn hô to tên Yên Trì, lại sợ y giạt mình, dẫn đến gặp chuyện không may.

Ta gặp đến độ không biết làm sao, trong khoảnh khắc nhìn thấy một đệ tử phóng tới bờ biển, đang muốn ngự kiếm phi hành*, ta không chút nghĩ ngợi, liền nhào tới phía đuôi kiếm, cùng ngự kiếm bay về phía Song thụ đảo.

(* đứng trên kiếm bay í.)

Đương nhiên, trong quá trình bay, đệ tử kia cho ta là linh hồn bất tử muốn tổn thương gã, nhiều lần công kích ta, ta cắn chặt răng, chết cũng không dám buông tay, kiên trì đến được Song thụ đảo.

Vừa rơi xuống đảo, ta ngựa không ngừng vó đi đến bên người Yên Trì, vận dụng những linh thuật ta tu luyện được trong mấy năm gần đây, ép lui mấy linh hồn bất tử vây quanh Yên Trì.

“Không!”

Trong khoảnh khắc Yên Trì gọi tên ta, ta giật mình.

Nơi này tụ tập nhiều hình thể xương khô giống ta như vậy, Yên Trì vậy mà có thể ở thời khắc đầu tiên liền nhận ra ta.

Ta cách mấy sinh vật xương khô cùng Yên Trì nhìn nhau, thời gian dường như ngừng tại khoảnh khắc này, tiếng huyền não bên tai ta nghe không được, tiếng đánh nhau thảm thiết ta nghe không đến, trong tai chỉ nghe được tiếng hô “Không” kia của Yên Trì, trong mắt của ta chỉ có bóng dáng của Yên Trì.

Yên Trì gầy, gầy đến độ gần như bằng ta.

“Yên Trì!” Ta giống như điên rồi mà đánh đuổi linh hồn bất tử vây quanh chúng ta, chạy vội tới trước mặt Yên Trì giang rộng hai tay, ý đồ cho y một cái ôm, thế nhưng hiện thực vô tình như một mũi tên đâm vào ngực ta.

Ta ôm không tới y, giống như thời khắc chúng ta tách ra của nhiều năm trước kia, khoảnh khắc ta sắp ôm được y, bị bắn ra.

“Không!” Yên Trì vội chạy tới, đưa tay muốn kéo ta, lại rút tay trở về.

Ta biết, nội tâm y đang chạt vật gãy giụa, ta cũng giống như thế. Muốn gặp không thể gặp, muốn ôm không thể ôm.

Ta cười khổ đứng lên, thử dời đi lực chú ý. Ta nói Yên Trì, đồng bạn của ngươi vẫn đang chém giết lẫn nhau. Ta đã trưởng thành, không còn là xương khô nhỏ ngây thơ ngu ngốc kia, ta biết cái gì nhẹ cái gì nặng.

Hiện tại, đuổi đi chút ít linh hồn bất tử vô cơ công kích loài người, mới là quan trọng nhất!

Một ngày này, là ta cùng Yên Trì lần đầu tiên liên thủ đối địch, tuy rằng không thể chạm vào thân thể y, ta rồi lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc tự hào. Từ trước đến nay ta núp ở sau lưng Yên Trì dựa vào sự bảo vệ của y, cuối cùng cũng có một lần, có thể có cơ hội kề vai sát cánh cùng y.

Trong loạn đấu, sẽ không có người để ý tới có một linh hồn bất tử đứng bên cạnh loài người, nhưng mà, khi linh hồn bất tử dùng uy áp vương giả quát lui tất cả linh hồn bất tử, linh hồn bất tử này liền trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ta là con trai của chủ nhân Hoàng tuyền, bọn họ đều là con dân tương lai của ta, cho nên khi ta phóng ra linh lực, chỉ lên trời quát, bọn chúng liền bị vương khí bẩm sinh của ta khiến cho khiếp sợ, lui về trong biển Hoàng tuyền. Mà ta cũng tại thời khắc đó, nhận được tầm mắt của mọi người.

Nghi hoặc, cảm hận, còn có cừu hận. Đây là cảm xúc ta đọc được từ trong mắt bọn họ.

Yên Trì dường như cũng nhận ra không đúng, quay người liền đứng chặn trước người ta, dừng ở đám sư huynh đệ của y.

Lúc này ta mới phát hiện, thì ra trong lúc bắt tri bắt giác ta đã cao xấp xỉ Yên Trì. Ta vô cùng vui mừng, này có nghĩa ta không cần núp dưới cánh chim của y nữa.

Ta từ sau lưng y đi ra, đứng song song với y, ta nếu như chắc chắn muốn ở cùng y, mặc kệ mưa gió thế nào, đều muốn cùng nhau đối mặt.

Dù cho, có phải đối mặt với sư phụ của Yên Trì.

“Nghịch đồ! Người thật sự qua lại với linh hồn bất tử!”

Ta theo tiếng mà trông qua, liền thấy một người tiên phong đạo cốt đang ngự kiếm mà đến, tư thái ưu nhã hạ xuống Song thụ đảo, ngay sau đó, tất cả đệ tử cực đảo chỉnh tề quỳ xuống.

“Tham kiến đảo chủ!”

“Tham kiến sư phụ!”

“Tham kiến sư thúc!”

...

Xưng hô gọi ra đều bất đồng, nhưng kính trọng trong lời nói là nhất trí.

Ta rút cuộc tận mắt nhìn thấy sư phụ của Yên Trì, trong những năm ta ẩn cư bên trong này, đã biết tên của ông —— Thiên Thích.

Cao thủ đệ nhất của cực đảo, thân thể bán thần, bất tử bất diệt.

Đối diện với sư phụ mạnh như vậy, ta không biết may mắn hay là bất hạnh.

Yên Trì đứng thẳng người, lần nữa đứng trước mặt ta, cúi thấp đầu xuống, cung kính hướng lên trời nói ra lời thỉnh tội: “Sư phụ, đồ nhi...”

Lời còn chưa dứt, ta liền thấy linh quang thoáng qua, ngay sau đó thân thể ta đau đớn, ta liền bị một luồng linh quang hình dây thừng trói chặt.

“Sư phụ, đừng!”

11. Chương 11: Cẩm Chế

Tiếng Yên Trì còn chưa vang lên, ta đã cảm thấy được da đầu tê rần. Ta hoảng sợ ngẩng đầu, liền cùng một bàn tay đối đầu chính diện.

Nhưng, bàn tay này cách ta một tấc liền ngừng lại.

“Yên Trì, người còn lời gì để nói?” Thiên Thích lạnh lùng liếc nhìn Yên Trì, hỏi.

Yên Trì cùng ta bốn mắt nhìn nhau, ta thấy rõ ràng, trong mắt của y tràn đầy bi thương cùng thống khổ.

Ta nghĩ đến Yên Trì sẽ cứu ta, nhưng ta không nghĩ tới y sẽ làm cho ta rất nhiều chuyện ta không dám tưởng tượng.

Yên Trì đi ra, quỳ xuống trước mặt Thiên Thích, nặng nề dập đầu một cái, lúc ngẩng đầu lên lệ rơi đầy mặt: “Sư phụ, cầu người buông tha Không, hắn không phải người xấu.”

Thiên Thích nhíu chặt lông mày, thu hồi bàn tay trước mặt ta, đứng chấp tay: “Lý do? Yên Trì, nếu vì sư không đoán sai, gia hỏa này chính là ngoại nguồn khiến linh lực của ngươi bị tổn hại. Huống hồ, bằng việc làm vừa rồi của hắn, vì sư không cho rằng hắn là một linh hồn bất tử bình thường. Yên Trì, cùng một linh hồn bất tử không bình thường lui tới, ngươi tự biết hậu quả.”

Yên Trì lắc đầu, đặng chất nói: “Sư phụ, Không là hảo hữu tri kỷ của con, hắn cũng không phải người xấu. Vừa rồi sư phụ cũng nhìn thấy, hắn vẫn đứng về phía bên chúng ta bên này, giúp chúng ta xua đuổi linh hồn bất tử. Nếu không có sự xuất hiện của hắn, chỉ sợ linh hồn bất tử từ địa ngục Hoàng tuyền ra ngoài còn có thể dây dưa không dứt.”

Thiên Thích chuyển đầu đối diện với ta: “Vừa rồi ngươi giúp chúng ta rất nhiều, chúng ta cảm kích trong lòng. Nhưng mà ta có lý do hoài nghi mục đích tiếp cận Yên Trì của ngươi.”

Ta ngậm ngẩn cả người, mục đích tiếp cận Yên Trì? Ta nhìn vào mắt Yên Trì, ba phần đau khổ bảy phần khổ sở, ta đối với Yên Trì chỉ có một mục đích, muốn ở cùng với y.

Nghĩ như thế, ta đã nói ra miệng: “Ta thích Yên Trì, ta chỉ muốn ở cùng với y, này chính là mục đích của ta.”

Ta không biết những lời này vậy mà mang đến hiệu quả vô cùng chấn động, lúc ta ngẩng đầu, liền thấy ánh mắt khiếp sợ trên mặt mọi người.

“Ngươi?” Giọng điệu Thiên Thích mang theo hoài nghi, lại nhìn Yên Trì, “Các ngươi?”

Yên Trì tiếp lời: “Sư phụ, Không cũng không phải người xấu, con ở cùng hắn mấy năm, nếu hắn thật sự muốn hại con, sớm liền hại. Sư phụ, người ngày thường vẫn luôn nói với chúng con, linh hồn bất tử cũng không hiểm ác giống như lời đồn đãi của loài người, vì sao hôm nay.”

“Làm càn, lời của vi sư há lại cho ngươi nghi ngờ!” Thiên Thích có chút phiền muộn, thở dài một hơi, lại nói: “Lúc này không giống ngày xưa, địa ngục Hoàng tuyền đã không thể so sánh với ngày đó nữa rồi, linh hồn bất tử...”

“Địa ngục Hoàng tuyền làm sao!” Ta không chờ ông ta nói xong, liền cướp lời: “Có phải xảy ra biến cố gì hay không!”

Thiên Thích nhíu mày nhìn ta, không nói lời nào.

Vào lúc này Yên Trì tới trước mặt ta, nhìn Thiên Thích: “Sư phụ, đồ nhi biết được người tốt với con, nhưng đồ nhi đã chọn liền sẽ không buông tay. Cũng giống như Hoa yêu này.” Yên Trì cười nhìn xuống hoa đào xinh đẹp nở rộ dưới gốc song thụ, “Sư phụ, người cũng biết chuyện xưa của Hoa yêu phải không, người nhấn tâm nhìn thấy trong thiên địa có ít đi một đôi tình lữ nữa hay sao?”

Tình lữ? Ta hoảng hốt nghe cái từ này, si ngốc nhìn qua Yên Trì. Yên Trì đây là thích ta, muốn cùng một chỗ với ta?

“Sư phụ, kỳ thật những năm này, người cũng biết con âm thầm qua lại với Không,” Nụ cười của Yên Trì càng lớn “Chẳng qua người giả bộ không biết mà thôi, bằng không con làm sao có thể tùy ý ra ngoài, gặp gỡ Không.”

Thiên Thích trầm mặc không nói.

“Sư phụ...”

“Hiện tại không giống ngày xưa, ngươi biết lý do. Huống hồ hắn cũng không phải linh hồn bất tử bình thường, ngươi có thể đảm bảo hắn không làm hại người trên đảo, không làm ra bất kỳ chuyện ác nào?” Thiên Thích lãnh đạm nói.

“Con có thể!” Yên Trì thề son sắt. Ta nhìn Yên Trì, cũng vỗ ngực đảm bảo nói: “Ta nhất định không làm hại các ngươi!”

Khóe môi Thiên Thích hiện lên nụ cười, ta thấy rõ, đó là cười lạnh.

“Vi sư mặc kệ các ngươi, cũng không có nghĩa sư phụ tán thành hành động này của ngươi. Sư phụ không muốn làm người chia rẽ uyên ương, Yên Trì ngươi cũng là người trưởng thành, nên có khả năng nhận thức, vì sư cũng không để ý nữa. Chỉ mong ngươi trăm năm sau không cần hối hận với sự lựa chọn hôm nay. Nhưng mà,” Thiên Thích đi lên trước, vung tay lên, linh thừng trên người ta liền bị chặt đứt, ” Vì để cho ngươi không hại người, ta nhất định phải hạ cấm chế lên người ngươi, nếu như ngươi làm thương nhân loại, liền sẽ bị phản phệ, ngươi có bằng lòng không?”

Ta gật đầu đồng ý, ta sẽ không làm thương tổn bất cứ một nhân loại nào, càng sẽ không làm hại Yên Trì.

Thiên Thích phát tay lần nữa, gieo xuống một cấm chế trên người ta, cũng giải đi cấm chế không thể đụng vào ta trên người Yên Trì.

“Còn có, kể từ hôm nay, Yên Trì ngươi không thể tiếp tục cư trú trên đảo, cũng không phải là đệ tử của Thiên Thích ta!”

“Sư phụ!” Yên Trì hiển nhiên không nghĩ tới Thiên Thích vô tình như thế, khiếp sợ hô to.

Thiên Thích tuyệt tình phát tay, cất bước rời đi: “Lời vi sư chỉ nói một lần, ngươi muốn lựa chọn hạnh phúc liền đi đi, vì sư tuyệt không quản thúc. Có đáng giá hay không, tự ngươi phân biệt.”

“Sư phụ...” Yên Trì giật mình nhìn theo bóng lưng của Thiên Thích, không biết làm sao. Mọi người cũng theo nhau lục tục tản đi, trước khi đi đều thất vọng nhìn Yên Trì, cuối cùng cũng không một lời từ biệt với y, liền âm thầm rời đi.

Trên Song thụ đảo, chỉ còn lại có ta cùng Yên Trì.

Ta muốn an ủi Yên Trì, lại không biết nói gì. Cả chuyện so với tưởng tượng của ta đơn giản rất nhiều, nhưng lại không thống khổ nhiều lắm.

Ta có thể không cần cố kỵ ở cùng một chỗ với Yên Trì, nhưng mà Yên Trì, y có thể bỏ qua sư phụ sống với ta sao?

“Không, ngươi xem, hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta rồi.” Yên Trì bỗng nhiên quay đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt, nhưng ta cảm thấy được, y cười rất miễn cưỡng.

“Yên Trì, nếu như ngươi không nỡ bỏ, liền trở về đi. Một mình ta...” Lòng ta đau xót, chán nản nói: “Cũng có thể.”

“Nói lời ngu ngốc,” Yên Trì xoa đầu ta, “Ngươi.... ha, hồi lâu không thấy, ngươi đều cao lên rồi.”

Ta nhìn Yên Trì, không biết nói gì cho phải. Trong khoảng thời gian Yên Trì không đến thăm ta, ta mỗi ngày ngoại trừ đề cao linh lực, chính là muốn cao hơn Yên Trì, hiện tại ta cao lên, ngược lại không có gì đáng mừng.

“Yên Trì, ngươi hồi lâu không đến xem ta, dĩ nhiên không biết ta cao lên.”

“Trách ta?” Yên Trì cười, kéo tay ta lên phi kiếm, về tới sơn động của ta, “Nơi đây không thuộc phạm trù cai quản của cực đảo, về sau ta liền cùng ngươi ở chỗ này, Không ngươi có hoan nghênh ta?”

Ta gật gật đầu, hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh, ta ước gì y mỗi ngày có thể ở bên cạnh ta.

Yên Trì dẫn ta đến một chỗ đất trống ngồi xuống, chỉnh lại áo bào y tặng ta, ngay sau đó, y từ trong lòng lấy ra một vật, trực tiếp đeo lên cổ ta.

Cái gì? Ta tò mò cúi đầu, liền thấy một viên thạch anh màu đen.

“Yên Trì, đây là cái gì? Quà ngươi tặng ta sao?” Ta tức giận ngẩng đầu, “Chẳng lẽ ngươi đây là đoạn thời gian không đến, cho nên muốn cảm thứ này tới đền bù cho ta sao?”

Yên Trì buồn cười, sờ lên đầu ta: “Không, ngươi chính là ngu ngốc như vậy, chưa lớn. Thứ này nhưng là bảo bối, đoạn thời gian này ta ít tới thăm ngươi, chính là vì luyện thứ này, chỉ cần đeo nó lên, liền che giấu âm khí của ngươi!”

“Yên Trì...” Ta thậm chí có chút không nói nên lời, còn mang theo chút cảm động: “Cho nên người đây, là vì ta sao...”

“Dĩ nhiên,” Yên Trì nở nụ cười, “Bằng không thì trên đời này còn có kẻ ngốc nào như ngươi, đáng để ta trả giá như thế?”

“Vậy ngươi vì sao không nói, để cho ta nhớ ngươi.”

“Nói, ngươi sẽ còn vui mừng như hôm nay sao?” Yên Trì thân mật ấn môi xuống đầu ta, tim ta lập tức âm lên rồi, “Kỳ thật không gạt ngươi, chuyện ta luyện thứ này, bị sư phụ phát hiện, lúc này ta mới không dám quang minh chính đại đi luyện. Bởi vì luyện thứ này, cực kỳ hao tổn linh lực, cũng bởi vì cái này, sư phụ biết được sự hiện hữu của ngươi. Không, ngươi biết không, Hoa yêu trên Song thụ đảo chính là bạn tri kỷ của sư phụ, sư phụ biết được chuyện xưa của hắn, vì vậy mới không phản đối chuyện chúng ta, nhưng lúc này ở đây nhiều người, vì an nguy của cực đảo, sư phụ không thể không đuổi ta đi. Nhưng mà ta không hối hận,” Yên Trì cầm tay ta, “Bởi vì có thể ở cùng ngươi, ta rất vui vẻ.”

“Yên Trì...” Nước mắt làm mờ ánh mắt ta, ta cố gắng lau đi, nhưng nước mắt vẫn như cũ không dứt. Linh hồn bắt tử mặt ngoài sợ ta, sau lưng phỉ nhổ ta, cha cũng bởi vì ta không hăng hái tranh giành mà thở dài không dứt, chỉ có Yên Trì chưa bao giờ vứt bỏ ta, luôn cổ vũ ta.

Đời này, có Yên Trì làm bạn thật sự đáng giá.

“Hôm nay gặp lại, ngươi quả nhiên trưởng thành. Linh lực nâng cao không ít, kỳ thật ngươi cũng không ngốc, chỉ là không có động lực học mà thôi. Như thế nào,” Yên Trì cười nhìn ta, “Chúng ta còn thời gian cả đời, ngươi có thể nguyện ý cùng ta học tập, như thế nào hóa thành hình người?”

“Nguyện ý!” Ta kích động gật đầu, có trời mới biết, ta muốn nhất chính là hóa thành hình người, dùng cánh tay chân thật ôm Yên Trì, dùng bờ môi ấm áp hôn Yên Trì.

Yên Trì sung sướng mà cười tươi, ở trên đầu ta nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn: “Có những lời này của ngươi, cùng Yên Trì cả đời này, liền đủ.”

12. Chương 12: Già Đi

Ta liền như vậy ở cùng Yên Trì, sống trong sơn động trên cực đảo.

Đối với chuyện gặp được đêm hôm đó, ta cũng cẩn thận hỏi thăm Yên Trì, bởi vì cổng Hoàng tuyền cách năm mươi năm mới mở ra một lần, mà ta đến nhân gian mới được mấy năm, theo lý thì cổng Hoàng tuyền sẽ không mở, những linh hồn bắt tử kia cũng sẽ không tới.

Lúc Yên Trì nói đến vấn đề này, sắc mặt thay đổi. Y không trả lời câu hỏi của ta, mà hỏi ta trước, thân phận của ta dưới địa ngục Hoàng tuyền là gì. Ta thành thật nói cho y, ta là thiếu chủ giống như phế vật.

Yên Trì vỗ vỗ tay ta, cười nói, thiếu chủ giống như phế vật, nhưng lại bức lui mấy linh hồn bắt tử làm chuyện xấu.

Ta đột nhiên có một loại cảm giác thành tựu.

Lúc sau Yên Trì nói cho ta biết, địa ngục Hoàng tuyền không biết đã xảy ra biến cố gì, ngày đó vậy mà xuất hiện rất nhiều linh hồn bắt tử ở một vùng lớn, những linh hồn bắt tử có tính công kích, gặp người liền đánh, khiến bọn họ nhất thời sơ sẩy cảnh giác, bị bọn chúng quần chế. Còn tại sao xuất hiện tình huống khác thường như vậy, Yên Trì nói sư phụ y sẽ điều tra.

Trái tim ta siết chặt, không biết phụ thân hiện giờ thế nào, địa ngục Hoàng tuyền xảy ra chuyện, ông nhất định sẽ biết. Đáng hận cổng địa ngục Hoàng tuyền đã đóng, ta lại không cách nào trở về, bằng không thì thật muốn trở về hỏi cho rõ.

Yên Trì nhìn ra lo lắng của ta, vỗ vỗ tay ta an ủi nói, nhất định không có việc gì, chủ nhân của Hoàng tuyền là người trấn áp Hoàng tuyền không thể không có, nếu như ông ấy xảy ra chuyện, những linh hồn bắt tử bị giam ở địa ngục Hoàng tuyền đã sớm tới nhân gian rồi.

Tuy rằng Yên Trì nói như vậy, nhưng trái tim ta vẫn không cách nào thả lỏng. Nhưng cũng không có cách nào, ta không thể quay về, chỉ có thể ngồi chờ.

Về sau, nhiều năm qua đi. Ta chậm rãi có thể tiếp xúc ánh mặt trời, nhưng bị chiếu thời gian dài vẫn sẽ sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với ta, nhưng không quan trọng, dù sao đều không thấy được ánh mặt trời, chỉ cần có thể nhìn thấy Yên Trì là đủ rồi.

Chúng ta mỗi ngày đều dính cùng một chỗ, nghiên cứu linh thuật, luận bàn linh lực, mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ. Tiếc nuối duy nhất chính là, ta cho dù tu luyện thể nào, vẫn duy trì bộ dạng xương khô.

Vì thế, ta thường đối với gương đồng từ phòng Yên Trì chuyển đến, ôm đầu mình, ai oán hỏi Yên Trì, ta nếu cả đời đều là bộ dạng này, người sẽ ghét bỏ ta sao?

Yên Trì cười xoa xoa đầu ta, nói cho dù thế nào, ta đều thích, sẽ không ghét bỏ.

Y không chê ta, nhưng ta tự ghét bỏ chính mình. Chẳng những không tu đến trưởng thành, người của ta cũng ngừng cao lên, chính vào lúc vừa đến tai Yên Trì, liền không còn cao nữa. Liên tục mấy năm cũng không cao, tức giận đến ta nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi sớm tỉnh lại, chuyện ta làm trước nhất chính là chạy đến bên người Yên Trì, dùng y làm thước đo, tính toán xem mình có cao hơn hay không.

Ngày qua ngày, năm qua năm, ta rốt cuộc cũng chẳng cao lên. Vì thế, lại khiến cho Yên Trì chê cười ta thật lâu.

Ta tức giận vô cùng, mỗi ngày đều ăn nhiều hơn chút thịt, còn tăng cường rèn luyện, nghĩ muốn so với Yên Trì phải cao hơn. Bởi vì ta muốn ôm Yên Trì vào ngực, mà không phải tiếp tục để y từ trên cao xuống xoa đầu ta....

Về sau Yên Trì nói, Không người không cao cũng không sao, có thể bồi ta cả đời là được rồi. Ta giận dùng đũa phản bác y, ta nói chẳng những muốn cả đời này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp đều cùng người.

Sau khi Yên Trì nghe xong những lời ta nói, xoa đầu ta chẳng nói lời nào.

Khi đó ta không hiểu ý tứ trong nụ cười của Yên Trì, chỉ ngây ngốc cho rằng Yên Trì là thẹn thùng. Thẳng đến thật lâu về sau, ta mới hiểu được, nụ cười lúc ấy của y, mang theo vài phần đắng chát cùng chua xót.

Hoàng lịch từng tờ từng tờ lật qua, thời gian cũng lặng lẽ trôi đi.

Ta vẫn duy trì thân thể xương khô lúc trước, không già không chết, chính là Yên Trì a, lại già rồi.

Khi ta ở trên mặt Yên Trì, nhìn thấy nếp nhăn đầu tiên của y, ta mới từ trong miệng y biết được, linh căn của y khác với người thường, có thể tu linh, nhưng không cách nào trường thọ, đó là nói, trăm năm sau y sẽ về với cát bụi.

Lúc ta nghe được tin tức này, khiếp sợ khó tả, này chính là nói, Yên Trì sẽ có một ngày rời khỏi ta, chuyển sinh mà đi.

Vào thời khắc ấy, ta mới biết được người cùng linh vật khác nhau.

Ta chợt hiểu ra lời nói ý tứ sâu xa của Thiên Thích ngày ấy, ông ta nói chỉ cần trăm năm sau chớ hối hận là được, có lẽ ông đã sớm đoán được chúng ta sẽ phải đối mặt ly biệt, nên mới nói như thế.

Nhưng ta không hối hận, ta không hối hận ở cùng một chỗ với Yên Trì, ta chỉ hối hận vì sao không sớm gặp được y, sớm thay đổi chỗ thiếu hụt của y trước khi đầu thai.

Ta lên Yên Trì đi tìm Thiên Thích —— có trời mới biết ta lấy dũng khí từ đâu. Thiên Thích vô cùng khó gặp, nhưng dường như ông đã sớm đoán ta sẽ đến, cho lui tất cả những người có thể cản trở ta, trực tiếp gặp mặt ta.

Ông mở miệng liền hỏi, ta nhưng là muốn tìm kiếm phương pháp giúp Yên Trì kéo dài tuổi thọ.

Ta gật đầu nói phải.

Ông ta rất nhanh trả về bốn chữ, không có cách nào.

Ta không tin, ta nói ông thần thông như thế, tại sao không có cách nào.

Ông nhìn ta thật lâu, thở dài một tiếng, ông nói Yên Trì là đệ tử ông sủng ái nhất, ông cũng muốn có thể kéo dài tuổi thọ cho Yên Trì, ông thử qua rất nhiều phương pháp, nhưng đều không có tác dụng. Trời sinh Yên Trì đã có chỗ thiếu hụt, ngày sau không cách nào bù đắp, cho nên khi Yên Trì muốn ở cùng với ta, ông chỉ là nhất thời liên đồng ý. Nếu không thể dữ thiên đồng thọ (*cùng thọ cùng trời.), liền để cho Yên Trì có thể hưởng thụ hạnh phúc trong thời gian có hạn.

Ta ngây ngốc nhìn ông, vậy mà không cách nào phản bác, ta nói ta không tin, ta nhất định sẽ tìm được phương pháp có thể kéo dài tuổi thọ của Yên Trì.

Nhưng Thiên Thích nói ra một câu, đập tan tất cả ý niệm trong đầu ta.

Ông nói, tiêu tốn thời gian đi tìm cách kéo dài tuổi thọ của Yên Trì, chẳng bằng bởi y trong thời gian hữu hạn này nhiều hơn. Huống hồ, Yên Trì thân thể người phạm, một khi xuống mồ, sẽ vào địa ngục Hoàng tuyền, đến lúc đó bằng vào năng lực của ta, còn sợ Yên Trì không thể vĩnh viễn cùng nhau?

Đúng rồi, Yên Trì nếu như xuống mồ, chắc chắn đến địa ngục Hoàng tuyền, mà chỗ đó chính là địa bàn của ta, chỉ cần ta nói một tiếng với phụ thân, liền nhất định có thể bảo vệ Yên Trì.

Ta vui vẻ hài lòng mà trở về, ôm Yên Trì sớm đã không còn tuổi trẻ, nói ra suy nghĩ của mình. Yên Trì nở nụ cười, y không nói gì, chỉ nắm tay ta, cùng ta mười ngón đan xen, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai ta.

Ở năm thứ năm mươi đầu tiên ta đi vào nhân giới, cổng địa ngục Hoàng tuyền mở ra rồi, ta thấy được tiếng Âm vệ quen thuộc, tiến lên chào hỏi, hỏi thăm tình hình gần đây của phụ thân. Bọn họ nói cha ta mạnh khỏe, không có gì ngoài mấy chục năm trước vô ý bị thương, khiến cho linh hồn bất tử chạy ra nhân giới bên ngoài, cũng không có đại sự gì.

Ta kinh ngạc hỏi thăm bọn họ phụ thân đã hoàn hảo, bọn họ nói hiện tại đã không ngại, chẳng qua là nghe nói ta đang ở nhân giới, vô cùng nhớ mong.

Ta giật mình nhớ tới, đã năm mươi năm chưa gặp qua phụ thân. Đối với linh hồn bất tử mà nói, năm mươi năm kỳ thật ngắn ngủi, nhưng đối với cha con chúng ta nhiều năm không thấy, lại dài đằng đẳng.

Thế nhưng, ta vẫn không thể trở về. Ta dẫn Yên Trì đến, nói với Âm vệ, ta muốn ở lại nhân giới, cùng Yên Trì đi hết đoạn đường này. Phụ thân một đời bất tử, ta còn có rất nhiều thời gian làm bạn, nhưng Yên Trì, ta chỉ có thể ở cùng y mấy chục năm.

Âm vệ mang theo lời thăm hỏi của ta trở về, liên hệ giữa ta cùng phụ thân liền cắt đứt.

Yên Trì hỏi ta hỏi hận không, ta nói, ta cùng một chỗ với Yên Trì, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới hai chữ hỏi hận.

Một khắc này, Yên Trì nở nụ cười.

Ta dường như bởi vì gặp được Yên Trì, mất động lực, linh lực ngược lại tăng lên chậm chạp, này có thể khiến Yên Trì gặp đến độ xoay quanh, y ước gì rồi đi ra một lần, để thúc đẩy ta tăng linh lực.

Nhưng ta không thuận theo, một mực quán lấy y chỗ nào cũng không cho y đi, ta nói ta hiện tại có thể ra ngoài tiếp xúc ánh nắng, còn có thể che giấu âm khí, muốn linh lực cao như vậy có ích lợi gì.

Yên Trì về sau nghe theo ta, không tiếp tục giục ta. Để chứng minh linh lực cao hay thấp không có ảnh hưởng lớn đối với ta, ta phạm là đến ngày mặt trời rực rỡ, liền sẽ dẫn theo Yên Trì ra ngoài phơi nắng, tản bộ.

Trước kia Yên Trì còn có thể đi cùng ta, về sau y già rồi, đi không được nữa, liền cần ta công đi.

Lại về sau, về sau...

Y về sau, đã già đến không cách nào đứng dậy.

Yên Trì của ta, hoàn toàn già rồi, khuôn mặt xinh đẹp lúc trước đã bị nếp nhăn già nua thay thế, từng là tươi cười chỉ còn là khe rãnh, nhưng trong lòng ta y vĩnh viễn còn trẻ.

Ta cảm thấy được sinh mệnh của Yên Trì, đang từ từ biến mất, mỗi một ngày tỉnh lại, ta đều sẽ đặt tay dưới chóp mũi Yên Trì, thẳng đến khi cảm nhận được hô hấp của y, ta mới yên tâm tiếp tục ngủ say.

Ta không còn được một giấc ngủ ngon, mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng mà sống, cách ngày địa ngục Hoàng tuyền mở ra còn năm mươi năm, Yên Trì nếu lúc này rời đi, ta còn phải chờ thêm năm mươi năm nữa mới có thể nhìn thấy y.

Ta sợ hãi chờ đợi, sợ hãi không còn thấy y.

Nhưng sinh mệnh của nhân loại vĩnh viễn yếu ớt như vậy, Yên Trì cuối cùng vẫn đi rồi.

Một khắc này, y như hồi quang phản chiếu, cười nắm tay ta, dùng giọng nói đã sớm già nua: “Không, đời này gặp gỡ ngươi, là hạnh phúc lớn nhất của ta. Đáng tiếc, ta không thể thấy được hình người của ngươi, thật đáng tiếc, đáng tiếc...”

Ta rơi lệ không dứt.

Ta cẩn thận ôm lấy Yên Trì, một chốc một chốc lại vuốt ve khuôn mặt của y, y cười nói: “Không, tay của ngươi thật ấm...”

Nước mắt của ta vừa dừng, ngay sau đó, lại như mưa hạ xuống.

Ta là linh hồn bất tử, linh hồn của Hoàng tuyền, nhiệt độ cơ thể ta vĩnh viễn lạnh như băng, y như thế nào cảm giác được ta ấm áp.

“Yên Trì, Yên Trì...” Ta không ngừng gọi tên y, lúc đầu y còn có thể đáp lại từng tiếng một, về sau, âm thanh của y dần tắt.

Hơi thở cuối cùng tản ra lòng bàn tay ta, Yên Trì nhẹ nhàng gục xuống, dựa vào đầu vai ta, mỉm cười biến mất.

Yên Trì của ta, năm thứ chín mươi cùng ta làm bạn, đã rời khỏi ta.

Một năm này, Yên Trì hưởng thọ một trăm mười lăm tuổi.

13. Chương 13: Tin Tức

Địa ngục Hoàng tuyền còn phải năm mươi năm nữa mới mở ra, mà ta rồi lại không thể chờ được phải trở về, ngăn Yên Trì lên cầu Nại Hà.

Ta khóa lại kinh hồn Yên Trì, ôm thi thể lạnh như băng của Yên Trì, tìm đến Thiên Thích vẫn trẻ trung như trước, cầu ông hỗ trợ bảo toàn thi thể của Yên Trì.

Thiên Thích im lặng nhìn qua Yên Trì, thở dài một hơi, mang theo chúng ta đến Song Thụ Đảo, dùng linh lực của song thụ tư dưỡng linh hồn của y.

Sắp xếp xong xuôi đầu đuôi, ta liền nhảy vào trong biển Hoàng tuyền, thử trở lại địa ngục Hoàng tuyền.

Thế nhưng khi ta chìm vào biển Hoàng tuyền chưa được bao lâu, đã bị một xung lực cường đại đẩy về nhân giới, nhiều lần ném thử, đều là kết quả giống nhau. Về sau Thiên Thích lại gọi ta tới, ông nói nếu như ta cưỡng ép mở ra cổng địa ngục Hoàng tuyền, sẽ khiến cho rất nhiều linh hồn bất tử lên vào nhân gian, rối loạn trật tự.

Ta mặc dù rất muốn trở về, nhưng cũng không thể không nghĩ đến lời Thiên Thích nói, liền ngừng lại ý tưởng này.

Thiên Thích buồn bã thở dài, nói cho ta biết, lúc trước khi ông nhìn thấy chúng ta cùng một chỗ, liền đã nghĩ đến sẽ có hậu quả như vậy, cũng không đành lòng một bên vĩnh viễn cô độc, mới có ý niệm sẽ ngăn cản chúng ta ở chung với nhau trong đầu. Nhưng mà, tình là thứ gì*, há lại nói ngăn cản liền có thể ngăn cản.

(* tình chi nhất vật: tình là đồ vật, khiến người không thấu, lại khiến người hao tâm tổn trí.)

Ta không biết nên nói gì để trả lời ông, ta ôm Yên Trì, đặt bên cạnh cây, ngồi xếp bằng xuống. Ta phải ở đây, bên cạnh Yên Trì, thẳng đến ngày cổng địa ngục Hoàng tuyền mở ra.

Mà Thiên Thích sau một tiếng thở dài, liền đi rồi.

Trên Song Thụ Đảo, chỉ có gốc đào kia bồi chúng ta. Cây đào cũng có linh tính, khi thì xòe rộng cành lá đến bên người Yên Trì, loạn chuyển vòng quanh y, rơi xuống từng chút linh quang. Song thụ cũng thường không gió dao động, tưới linh lực xuống người Yên Trì, dần dần, giống như kỳ tích, khuôn mặt cùng thân thể Yên Trì xảy ra biến đổi, mặt mũi già nua bắt đầu khôi phục lại trẻ trung, mấy ngày sau, y trở về bộ dạng trẻ tuổi lúc mà y cùng ta gặp nhau.

Ta mừng đến không kìm chế được, tuy nói ta không quan tâm y già cùng xấu, nhưng y có thể khôi phục tuổi trẻ, ta giống như thấy được hy vọng phục sinh của y.

Đáng tiếc, sự thật vĩnh viễn vô tình.

Người sau khi chết, hồn phách bị cưỡng ép khóa lại trong thân thể, không xuống địa ngục Hoàng tuyền, sẽ tổn hại hồn phách của người đó, dẫn đến hồn phách khiếm khuyết.

Nhiều ngày sau, Thiên Thích nói như vậy với ta.

Ông nói ông vốn tưởng rằng ta chỉ là muốn lưu lại thi thể y, không nghĩ tới lại làm khóa hồn.

Linh căn của Yên Trì trời sinh có chỗ thiếu hụt, khóa hồn y lại, không phải cứu y.

Ta lẳng lẳng nghe Thiên Thích nói, đầu óc trống rỗng. Thiên Thích sẽ không hại Yên Trì, lời ông nói ra tất nhiên đều là thật. Nhưng nếu buông ra hồn phách Yên Trì, vậy nếu như y đầu thai chuyển thế, ta đi nơi nào tìm y.

Thiên Thích thở dài một tiếng, hỏi ta một câu, chẳng lẽ Yên Trì chuyển thế ngươi sẽ không thương nó nữa?

Làm sao có thể! Ta phản bác, cho dù chuyển thế bao nhiêu lần, ta đều yêu Yên Trì, sẽ không bởi vì thay đổi thân thể mà không thương.

Thiên Thích nói, vậy ngươi còn băn khoăn gì nữa. Thả Yên Trì đi, ngươi sẽ tìm chuyển thế của nó, làm bạn cả đời, không phải là cũng có thể sao.

Ta hoàn toàn ngộ ra.

Nhìn hồn phách muốn giã giũa ra khỏi thân thể của Yên Trì, ta không đành lòng rồi. Quyết tâm bỏ trôi buộc, sau khi du hồn kia quyến luyến nhìn ta, bay về phía biển Hoàng tuyền, chìm vào trong biển.

Hồn phách trở về địa ngục Hoàng tuyền, mà ta tức thì ném cô độc trọn năm mươi năm.

Nhìn thi thể lạnh như băng, lòng ta trống rỗng. Ta cười đắng chát, hỏa táng thi thể, tro cốt rải xuống Song Thụ Đảo.

Đối với linh hồn bất tử mà nói, năm mươi năm kỳ thật chỉ thoáng qua như mây khói, nhưng ta cảm thấy năm mươi năm này dài đằng đẵng, ta gần như tiêu hao hết tất cả kiên nhẫn rồi, mỗi ngày đều vượt qua trong đau khổ.

Ta không nhận được mà nhớ lại, từ khi chúng ta quen biết, đến hiểu nhau, đến hứa hẹn.

Ta mới phát hiện giữa chúng ta thiếu rất nhiều hạnh phúc mà tình lữ vốn nên được hưởng.

Ta không có hình người, ôm y, y lạnh, hôn y, y không cảm nhận được tiếp xúc của đôi môi.

Chúng ta thậm chí ngoại trừ ôm, sẽ không có tiếp xúc càng thân mật.

Ta muốn hôn y, càng muốn ôm* y.

(*ôm ở đây là xx í ~)

Nhưng những thứ này ta không cho y được. Làm khó Yên Trì vẫn luôn ẩn nhẫn bên cạnh ta, nếu ngày nào đó ta tu thành hình người, nhất định sẽ đền bù gấp bội tổn thất với y.

Trong lòng sinh ra ý niệm này, cả người ta đều tràn đầy động lực, ta hỏi Thiên Thích muốn không ít sách vở tu luyện linh thuật phù hợp với ta, lật xem học tập hết ngày dài đêm thâu, trong đầu chỉ có một ý niệm, thời điểm nhìn thấy Yên Trì, tu thành hình người!

Thật tình không biết, năm mươi năm trôi qua, thời điểm cổng địa ngục Hoàng tuyền mở ra, ta vẫn là thân xương khô như trước. Thiên Thích từng giúp ta kiểm tra, nói ta trời sinh linh cốt kỳ lạ, có lẽ phải dưới tình huống đặc thù, mới có khả năng tu thành hình người.

Dù vậy ta cũng không từ bỏ, trước khi gặp Yên Trì tu không thành, có lẽ sau khi nhìn thấy y, ta liền có động lực tu thành hình người rồi.

Ôm hy vọng như thế, năm mươi năm sau, ta trở về địa ngục hoàng tuyền.

Trở về quê cũ, tất cả lạ lẫm như vậy, lại quen thuộc như vậy. Phụ thân của ta đích thân tới đón, ta lệ nóng doanh tràng, nhào tới ôm phụ thân nói mình nhớ nhung.

Sinh hoạt gần trăm năm tại nhân giới, khiến ta hiểu được rất nhiều nhân tình thế cố (*đối nhân xử thế), biết được phải hiểu kính phụ thân.

Phụ thân xoa đầu ta, vui cười hớn hở khen ta cao lớn, trưởng thành.

Ta cười nói, phụ thân cũng càng ngày càng trẻ, vì thế, phụ thân cười đến không ngừng.

Sau khi ôn chuyện với phụ thân, ta liền kể lại ngắn gọn những chuyện xảy ra với ta ở nhân giới, cũng nói cho ông biết, ta muốn đi tìm Yên Trì.

Bỗng nhiên, sắc mặt phụ thân lập tức thay đổi.

Trong lòng ta đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt, chẳng lẽ phụ thân cũng muốn ngăn cản ta cùng một chỗ với Yên Trì sao?

Phụ thân dường như có nỗi niềm khó nói, phức tạp nhìn ta, nói cho ta biết, Yên Trì đã đầu thai chuyển thế.

Khi phụ thân nói xong lời này, ánh mắt không ngừng lập lờ, ta trực giác cảm thấy ông đang nói dối, ta vội vàng truy vấn ông, ông rồi lại né tránh ánh mắt ta, chỉ lặp lại một ý, Yên Trì đã đầu thai chuyển thế rồi.

Ta biết từ miệng phụ thân là hỏi không ra cái gì rồi, vì vậy ta giả bộ như tin tưởng gật đầu, quay người trở lại phòng của mình.

Đối với thiếu chủ Hoàng tuyền mà nói, không có tin tức nào không dò xét ra.

Nhưng thời điểm chân tướng sự thật bày ra trước mắt ta, ta rồi lại tình nguyện cái gì cũng không biết.

14. Chương 14: Chân Tướng

Mọi chuyện xảy ra vô cùng đơn giản.

Hơn mười ngày trước, Linh Đạo Thiên Quân hạ phàm đuổi bắt Phệ Hồn Thú, nhốt bên trong địa ngục Hoàng tuyền, nhận hết tra tấn, đợi trăm năm sau, lại để cho hóa thành tro tàn, hồn phi phách tán. Nhưng Phệ Hồn Thú rồi lại không cam lòng, một mực giãy giụa, ý đồ chạy trốn, khiến cho địa ngục Hoàng tuyền thường xuyên rung chuyển bất an, cũng bởi vì lý do này, tạo thành khe hở thông giữa địa ngục Hoàng tuyền tới nhân giới, dẫn đến không ít linh hồn bất tử chưa đủ năm mươi năm, liền xông tới nhân giới.

Này chính là lúc ta chia tay Yên Trì năm đó, có rất nhiều linh hồn bất tử xuất hiện, công kích sự tồn tại của loài người.

Mà vận mệnh của ta cùng Yên Trì, cũng theo đó chuyển biến.

Yên Trì sau khi chết, đi tới địa ngục Hoàng tuyền, bởi vì quyền luyến phạm thế, một mực lưỡng lự ở cầu Nại Hà, cự tuyệt uống Mạnh bà thang, Âm vệ Hoàng tuyền cưỡng ép y qua, y phản kháng không theo, ngoài ý muốn, y phá tan vòng vây của Âm vệ, chạy tới nơi giam giữ Phệ Hồn Thú.

Đúng lúc Phệ Hồn Thú thần trí vẫn còn, đang vì giam giữ mà ở vào trạng thái điên cuồng, bởi vậy, một người thân mang linh lực vọt tới trước mặt nó, kết cục có thể tưởng tượng ra.

Yên Trì bị Phệ Hồn Thú hấp thu bảy hồn sáu phách.

Không ai có thể tưởng tượng được một màn phát sinh ngày đó đáng sợ đến cỡ nào, Yên Trì cách Phệ Hồn Thú hơn trăm bước, Phệ Hồn Thú có thể cách không hút hết hồn phách của Yên Trì, chờ đến khi nó ăn no nê, mọi người mới phát hiện chuyện nghiêm trọng.

Phụ thân của ta bị năng lực của Phệ Hồn Thú làm kinh sợ, hạ lệnh gia tăng hình phạt, cũng để cho Linh Đạo Thiên Quân đích thân hạ phạm, giải quyết Phệ Hồn Thú.

Đáng tiếc Phệ Hồn Thú bất tử bất diệt, chỉ có thể dựa vào thời gian để yếu đi. Linh Đạo Thiên Quân cũng chỉ có thể gia tăng giam cầm với nó, nhưng không cách nào giết nó. Còn hồn phách Yên Trì, Linh Đạo Thiên Quân cũng bất lực.

Lúc đó phụ thân ta đã từng thử, nhưng cũng không cách nào cứu ra hồn phách Yên Trì, cho rằng Yên Trì cũng chỉ là phạm nhân thông thường, dần dà, cũng không để việc này trong lòng.

Thế nhưng, có lẽ ông tuyệt đối không ngờ được, Yên Trì lại có quan hệ với ta, cũng không nghĩ đến ta sẽ vì cứu ra Yên Trì, làm ra rất nhiều chuyện khó thể tin.

Ngày đó, sau khi tiêu hóa tin tức khiếp sợ kia, ta lặng yên đi tới cầu Nại Hà, nhìn nơi chốn âm trầm người đến người đi, không khỏi nước mắt chảy ròng.

Ta thậm chí ngay cả lần cuối cùng gặp y cũng không có... y cứ như vậy hoàn toàn rời đi nhân thế...

Ta dường như nhìn thấy Yên Trì đứng bên cầu Nại Hà thật sâu bồi hồi, khi thì quay đầu nhìn xem ta có ở đó không, ta lại giống như nhìn thấy khuôn mặt Yên Trì mang theo vẻ đau xót, quyết tuyệt đẩy ra Âm vệ vây quanh y, không mục đích chạy tới trước, ý đồ trở lại dương gian.

Yên Trì, Yên Trì của ta, cứ đi như thế, lần này là triệt triệt để để mà đi rồi. Đã không còn sáu hồn bảy phách, Yên Trì liền chỉ là thể xác không có linh hồn, y sẽ không được chuyển thế, sẽ không thể trở lại bên cạnh ta, xoa đầu ta nói ta ngốc.

Yên Trì, Yên Trì a!

Ta giống như điên rồi mà nhanh chân đi về phía quý phủ của phụ hoàng, bịch một tiếng quỳ rạp tới trước mặt phụ thân, ta khàn giọng hô to, cầu phụ thân cứu Yên Trì.

Phụ thân dường như đối với quan hệ của ta và Yên Trì cảm thấy khiếp sợ, thật lâu không nói lời nào. Tại thời điểm ông trầm mặc, ta tiếng lời nhỏ nhẹ*, kể lại từng chuyện ta đã trải qua ở nhân gian mấy năm này, ta muốn nói cho ông biết, Yên Trì đối với ta có bao nhiêu quan trọng, ta cùng Yên Trì có bao nhiêu yêu nhau.

(*Nguyên văn mạn thanh tể ngữ.)

Thế nhưng ta đối lấy, là trầm mặc thật lâu của phụ thân, cuối cùng của sự trầm mặc, là một tiếng thở dài.

Phụ thân nâng ta dậy, trên khuôn mặt chưa xót tràn ngập thống khổ, ông từng chữ một, rõ ràng nói cho ta biết: “Không, vì phụ không làm được, Linh Đạo Thiên Quân cũng không làm được, chúng ta tận lực, con nín...”

Ông dường như muốn nói nín bi thương, nhưng một chữ cuối cùng kia, thủy chung không nói ra miệng, chỉ nhìn ta thật sâu, vỗ vỗ đầu vai ta.

Một khắc này, ta cảm thấy được thế giới này sụp đổ, hai chữ nín bi thương sao mà đơn giản, nhưng thật sự làm được khó đến nhường nào.

Chúng ta đã nói, đời sau gặp lại, đã nói đời đời kiếp kiếp không rời nửa bước, hiện tại, Yên Trì rồi lại bỏ ta mà đi.

Ta sững sờ nhìn phụ thân trước mắt, lại lần nữa quỳ xuống, cầu ông đưa ta về nhân giới, ta muốn đi tìm Thiên Thích! Thiên Thích nhất định có thể cứu Yên Trì.

Phụ thân nhíu mày, mơ hồ có chút không vui, mở đường thông tới nhân giới, sẽ hao tổn linh lực của ông, và lại có khả năng sẽ tạo thành rung chuyển cho địa ngục Hoàng tuyền, khe hở vừa sửa xong sẽ lần nữa bị phá hư.

Phụ thân dĩ nhiên từ chối lời thỉnh cầu của ta, trịnh trọng và nghiêm túc* an ủi ta, nói cho ta biết người trên thế gian nhiều như vậy, không nên một lòng thương nhớ ở trên người một phạm nhân cuối cùng sẽ đi về phía tử vong, dù Yên Trì thực sự chuyển thế, Yên Trì cũng không nhớ rõ ra, hà tất phải hao phí tâm tư trên một người sẽ không nhớ mình. Huống hồ ta là linh hồn bất tử, không thuộc về nhân giới, cuối cùng rồi sẽ về địa ngục Hoàng tuyền, ta cùng Yên Trì sinh tồn tại nhân giới, đã định trước không có kết quả tốt.

(*Nguyên văn ngữ trọng tâm trường.)

Không thể phủ nhận, lời phụ thân nói đều đúng. Nhưng ta là một cây gân*, ta chỉ muốn Yên Trì, dù cho y thật sự không nhớ rõ ta, không còn yêu ta, ta cũng muốn y sống tốt trên cõi đời này. Chỉ cần nhìn thấy Yên Trì, là tốt rồi.

(*chắc ý chỉ ngang bướng.)

Ta thẳng sống lưng, quỳ gối trước mặt phụ thân, ta nói, phụ thân người một ngày không đồng ý, con một ngày không đứng dậy.

Phụ thân có chút chán nản, vung tay lên, liền giận dữ nói một câu: “Vậy con liền quỳ đi!” Tiếp theo, liền xoay người rời đi.

Ta không vì cha rời đi mà đứng lên, năm đó Yên Trì có thể bảo vệ ta, chặn trước mặt ta, không tiết rời khỏi sự môn, hôm nay ta vì y quỳ mấy ngày thì có làm sao.

Về sau, ta quỳ trọn vẹn một đêm, phụ thân mềm lòng. Ông vỗ mặt đau khổ nâng ta dậy, không ngừng ai thán, tội gì tội gì.

Ta nói, cha, lúc cha cùng mẹ yêu nhau, có từng nghĩ vứt bỏ bà một mình rời đi?

Ta thấy được vẻ mặt kinh ngạc của phụ thân, sau một lúc lâu, trên mặt phụ thân hiện lên vẻ khổ sở, ông nâng ta dậy, ý bảo ta theo ông.

Chúng ta đến chỗ mật thất, phụ thân dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói với ta: “Không, con hiện tại nhất định phải làm ra lựa chọn. Hiện tại linh lực của vi phụ không đủ để tùy thời mở ra cổng thông tới nhân giới, con lần này ra ngoài, nhất định phải năm mươi năm sau cổng nhân giới mở ra mới có thể trở về, mà trong năm mươi năm này, người con thương rất có thể đã bị Phệ Hồn Thú cắn nuốt không còn một mảnh, tro bụi cũng không còn. Con chỉ có thể lựa chọn một lần, tuyệt đối không đổi ý.”

Ta sau khi nghe xong, thậm chí có chút do dự.

Là muốn dùng năm mươi năm đổi lấy một hy vọng, hay là dùng năm mươi năm đi tìm tàn hồn của Yên Trì.

Ta im lặng nhìn phụ thân, bỏ lại một câu để con cân nhắc, liền đi rồi.

Ta chẳng có mục đích đi đến những nơi Yên Trì có khả năng đi qua, đến mỗi một nơi, trước mắt của ta liền tưởng tượng ra bộ dạng Yên Trì khi đi qua đây. Lòng ta đau như cắt, nhớ nhung nhiều hơn một phần, thống khổ cũng nhiều hơn một phần.

Cuối cùng, tựa như nơi tối tăm ở sâu bên trong* lôi kéo, ta vậy mà đi tới nơi giam giữ Phệ Hồn Thú.

(* Ý mình mình chi trung: nói những việc mà người thường không thể đoán trước và không thể lí giải. Nó là 1 cách gọi của vận mệnh, hay nói cách khác việc đó xảy ra là đã được định trước trong số mệnh con người. Tuy nhiên vận mệnh có thể nắm được và thay đổi được.)

Nơi đây không ngạc nhiên chút có đây Âm vệ cùng phong ấn, ngay cả ta thiếu chút nữa cũng không thể đi vào.

Ta đứng bên ngoài nơi phong ấn, ngóng nhìn thật lâu, một ý niệm không thể kiềm chế được mà dần hiện lên trong đầu ta, nếu như ta có thể thấy Phệ Hồn Thú, vậy có thể cứu ra Yên Trì hay không?

Ta biết ý nghĩ này của ta là điên cuồng, Phệ Hồn Thú đáng sợ thế nào, bằng ta căn bản không cách nào địch nổi. Nhưng ý nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng đã đến tình trạng không thể vãn hồi.

Ta nghĩ muốn cứu Yên Trì, muốn cứu Yên Trì!

15. Chương 15: Giao Dịch

Ta thật không ngờ, ta vậy mà nhìn thấy Yên Trì.

Kể từ khi biết nơi giam giữ Phệ Hồn Thú, ta mỗi ngày đều sẽ đến nơi này, lẳng lặng ngồi bên ngoài, đưa mắt nhìn căn bản không thấy được Phệ Hồn Thú. Ta có bao nhiêu khát vọng nhớ thương của ta có thể thông qua gió, rơi vào trong lòng Yên Trì.

Ta cuối cùng có loại dự cảm, Yên Trì hiện tại còn sống, còn chưa bị Phệ Hồn Thú nuốt thành tro tàn.

Mười ngày sau, nhớ thương của ta rốt cuộc truyền đạt tới trên người Yên Trì, y báo mộng đến gặp ta.

Thế nhưng một giấc mộng này, đối với ta mà nói, rồi lại là một hồi dày vò tra tấn.

Yên Trì cũng không đến, vượt đầu ta nói ta ngốc, không cười nói với ta Không ta rất nhớ ngươi, y chỉ dùng ánh mắt xuyên thấu qua thân thể ta, giãy giụa trong không trung, khăn giọng hô to, khuôn mặt vụn vụn.

Ta dường như nhìn thấy, trên hồn thể của y bị một sợi dây thừng trói thật chặt, giam cầm y. Y kịch liệt giãy giụa, sợi dây thừng này ngược lại càng lúc càng siết chặt, khiến cho da thịt y đều bị kéo căng.

Ta tận mắt nhìn thấy một màn này, ta sắp điên rồi. Yên Trì như thế nào có thể thừa nhận đau đớn lớn như vậy, như thế nào bị tra tấn như vậy!

“Không, cứu ta... cứu ta...”

Tiếng gọi yết ớt như sấm nổ bên tai ta, ta sững sờ nghe tiếng rên thống khổ của Yên Trì, nước mắt rơi như mưa.

Cứu, ta muốn cứu Yên Trì, cứu thoát Yên Trì!

Ta bình tĩnh khỏi giấc mộng, mồ hôi lạnh đầm đìa, ta thiếu chút nữa gần không được cảm xúc của ta, vọt thẳng tới nơi giam giữ Phệ Hồn Thú.

Thế nhưng ta nghĩ lại, ta đi như vậy, nhất định sẽ bị bắt trở về.

Ta cần phải làm cái gì đó, trốn đến bên cạnh Phệ Hồn Thú.

Sau ta lại lục tung, tìm ra một quyển linh thuật trước kia phụ thân cho ta học, chọn lấy một thuật ẩn thân ở bên trong, cẩn thận suy nghĩ. Linh thuật này nói khó cũng không khó, nhưng muốn làm đến tinh thông, rồi lại vô cùng khó. Linh thuật này ai cũng có thể học, nhưng không phải ai có thể học đến thuật ẩn thân, về sau liền hoàn toàn không bị bắt luận người nào phát hiện.

Thế nhưng ta không biết vì cái gì, linh thuật rất khó này, ta lại sau ba ngày ba đêm học tập, hoàn toàn thông thạo. Nếu đặt về trước, đây là chuyện ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ta không dám chậm trễ một khắc nào, dưới vừng tin sẽ không bị người nào phát hiện, ta thừa lúc Âm vệ thay phiên, theo y đi đến nơi giam giữ Phệ Hồn Thú, lại sau đó, dưới cơ duyên xảo hợp, ta rốt cuộc đi đến trước mặt Phệ Hồn Thú.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Phệ Hồn Thú, hình dạng của nó vậy mà không đáng sợ như trong tưởng tượng, ngược lại hiền lành giống như trung khuyến bình thường. Nhưng có lẽ chính là nhờ gương mặt thiện lương như vậy, mê hoặc mọi người, mới khiến cho mọi người không chút nào phòng bị nó.

Ta ẩn thân bên trong vẫn không đi ra, ta tự nhận có thể thông qua canh giữ nghiêm ngặt của Âm vệ tới được chỗ này, thuật ẩn thân vẫn là thật không tồi. Lại không nghĩ rằng, ta vừa quan sát xong hình dạng của nó, nó liền nhận ra ta.

“A? Một tên mao đầu tiểu tử.”

Đột nhiên phát ra giọng nói, khiến ta càng hoảng sợ, ta nhìn trái nhìn phải, không thấy bất luận bóng dáng người nào, Âm vệ đều canh giữ ngoài trăm bước, giọng nói này từ đâu mà đến.

“Dám đến tìm ta, lá gan không nhỏ. Xem ra, ngươi chính là tình nhân của phạm nhân bị ta nuốt kia.”

Ta lập tức hiểu ra, kinh ngạc nhắc mắt, liền thấy Phệ Hồn Thú.

Thì ra nó, đang dùng tâm ngữ nói chuyện với ta.

Phạm nhân bị nó nuốt! Ta tức giận hô, trả Yên Trì lại cho ta!

“Yên Trì? tên rất hay, nhưng đáng tiếc y không có phúc phận hưởng thụ cái tên này. Ngươi muốn cứu y có thể, nhưng ngươi phải giao dịch với ta.”

Giao dịch gì?

“Ngươi giúp ta thoát khỏi nơi này, ta liền cho ngươi gặp y.”

Hồn phách của Yên Trì vẫn còn!

“Đương nhiên, tiểu tử này đối với phạm nhân chấp niệm quá sâu, đến nay cũng chưa bị ta tiêu hóa. Như thế nào, giao dịch này ngươi có động tâm?”

Không.

Ta từ chối. Phệ Hồn Thú là thứ Linh Đạo Thiên Quân vất vả bắt về, vì bắt nó, hao phí nhiều ít tinh lực, tổn thương bao nhiêu người, ta sao có thể vì bản thân mình mà thả nó ra, huống hồ, ai biết nó mà nói có thể tin được hay không.

Ta lặng yên quay người rời đi, chỉ cần biết rằng hồn phách Yên Trì vẫn còn, ta liền có một tia hy vọng có thể cứu ra.

Nhưng mà ta đánh giá thấp Phệ Hồn Thú rồi.

Tại một khắc ta xoay người, ta bỗng nhiên nghe được tiếng gọi khẽ: “Không...”

Ta đột nhiên quay đầu, liền thấy hồn thể của Yên Trì bay lơ lửng trên Phệ Hồn Thú, y hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt bình thản, nhưng lông mày nhíu chặt rồi lại tiết lộ thống khổ của y.

Y vẫn trẻ trung tuấn lãng như năm đó, chỉ là y không tỉnh, nói với ta một câu: Ngốc.

Ta đương nhiên biết đây là quỷ kế của Phệ Hồn Thú, nhưng ta lại nhịn không được bị lừa, nghĩ đến đây là tiếng kêu nhớ thương của Yên Trì đối với ta, là y đang cầu ta cứu y.

Ta muốn điên rồi. Nhớ nhung tại một khắc ta gặp Yên Trì vọt tới trong đầu ta, dục vọng của ta lại lần nữa bùng trưởng, ta khát vọng nhìn thấy Yên Trì càng nhiều hơn nữa, khát vọng cứu y!

“Muốn cứu y sao? Vậy liền giao dịch với ta. Bằng không thì cố gắng tám năm mười năm sau, hồn phách của y đã bị ta cắn nuốt.”

Ta không phải không thừa nhận, Phệ Hồn Thú đang lợi dụng lòng ta.

Ta lại đang giờ khắc này sinh ra do dự.

Nếu như ta giao dịch với Phệ Hồn Thú, ta có thể cứu ra Yên Trì, có thể sống với Yên Trì.

Thế nhưng, nếu như thả ra, tất cả vất vả của Linh Đạo Thiên Quân đều uổng phí, linh lực cha ta hao tổn đều là phí công.

Ta nên lựa chọn thế nào, lựa chọn như thế nào!

Ta không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này, nhưng ánh mắt ta dừng ở người Yên Trì dời không ra. Ý niệm muốn cứu Yên Trì càng lúc càng lớn, gần như đem ta nuốt hết.

Lúc này, Phệ Hồn Thú rất khôn khéo mà hút Yên Trì về, lưỡi biếng nằm rạp dưới đất, từ trên cao nhìn xuống ta.

Ta thấy được khinh miệt trong mắt nó, bởi vì ở trước mặt nó, ta ngay cả phương pháp mở bụng nó lấy ra Yên Trì cũng không có.

Ta về tới phòng của mình, rồi lại đứng ngồi không yên.

Hai loại mâu thuẫn như hai tiểu nhân đánh trong đầu ta, ông ông bên tai. Ta biết, lựa chọn của ta có khả năng thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, cho nên ta phải thận trọng.

Ta hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình trấn định, nằm lên giường, nhắm mắt đi ngủ. Có lẽ đang ở trong mộng, liền sẽ không có bất luận buồn rầu.

Nhưng ta sai rồi, ác mộng bắt đầu tới tìm ta, vẻ mặt thống khổ của Yên Trì khi bị dây thừng trói lại một lần lại một lần quay vòng trong mộng ta.

Ta cả người mồ hôi lạnh mà bật dậy, chạy ra ngoài lấy mấy vò rượu về, điên cuồng rót xuống miệng mình.

Dùng rượu tiêu sầu, ta muốn dùng rượu tiêu sầu.

Rượu mạnh vào cổ, rất nhanh trước mắt ta liền xuất hiện ảo ảnh.

Một Yên Trì, hai Yên Trì, vô số Yên Trì lúc ẩn lúc hiện trước mắt ta, mà trên mỗi khuôn mặt đều là vẻ thống khổ.

Ta uống đến say mềm, ta đau đến rơi lệ không dứt.

Về sau, ta bắt đầu không chế không nổi mà nhiều lần đi tới nơi giam giữ Phệ Hồn Thú, chỉ vì để nhìn thấy Yên Trì. Phệ Hồn Thú rất thông minh, cách mấy ngày mới cho ta gặp Yên Trì, không hề cắt đứt dụ dỗ ta, vẫn nói với ta, ta chỉ cần mơ chột, cởi bỏ phong ấn là có thể thả nó ra ngoài.

Thống khổ giày vò thân thể cùng trái tim ta, mỗi một ngày đều là giày vò.

Rốt cuộc, sau một tháng, ta dứt khoát làm ra lựa chọn, ta muốn thả Phệ Hồn Thú, cứu ra Yên Trì!

Ta là tên điên ích kỷ, cũng là một đứa con bất hiếu.

Một khắc thả ra Phệ Hồn Thú này, địa ngục Hoàng tuyền đại loạn, cánh cổng Hoàng tuyền thông tới nhân giới mở ra, rất nhiều linh hồn bất tử tuôn về phía nhân giới, công kích đệ tử cực đảo.

Mà ta tức thì đuổi theo Phệ Hồn Thú, lệ rơi cáo biệt phụ thân ta, từ đây bắt đầu cuộc đời phiêu bạt dài đến trăm năm của ta.

16. Chương 16: Phiêu Bạt

Ta có tên mới, Ảnh Không.

(*Ảnh trong này là màn đêm, cái bóng...)

Bởi vì giải thoát Phệ Hồn Thú một ngày kia, ta liền trở thành tội nhân của thiên địa, ta không thể tiếp tục xuất hiện trước mặt thế nhân, bằng không ta sẽ bị bắt giữ, tiếp nhận trừng phạt. Bởi vậy từ ngày đó, ta

liền bắt đầu trải qua ngày tháng trốn trong bóng tối không thể gặp người, vì vậy ta liền tự giấu đổi tên cho mình, Ảnh Không.

Sau khi đi đến nhân giới, Phệ Hồn Thú cũng không theo ước hẹn thả Yên Trì ra. Ta nói rồi nó rất thông minh, nó lợi dụng tình cảm của ta với Yên Trì, bức ta thay nó làm điều ác, giúp nó thu thập linh hồn loài người đến bồi dưỡng thân thể bị thương của nó.

Ta dĩ nhiên kháng cự tổn thương loài người, nhưng một khi ta phản kháng nó, nó sẽ hiện ra linh hồn của Yên Trì, giày vò linh hồn Yên Trì trước mặt ta, khiến ta đau đến tột cùng*. (*Nguyên văn thống bắt dục sinh: đau đến mức chết mà k được.)

Yên Trì chưa bao giờ mở mắt ra, nhưng lúc bị tra tấn, vẻ thống khổ trên mặt y rồi lại hiện lên chân thật. Trái tim ta giống như bị cắn nát, ta rút cuộc thỏa hiệp, ta nói chỉ cần người buông tha Yên Trì, ta cái gì cũng đồng ý với người.

Phệ Hồn Thú nở nụ cười, nó nói, người trước tiên đi tìm đến hồn phách của mười người cho ta ăn.

Ta nhìn linh hồn của Yên Trì bị thu hồi, sau khi chưa xót nói không nên lời, lặng lẽ lẩn vào màn đêm.

Nó chỉ nói muốn hồn phách của mười người, cũng không nói muốn người nào, cho nên ta nhanh trí mà thu thập hồn phách của mười kẻ ác cho nó.

Sau khi nó thu được lợi, vô cùng vừa lòng, mà ta rồi lại đau đớn không thôi.

Bởi vì năm đó ta đã thề, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tổn thương đến nhân loại, trong cơ thể ta còn lưu lại cấm chế của Thiên Thích hạ xuống, ta cho dù giết mười kẻ ác, trừng phạt cũng sẽ giáng xuống người ta.

Những nhân loại kia, mỗi người vì ta chảy một giọt máu, trên người ta sẽ đau đớn giống như dao cắt ra một lỗ thủng. Bởi vậy, thứ ta học được đầu tiên sau khi trở lại nhân giới, chính là dùng thời gian ít nhất tốc độ nhanh nhất cùng với thủ đoạn gọn gàng nhất, giết người.

Dục vọng của Phệ Hồn Thú không ngừng không ngớt, nó bắt đầu không thỏa mãn với việc hấp thu hồn phách của nhân loại bình thường, yêu cầu ta mang tới hồn phách của người có linh lực cho nó. Ta không cách nào cự tuyệt, lấy dũng khí đi, lại một thân thương tổn trở về. Bởi vậy, chuyện thứ hai ta học khi trở lại nhân giới, học linh thuật cường đại, bảo vệ mình.

Ta mỗi một ngày đều trong giày vò vượt qua, cách một đoạn thời gian Phệ Hồn Thú sẽ thả hồn phách của Yên Trì ra, cho ta gặp mặt. Nhưng ta chỉ có thể nhìn, nhưng chạm không được, ôm không đến, Yên Trì cũng sẽ không tỉnh lại đến nhìn ta, cùng ta trò chuyện.

Gặp nhau không bằng không gặp, nhưng không thấy lại khó đề nén nhớ nhưng.

Đời này, có yêu, có vui vẻ, cũng có đau đớn.

Nhớ nhưng không được đáp lại, chờ đợi không có hy vọng, ta không biết ngày nào mới có thể cứu về Yên Trì, cũng không biết ngày nào mới có thể chấm dứt đoạn thời gian bị người áp bức này. Ta sắp hỏng mất, thứ duy nhất chống đỡ ta không ngã xuống, chính là hồn phách Yên Trì trước sau vẫn không mở mắt.

Tuy thường thấy hồn phách của Yên Trì, nhưng ta vẫn tỉnh mạch cô đơn. Ở lúc ngày vui ngày hội, ta chỉ có thể lặng lẽ uống rượu, nhìn hồn phách Yên Trì, nhớ tới phụ thân tại địa ngục Hoàng tuyền phương xa, nhớ lại ký ức giữa ta cùng Yên Trì. Khi nhìn đến quyền lữ* có cặp có đôi dắt tay nhau đi qua phố lớn phồn hoa, ta chỉ có thể hâm mộ nhìn xem, sau đó tiếp tục quay về làm cái bóng bị người giẫm đạp dưới chân.

(*Người yêu, tình nhân...)

Ngày qua ngày, năm qua năm. Linh lực của ta vì để tự bảo vệ mình mà tăng lên không ít, ta cũng ngoài ý muốn, luyện ra một vài bảo kiếm chỉ thuộc về duy nhất mình ta, nhưng những thành tích chói lóa này, cũng che giấu không được máu tanh phủ kín tay ta.

Những năm này, Phệ Hồn Thú càng kiêu ngạo, nó bắt đầu bất mãn chỉ với việc chỉ ăn linh hồn của nhân loại bình thường, thậm chí muốn ta đánh tới môn phái tu tiên, cướp lấy mệnh hồn của Chuồng môn. Ta không ngạc nhiên vậy, còn biết rằng đạo hạnh của mình vẫn không đối phó được với những người linh lực cao thâm kia, để che mắt Phệ Hồn Thú, ta bắt đầu học được chuyện thứ ba khi trở lại nhân giới, lừa dối.

Ta điên cuồng luyện tập linh thuật, nâng cao uy lực của thuật che mắt (*chương nhãn pháp), rốt cuộc có thể đạt tới trình độ dùng giả đánh thật.

Cho nên thứ ta lấy cho Phệ Hồn Thú, cũng chỉ là đệ tử làm điều ác có linh lực tương tự, chỉ là dùng một chút thuật che mắt, khiến cho Phệ Hồn Thú tại thời khắc nuốt vào, cảm giác được trên linh hồn tràn ra linh lực dồi dào, nhưng trên thực tế sau khi vào bụng nó một lúc, những linh lực kia liền tan thành mây khói, trở thành bọt nước.

Đương nhiên, bất cứ việc gì cũng có chỗ lợi chỗ hại, ta vận dụng linh thuật này, cực kỳ tiêu hao linh lực cùng tinh thần lực, cho nên ta gần như cách mấy ngày, liền sẽ tinh thần mệt mỏi, tinh bì lực tẫn. Mỗi khi vào thời điểm này, ta đều sẽ lấy ra thạch anh đen đeo trước ngực, cẩn thận vuốt ve cùng ngắm nhìn, đó là thứ Yên Trì để lại cho ta, thời điểm không thấy được Yên Trì, ta đều dựa vào nó nhìn vật nhớ người.

Bao nhiêu năm trôi qua, ta vốn tưởng rằng đời này cứ như vậy đi xuống, ta gửi gắm vào việc nhìn ngắm linh hồn Yên Trì, Phệ Hồn Thú dùng việc ăn hồn phách để điều dưỡng làm vui, sau đó kiểm chế lẫn nhau, thẳng đến một ngày không thể tiếp tục kiểm chế nữa mới thôi.

Nhưng vận mệnh của ta cùng Yên Trì, cũng tại sau khi gặp gỡ những người kia, liền xảy ra thay đổi.

17. Chương 17: Bằng Hữu

Thời điểm khi ta gặp gỡ bọn họ, đã là mấy trăm năm sau rồi.

Mấy trăm năm, rất nhiều chuyện đều im lặng thay đổi. Cánh cổng đi thông nhân giới của địa ngục Hoàng tuyền mở mấy lần, nhưng ta một lần cũng không trở về, bởi vì ta là một tội nhân, ta một khi trở về, sẽ liên lụy đến phụ thân của ta.

Ta vẫn là bộ dạng xương khô kia, nhưng theo năm tháng dần tăng lên, ta không còn là xương khô nhỏ nhếch nhếch, không rãnh thế sự nữa rồi, ta thành thực, cũng bởi vì các loại kỳ ngộ (*gặp gỡ bất ngờ) mà lớn lên.

Đáng tiếc Yên Trì đều nhìn không tới.

Cô đơn cùng chờ đợi một thời gian dài, lại sống ở nơi không thể gặp người, khiến cho tính tình của ta cũng xảy ra nhiều thay đổi, lúc không có người, ta sẽ thật quái gở, không thích nói chuyện, sẽ luôn vuốt ve khối thạch anh đen kia im lặng ngắm người. Nhưng khi đi tới nơi nhiều người, ta sẽ tưởng tượng ra Yên Trì đang bên cạnh ta đi dạo trên đường, vì vậy ta liền sẽ cười ngây ngô, sẽ rất sáng sủa. Mà khi ta giết người, ta sẽ cảm thấy được hưng phấn, rất khát máu, cảm thấy huyết dịch của cả người đều sôi trào, ta thậm chí rất hưởng thụ quá trình giết người này cùng với đau đớn mãnh liệt mà cảm chế tạo thành. Đau đớn, lại khiến cho ta có một loại cảm giác thoải mái tràn trề.

Ta đương nhiên sẽ không mãi dây dưa với Phệ Hồn Thú như vậy, trong khoảng thời gian gần bảy trăm năm này, ta không ngừng dùng lý do tìm ra linh hồn thích hợp cho nó, vân du tứ hải (*dạo quanh bốn biển), tìm kiếm phương pháp có thể tiêu diệt Phệ Hồn Thú, cứu ra Yên Trì. Nhưng đáng tiếc, tiến triển của ta chậm chạp, nhưng ít nhiều vẫn được ta tìm ra chút lẻ loi.

Phệ Hồn Thú cũng không có hình người, nhưng nó vẫn có thể hút hồn phách của người, bám vào thân thể đó, dùng thân thể người đó để sinh hoạt. Trong bảy trăm năm này, Phệ Hồn Thú đổi vô số thân thể, tuy nhiên đều không hợp ý nó. Thẳng đến mấy ngày trước, nó mới may mắn đoạt được một thân thể linh lực cực cao, Thiện Pháp chân nhân.

Thiện Pháp chân nhân là Hộ pháp trưởng lão của đại phái Vân Linh Tông thiên hạ đệ nhất tu tiên, kỳ thật thực lực trong tông xếp ở năm vị trí đầu, có thể thấy được không hề tầm thường. Nhận được thân thể này, Phệ Hồn Thú liền dùng linh thuật bóp méo ký ức của người trong pháp, khiến cho bản thân dung nhập vào trong, dễ dàng cho nó hút hồn phách. Vì vậy, ta cũng không còn giá trị lợi dụng, bởi vì nó tùy thời đều có thể hút đi một vài hồn phách của tiểu bối không danh không phận, đến chữa thương. Đúng, chữa thương, tổn thương Linh Đạo Thiên Quân năm đó lưu lại cho nó, đến nay chưa lành.

Ta nghĩ, nếu như Linh Đạo Thiên Quân lại đến thu phục nó một lần thì tốt biết bao, nhưng đáng tiếc từ sau khi ta thả ra Phệ Hồn Thú, Linh Đạo Thiên Quân vẫn không có tin tức.

Thăng đến mấy tháng sau, ta mới biết được vì sao Linh Đạo Thiên Quân không chút tung hơi.

Bởi vì y vì người trong lòng, nghịch thiên cải mệnh, bị đánh xuống phàm trần, trải qua mười đời cực khổ. Mà ta gặp y một năm này, chính là kiếp thứ mười của y.

Bởi vì năm đó Linh Đạo Thiên Quân lúc nghịch thiên cải mệnh xuất hiện lỗi, khiến cho hần y đến kiếp thứ mười, tất cả người có liên quan đến y đều phục sinh, cũng tức là nói, hiện tại ta gặp được Linh Đạo Thiên Quân, là phạm nhân của y trước khi thành tiên, Liễu Mộ Đình.

Phệ Hồn Thú biết được tin tức này, sướng đến phát rồ, vậy mà liên tiếp mấy ngày đều thả Yên Trì ra cho ta gặp mặt, đây chính là tình huống chưa bao giờ có. Xoay chuyển thiên mệnh của Linh Đạo Thiên Quân, trước khi trở lại thành tiên, này có nghĩa là, nếu như Phệ Hồn Thú tại thời điểm trước khi thành tiên giết chết người kia, vậy sau này liền sẽ không còn Linh Đạo Thiên Quân, Phệ Hồn Thú cũng báo được thù.

Mà trùng hợp ở chỗ, Liễu Mộ Đình chính là đệ tử của Vân Linh Tông.

Liễu Mộ Đình là đời trước của Linh Đạo Thiên Quân, mặc dù trải qua bị phạt xuống hạ giới chuyển thế, trên người vẫn còn tiên lực của Linh Đạo Thiên Quân cùng bảo hộ của Thiên đế, Phệ Hồn Thú không cách nào dễ dàng giết người. Cho nên Phệ Hồn Thú nghĩ ra một biện pháp, lợi dụng ta, tiếp cận Liễu Mộ Đình, cùng nó thiết kế sắp đặt giết chết Liễu Mộ Đình.

Phệ Hồn Thú thề với trời, nếu ta giết chết Liễu Mộ Đình, nó liền thả ra hồn phách Yên Trì hoàn hảo không chút sút mẻ, đoàn tụ với ta.

Người có linh lực kiêng kỵ nhất là thề, bởi vì nếu vi phạm lời thề, sẽ gặp phải thiên khiển, cho nên lúc này Phệ Hồn Thú thề là thật.

Ta nghe được tin này, trong lòng vừa mừng thầm, lại vừa chua xót. Có thể gặp lại Yên Trì, là ước mơ tha thiết của ta, huống hồ tiếp cận Liễu Mộ Đình, có lẽ ta còn có cơ hội tìm ra phương pháp cứu thoát Yên Trì.

Vì vậy, hai chúng ta cùng hợp tác, diễn một màn kịch.

Ngày đó, thừa dịp Liễu Mộ Đình cùng một chỗ với người yêu Cửu vĩ hồ – Cửu Diệc của hần, ta xuất hiện trước mặt bọn họ, mà Phệ Hồn Thú thì ngụy trang thành Thiện Pháp chân nhân, xuất hiện trên danh nghĩa đuổi giết ta, cuối cùng kết duyên cùng Liễu Mộ Đình. Còn ta tức thì hòa vào cái bóng của Liễu Mộ Đình, tồn tại bên cạnh hần.

Linh hồn bắt từ trời sinh chứa âm lực, thể chất Liễu Mộ Đình vừa vận thuần âm, ta bám vào cái bóng của hần, sẽ tổn hại đến tinh thần lực của hần đến cực độ, đối với thân thể hần tạo thành thương tổn.

Nhưng bởi vì thể chất Cửu Diệc thuần dương, vừa vận tương khắc với ta, phạm là lúc Cửu Diệc ở bên cạnh Liễu Mộ Đình, thời điểm ta ẩn thân, sẽ hết sức thống khổ. Phệ Hồn Thú cân nhắc đến tình huống của ta, liền tặng cho Liễu Mộ Đình linh kính Yểm nguyệt giáng*, khiến ta tiến vào thân kính để tới gần Liễu Mộ Đình.

(*Nguyên văn : là để che đậy cái phần âm hay sao ta?)

Nhưng ta trăm triệu không nghĩ tới, trò vui lại lần nữa xuất hiện.

Ngày đó Cửu Diệc trở về, nhìn thấy linh kính Yểm nguyệt giáng thì vô cùng yêu thích, liền nổi lên lòng lấy huyết nhận chủ.

Sau khi ta phát hiện, đang muốn lao ra khỏi kính, để tránh bị nhận chủ, kết quả ở các loại ngoại ý muốn, máu tươi của hần xuyên thấu mặt kính, trùng hợp rơi xuống đầu xương khô của ta, mà chú ngữ lấy máu nhận chủ của hần cũng rơi xuống trên người ta.

Lấy máu nhận chủ.

Linh lực này là linh thức không thể kháng cự. Mặc dù là thiếu chủ Hoàng tuyền, ta cũng bất lực.

Ta dở khóc dở cười, ta vậy mà phải nhận một con hồ yêu làm chủ, nếu cha ta biết được, ông nhất định sẽ tức nổ phổi.

Tại thời điểm ta vô cùng bất đắc dĩ cùng kinh ngạc, sự tình càng khiếp sợ liên xảy đến. Ta cảm thấy được thân thể ta phát sinh biến hóa, mạch máu bắt đầu bao bọc thân thể ta, thời gian dần trôi mạch máu trên người dần sinh ra kết cấu da thịt, cuối cùng tạo thành huyết nhục cùng da người hoàn chỉnh.

Ta vậy mà có hình người!

Ta khiếp sợ sờ soạng mặt mình, không còn là xương cốt lạnh băng, mà là thân thể ấm áp. Mấy trăm năm, ta vẫn luôn muốn biến ra hình người đã mấy trăm năm, rồi lại dưới tình huống âm dương hòa hợp, liền có hình người.

Này chẳng lẽ thật sự là vận mệnh chú định.

Đã có hình người, ta vô cùng vui mừng, hận không thể vọt tới trước mặt Phệ Hồn Thú, khiến nó thả ra Yên Trì để chúng ta gặp nhau, để cho ta nói cho Yên Trì, ta có hình người, có thể ôm y, cũng có thể hôn y.

Đáng tiếc ta bởi vì lấy máu nhận chủ, bị giam cầm trong kính.

Vận mệnh buồn cười, nhân sinh buồn cười.

Ta từ một địa ngục, lại đến một cái ngục khác. Ta ra không được, cũng chỉ có thể đóng cửa linh thức của mình, ở trong kính ngồi xuống tu luyện. Linh kính Yểm nguyệt giáng thuần âm, vừa vận dụng hợp với âm lực của ta, để ta tu luyện chính là lời ít ỏi ăn to. Nhưng cùng với đó, chính là bóng tối vô tận.

Nơi này rất tối, ngoại trừ mặt kính còn gần như không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng gì, ta ở trong bóng tối một thời gian dài, liền sẽ trở nên hết sức quái gở, ta bắt đầu nghĩ, nếu như bộ dạng ta không dễ nhìn, Yên Trì ghét bỏ ta thì làm sao bây giờ. Nếu như ta vĩnh viễn ra không được, vĩnh viễn không thể gặp Yên Trì thì làm sao bây giờ... Ta thậm chí nghĩ, nếu như giết không được Liễu Mộ Đình, ta còn phải cùng Phệ Hồn Thú dây dưa bao lâu.

Bóng tối dễ dàng khiến người ta sinh ra ý niệm tuyệt vọng trong đầu, ta bắt đầu nghĩ, nếu như giết không được Liễu Mộ Đình, liền để cho ta cùng Phệ Hồn Thú đồng quy vu tận, còn Yên Trì, ta chỉ có thể xin lỗi y, không thể cùng y đồng sinh, chỉ cầu cùng y đồng tử, một khi Phệ Hồn Thú chết đi, ta cùng Yên Trì cũng có thể được giải thoát rồi.

Ngay tại thời điểm ý niệm tuyệt vọng cuộn cuộn trong đầu ta đến lợi hại nhất, ta đi ra khỏi kính.

Tất cả đều là tạo hóa, Ngự Hạ Thần Thú của Linh Đạo Thiên Quân —— Cửu Thiên Thần Phượng – Huỳnh Thước xuất hiện, nó mổ ta từ trong kính ra.

Cũng tức là khi đó, ta thông qua mặt kính, thấy được bộ dạng của mình.

Bộ dạng ngược lại cũng không kém, nhưng đáng tiếc thiếu đi người thưởng thức.

Về sau trải qua đủ loại, ta cứ như vậy gia nhập vào đại gia đình của Liễu Mộ Đình, làm quen với rất nhiều bằng hữu của y.

Đúng, bằng hữu. Trong năm tháng của mấy trăm năm, ta cho tới bây giờ đều không nghĩ tới sẽ có ai khác ngoài Yên Trì làm bạn với ta. Dưới địa ngục Hoàng tuyền, người người đều xem thường ta. Tại Thiên cực đảo, người người đều đề phòng ta. Chỉ có mấy người này, bọn họ sẽ không bài xích ta, cũng sẽ không hại ta, thậm chí còn móc tim móc phổi trả giá cho ta.

Mà ta, rồi lại ở sau lưng hại Liễu Mộ Đình.

Trong quá trình chung đụng với bọn họ, tâm tình của ta phập phồng bất định, trước kia không quen Liễu Mộ Đình, ta hoàn toàn có thể dùng thái độ của người xa lạ, ra tay sát hại y. Chính là sau khi trở thành hảo hữu với y xong, ta không ra tay được, ta thậm chí cảm thấy áy náy đối với hành vi hại y ở sau lưng.

Ta bắt đầu nghiêng về trợ giúp Liễu Mộ Đình, thậm chí không đành lòng giết y, vì vậy lúc Phệ Hồn Thú cho Liễu Mộ Đình một Quý tháp trấn hồn để hại hắn, ta theo bản năng lấy lại vật đó, dùng cho mình.

Vốn ta đối với vật này cũng không có hứng thú, nhưng sau khi ta phát hiện vật này chính là thần khí tu luyện, bên trong nhất không ít hồn phách mà Phệ Hồn Thú ghét bỏ không ăn, ta liền thích bảo vật này. Ta thường cách một đoạn thời gian liền sẽ tiến vào trong tháp, cắn nuốt oán linh bên trong, làm mạnh thêm linh lực của mình. Bởi vì một lòng rơi vào việc tu luyện, ta càng không chuyên tâm đi hại Liễu Mộ Đình, huống chi, ta không muốn hại y.

Ta nghĩ, nếu như ta không xuống tay, vậy liền mượn tay người khác đi đối phó y a, tại thời điểm Vạn trùng quật*, ta cố ý ở phía sau mọi người, giả vờ bị Hắc Xà Huyền Âm giết chết, để cho bọn họ chống lại Hắc Xà Huyền Âm. Ta lợi dụng nghĩa khí của bọn họ, muốn mượn tay Hắc Xà Huyền Âm giết chết bọn, nhưng lại không thành công.

(* ỏ triệu sâu:D)

Hắc Xà Huyền Âm bị bọn họ giết chết, còn ta... A, ta lúc đầu còn ý định mượn việc này chạy trốn, từ nay về sau cắt đứt liên hệ với bọn họ, không tiếp tục liên quan. Nhưng ta đánh giá thấp tình nghĩa của bọn họ.

Ta nhìn thấy chủ nhân mà ta gọi, Cửu Diệu ở bên cạnh nước đen khàn giọng gọi tên ta, vẫn không thể tin ta đã chết, giọng của hắn đau đớn thê lương, nghe thấy lòng ta đau từng hồi.

Ta cùng bọn họ cũng chỉ là bè nước gặp nhau, thậm chí không có sinh tử chi giao*, bọn họ lại chưa từng bạc đãi ta. Cửu Diệu thậm chí vì ta chết mà cực kỳ bi thương.

(*Bạn sinh tử, chí cốt, sống chết có nhau.)

Ta nên thế nào đối mặt với bọn họ.

Rốt cuộc ta vẫn là về tới bên trong đại gia đình này, không vì cái gì khác, đơn giản là gia đình này cho ta cảm nhận được ấm áp mà trước nay chưa từng có. Ta còn vì đền bù tội lỗi với bọn họ, từ đáy nước tìm được rất nhiều bảo vật, cho bọn họ.

Ta bắt đầu qua lại giữa hai đầu cán cân. Một bên ta muốn nhanh chóng giải quyết xong Liễu Mộ Đình, cứu ra Yên Trì; một bên, ta lại không nhẫn tâm ra tay giết Liễu Mộ Đình, muốn dây dưa với bên kia, chẳng đến khi không dây dưa được nữa mới thôi. Nhưng nếu không nhanh chóng giết Liễu Mộ Đình, Yên Trì phải chịu nhiều thêm một phần tra tấn.

Cán cân như thế nào giữ thế thăng bằng, ta do dự.

Phệ Hồn Thú dường như cũng phát hiện ta không đành lòng, vài ngày sau liền dùng Yên Trì uy hiếp ta, muốn ta nhanh chóng giải quyết Liễu Mộ Đình, nếu như ta còn đứng ở phía Liễu Mộ Đình bên kia, Yên Trì sẽ phải chịu tra tấn.

Ta bất đắc dĩ thỏa hiệp, ta nói ta nhất định sẽ nhanh chóng giết chết Liễu Mộ Đình, chỉ cần cho ta chút thời gian, ta nhất định, nhất định... sẽ giết hắn...

18. Chương 18: Trộn Đồi

Ta thật sự xuống tay sao, không, ta chỉ làm đáng một chút thôi. Kỳ thật ta đã không nỡ tổn thương bọn họ, trong khoảng thời gian ở chung ngắn ngủi, liền khiến tâm địa sắt đá mà trăm năm giày vò đã tạo ra cho ta, biến thành một vũng nước.

Ta vô cùng hy vọng bọn họ có thể phát hiện dị thường của ta, nhưng đáng tiếc bọn họ vẫn đối đãi ta như cũ, chưa bao giờ nghĩ tới ta sẽ là kẻ địch của bọn họ.

Bằng hữu như vậy, khiến ta như thế nào nhẫn tâm đi làm hại bọn họ.

Cho nên cuối cùng, khi bọn họ đến cực đảo, ta lựa chọn không chào mà đi.

Cực đảo là nơi lấp đầy ký ức của ta, ở đây cũng có Thiên Thích, sự xuất hiện của ta, sẽ khiến cho rất nhiều chân tướng đã chôn dấu nhiều năm bị vạch trần.

Trong khoảnh khắc bọn họ leo lên cực đảo, ta cắt đứt linh lực liên hệ của Cửu Diệu, lặn vào cái bóng. Không ngờ, vài ngày sau, cổng địa ngục Hoàng tuyền mở ra, rất nhiều linh hồn bất tử xuất hiện, công kích đệ tử cực đảo.

Ta nhìn Liễu Mộ Đình ở trên biển Hoàng tuyền giao đấu với linh hồn bất tử, bỗng nhiên nhớ tới trăm năm trước ta cùng Yên Trì gặp lại một khắc này, nhưng đáng tiếc đoạn ký ức đó theo năm tháng kéo dài, chậm rãi phai nhạt trong đầu ta, ta thậm chí không nhớ được ta lúc ấy là như thế nào đến bên cạnh Yên Trì. Ký ức cuối cùng để lại cho ta, chỉ có bóng dáng của Yên Trì đứng trước mặt ta. Trái tim ta như bị đao cắt, ta không khỏi rơi lệ, thì ra đã nhiều năm như vậy.

Đáng giá sao? Vì một mình Yên Trì, ta phụ bao nhiêu người, đả thương bao nhiêu người? Dày vò ta chẳng những là nhớ nhung chỉ nhìn được nhưng không thấy được, còn có áy náy giết người.

Còn có một người ta có lỗi thật nhiều, phụ thân của ta.

Ông vẫn còn khỏe chứ? Mấy trăm năm qua ta chưa từng trở về, ông còn nhớ rõ đứa con bất hiếu này hay không?

Hay là, ta vào thời điểm này quay về nhìn ông một chút.

Vì vậy, sau khi giúp Liễu Mộ Đình đánh lui linh hồn bất tử, ta theo sau bọn họ về tới địa ngục Hoàng tuyền cách biệt nhiều năm.

Trăm năm không thấy, cảnh còn người mất.

Cầu Nại Hà năm đó Yên Trì bồi hồi còn đó, nhưng du hồn chuyển kiếp đã thay đổi mấy đời.

Về phần phụ thân của ta, đề già.

Phệ Hồn Thú được thả ra, mang đến cho địa ngục Hoàng tuyền ảnh hưởng cực lớn, cổng Hoàng tuyền xuất hiện khe hở, dẫn đến thường thường chưa đủ năm mươi năm liền mở ra. Một ít linh hồn bất tử không phục quản giáo, đã bị âm khí của Phệ Hồn Thú năm đó thả ra ảnh hưởng, trở nên vô cùng phản nghịch, thường xuyên công kích Âm vệ, mà cách một đoạn thời gian, oán khí của Phệ Hồn Thú sẽ tạo thành Âm ma cực lớn, công kích chúng nhân dưới địa ngục Hoàng tuyền.

Mà giờ khắc này, phụ thân của ta liền đang hết sức đối phó với Âm ma do Phệ Hồn Thú sinh ra.

Đáng tiếc, ta không thể tiến lên, phụ thân ta vô cùng quen thuộc với linh khí của ta, ta không thể khiến cho ông nhận ra ta, cũng không thể để cho Âm vệ phát hiện ra ta. Bởi vì ta là tội nhân, ta một khi xuất hiện, liền có nghĩa cha ta sẽ chịu trọng trách mang gập Thiên đế.

May mà, đám người Liễu Mộ Đình tiến lên trợ giúp phụ thân ta, ta cần rằng ở một bên nhìn, hai mắt đã lấp đầy nước mắt. Phụ thân đã già rồi, màu trắng nhuộm đầy tóc ông, hai đầu lông mày cũng xuất hiện không ít nếp nhăn.

Mà thứ khiến ta đau lòng nhất, đã từng là trụ cột của địa ngục Hoàng tuyền, tầm lưng cao ngất nay đã còng.

Ta im lặng nhìn qua, lệ rơi đầy mặt. Tranh đấu rất nhanh đã kết thúc, phụ thân tiếp đón đám người Liễu Mộ Đình vào nội đường, mà ta chẳng có mục đích, không biết đi con đường nào, dập dềnh phát phơ, liền đi tới chỗ đã từng giam giữ Phệ Hồn Thú.

Ngực đau xót, ký ức năm đó lần nữa cuộn cuộn, Yên Trì thống khổ, Phệ Hồn Thú đáng giận, một màn lại một màn xẹt qua trước mắt ta, xé rách linh hồn ta.

Ta còn phải dấy đưa đến khi nào, ta còn muốn đau khổ lựa chọn đến khi nào! Phụ thân đã già, linh lực của ông cũng không đỡ nổi những vết thương chồng chất của linh hồn bất tử. Mà ta đây một tội nhân, trên thế gian tâm thường vô vị, giết hại dân chúng...

Ta phức tạp nhìn về phía Liễu Mộ Đình phía trước, cần rằng một cái, đi theo.

Một lần cuối cùng. Để cho ta thử lại một lần cuối cùng, nếu vận mệnh quyết định như thế, vậy thì Yên Trì, ta và ngươi nếu như không thể đồng sinh, vậy liền đồng tử a!

Đêm hôm ấy, ta tiến vào phòng của Liễu Mộ Đình, đầu tiên vận âm thuật khiến y hôn mê, lại giương lên cốt trảo ta đã tu luyện nhiều năm, chờ một móng vuốt cắt đứt cổ họng hắn.

Nhưng khi bàn tay lạnh băng của ta sờ lên da thịt hắn, ta liền ngừng lại.

Xúc cảm da thịt ấm áp khiến ta bỗng nhiên nhớ tới Yên Trì, trước kia ta rất thích cọ ở trên người Yên Trì, nhưng không cọ lâu, Yên Trì liền bởi vì thân thể lạnh lẽo của ta mà chịu không nổi phát run. Ta gấp đến độ muốn cho Yên Trì ấm áp, cũng không dám ôm y.

Hôm nay ta đã có thân người, đã có nhiệt độ cơ thể, rồi lại không ôm được y.

Tại thời điểm ta xuất thần, Cửu Diệu đã về, ta hoảng sợ lập tức ẩn thân, nhưng không ngờ tại một khắc ta ẩn thân đúng lúc Cửu Diệu tiện tay đánh lên Hồ lửa, đánh tới thạch anh đen ta luôn đeo trên người.

Một tiếng thanh thúy vang lên, ta ẩn thân đi ra. Lúc ta đến một nơi không người, cúi đầu vừa nhìn, ta kinh hãi.

Trăm năm rồi, thạch anh đen này ta vẫn luôn đeo trên người, dốc lòng che chở, có mấy lần thạch anh đen còn giúp ta ngăn cản tai họa, nhưng lúc đó nó đều hoàn hảo không chút tổn hại, thánh khiết như thường, như thế nào hôm nay chịu một kích, thạch anh đen lại xuất hiện vết xước.

Ta không ngừng vuốt ve khối thạch anh đen này, rất lâu rất lâu, lại dường như hiểu ra cái gì.

Nghe nói trăm năm trước, từng có một Lang yêu đã nuốt tim của Linh Đạo Thiên Quân sau chuyển thế, dẫn đến Linh Đạo Thiên Quân một đời về sau, không cách nào chuyển thế cũng không cách nào trở về thiên giới. Thiên đế nghe vậy tức giận, khiến cho người bắt lại Bạch Lang, rút ra mệnh hồn, hồn phách còn lại đều bị đánh tan.

Ta nghĩ, này có phải là trời cao đã tỏ rõ, Linh Đạo Thiên Quân không thể giết, giết sẽ bị chịu trời phạt. Ta không sợ trời phạt, ta chỉ sợ trước khi chịu trời phạt, Yên Trì không ở bên cạnh ta.

Ta bắt đầu dao động, cũng bắt đầu thay đổi ý nghĩ của ta. Cuối cùng khiến cho ta hoàn toàn quyết tâm, thông suốt lời cha ta nói.

Ta không nghĩ tới, thời gian đã qua nhiều năm như vậy, ông vẫn cực khổ tìm kiếm đứa con bất hiếu này, còn nghĩ về an nguy của ta.

Phụ thân ta đã già rồi, mà ta, ta đẩy đứa con bất hiếu rồi lại vì Yên Trì, chẳng làm nên trò trống gì, hôm nay vẫn bị người quản chế, ta thẹn với phụ thân, thẹn với Yên Trì!

Ta nhìn thân hình tuổi già của phụ thân, lông tóc rơi lệ, ta về tới gian phòng ta từng ở, yên lặng nhìn qua mặt đất không nhiễm một hạt bụi, trầm mặc không nói.

Ta là lúc này nên làm ra lựa chọn, đối với ta cùng Yên Trì mà nói, đều có chỗ tốt.

Năm mươi năm, ta dùng thời gian năm mươi năm, ở nơi phụ thân không thấy mà bầu bạn với ông, âm thầm vận chuyển linh lực cho ông.

năm mươi năm, sau năm mươi năm, cổng Hoàng tuyền mở ra, ta lần nữa đi ra khỏi địa ngục Hoàng tuyền. Ta cũng nên kết thúc với Phệ Hồn Thú.

Ta trở lại bên cạnh Phệ Hồn Thú, ta nói cho nó biết ta có cách giết chết Liễu Mộ Đình, cũng giúp nó đạt được lực lượng cường đại, nhưng ta có một yêu cầu, một mình gặp Yên Trì.

Phệ Hồn Thú không chút do dự đồng ý, thả ra linh hồn Yên Trì, nó tránh qua một bên.

Ta mở ra linh giới, ngăn cách ngoại giới, nhìn Yên Trì bỗng bình giữa không trung, âm thầm rơi lệ.

Ta vươn tay, xuyên qua khuôn mặt không chạm tới của Yên Trì, tưởng tượng thấy ta vuốt ve khuôn mặt của Yên Trì, một lần lại một lần vuốt ve y — Tuy rằng, ta sờ không được.

Ta cảm thấy thời khắc này, là hạnh phúc nhất. Là khi được nhìn thấy người trong lòng, vượt người trong lòng, còn có thể hôn y.

Ta hôn y, cho dù môi ta xuyên qua hồn thể của y, nhưng ta vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể y.

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của chúng ta, cũng có lẽ sẽ là lần cuối cùng.

Yên Trì, thạch anh đen người cho ta ta còn đeo, áo bào đen người cho ta ta còn mặc trên người, nhưng cố tình chỉ có người, ta không cảm giác được, chạm không tới.

Ta mệt mỏi rồi Yên Trì, ta không phải không muốn cứu người, mà là ta không muốn tiếp tục hại người. Nếu có một ngày ta buông tha cho việc cứu người, người sẽ tha thứ ta sao?

Ta si ngốc nhìn Yên Trì, thống khổ nhắm lại hai mắt.

Ta như thế nào đã quên, Yên Trì không tỉnh, cũng sẽ không nói cho ta biết y tha thứ ta.

Đã như vậy, liền để cho ta làm ra quyết định a. Nếu y không tha thứ cho ta, hận ta cả đời cũng được, ít nhất y nhớ kỹ ta.

Ta về sau dựa vào lý do trợ giúp Phệ Hồn Thú chuẩn bị giết Liễu Mộ Đình, bỏ xuống Yên Trì, rồi đi Phệ Hồn Thú. Phệ Hồn Thú không để ý ta, ta cũng không biết nó về sau đi nơi nào.

Rất nhiều năm về sau, lúc ta khổ luyện ra phương pháp giết chết Phệ Hồn Thú. Phệ Hồn Thú mới tìm thấy ta.

Ta khi đó mới biết, nó vậy mà thao túng Ngự Linh Tông, liền ý đồ hút hồn phách của chúng đệ tử cùng Hộ pháp trưởng lão của Ngự Linh Tông.

Ta quá sợ hãi, lén truyền tin tức đến cho Liễu Mộ Đình, liền rời đi Ngự Linh Tông.

Từng là đại phái thiên hạ đệ nhất, hôm nay loạn thành không còn hình dáng. Máu chảy thành sông, chúng đệ tử hoặc chết hoặc bị thương, lại vẫn tự giết lẫn nhau.

Ta quản không được nhiều như vậy, vọt tới bên người Phệ Hồn Thú, vốn định chất vấn nó muốn làm gì, nhưng nghĩ tới kế hoạch của ta, ta lại nhịn xuống. Chỉ hỏi nó, ta phải làm cái gì.

Nó cho ta câu trả lời đơn giản, bảo ta ở chỗ này, giết Liễu Mộ Đình.

Ta nhìn thoáng qua đám người Ngự Linh Tông vẫn đang tự giết lẫn nhau, đáy mắt buồn bã, đồng ý với nó.

Lúc trước ta đã từng nói qua, lần chuyển thế cuối cùng của Linh Đạo Thiên Quân, bởi vì xuất hiện sai lầm, khiến cho trước khi hấn thành tiên, người từng có quan hệ với hấn sẽ phục sinh, mà người không có liên quan sẽ không bị ảnh hưởng. Bởi vậy đệ tử Ngự Linh Tông đều nhận ảnh hưởng mà phục sinh, trên thực tế, dựa theo niên đại lúc này để tính, bọn họ từ mấy trăm năm trước đã chết rồi, Ngự Linh Tông cũng là tại mấy trăm năm trước đã xuống dốc.

Ta biết tất cả cái này, cũng biết Ngự Linh Tông mặc dù không cần Phệ Hồn Thú nhúng tay, cũng sẽ bởi vì đệ tử tranh đấu mà diệt vong, cho nên đối với chuyện tình đã định trước số mệnh, ta không có tâm đồng tình nhiều như vậy.

Ta cứ chờ, chờ đến khi Liễu Mộ Đình đến, chờ đến lúc bọn họ kinh ngạc phát hiện ta phản bội. Nhưng, rồi lại không đợi được đến một khắc bọn họ giết chết ta.

Tất cả mọi người, trước lúc sắp giết chết ta, buông tay.

Ta cười khổ nhìn những người trọng tình trọng nghĩa này, lập tức cảm thấy mình chính là kẻ tiểu nhân âm hiểm.

Bọn họ không xuống tay được, ta cũng sẽ không tiếp tục tổn thương bọn họ.

Ta sẽ dùng toàn bộ linh lực của ta, đi cứu bọn họ.

Bọn họ rốt cuộc đối mặt với Phệ Hồn Thú, ta nói rồi, Linh Đạo Thiên Quân là Thiên quân do số trời đã định, ai cũng không thể giết.

Cho nên, Phệ Hồn Thú thất bại, bị thất bại triệt triệt để để. Nhưng mà nó bắt tử bắt diệt, nó bại không có ý nghĩa chút nào.

Đáng tiếc nó thấy ta.

Phệ Hồn Thú thống khổ giãy giụa, tại một khắc cuối cùng, nổ tung chính huyết nhục của mình, cũng phun ra Hấp hồn văng về phía Liễu Mộ Đình.

Ta lộ ra nụ cười sâu thẳm với Liễu Mộ Đình, xông tới xô y ra, rất nhanh rút ra Hồn quỷ tháp, thả ra tất cả oán linh, lập tức cắn nuốt hồn phách của Phệ Hồn Thú. Nhưng cùng lúc đó, Hấp hồn văng của Phệ Hồn Thú văng ra, hung hăng nện xuống người ta, một khắc này, cả người ta chịu đau đớn xuyên tim, mệnh hồn bị rút ra, thống khổ!

Oành! Huyết nhục của Phệ Hồn Thú như thuốc nổ nổ tung trước mắt ta, ta nghe thấy âm thanh chói tai, lộ ra nụ cười sâu thẳm, toàn thân huyết nhục của ta tại một khắc đó bị nổ không còn.

May mắn, ta là xương khô không sợ chết. Nếu rơi vào người Liễu Mộ Đình, chỉ sợ hấn sẽ bị nổ đến thịt nát xương tan.

Liễu Mộ Đình hoảng sợ chạy tới, hỏi ta vì sao làm như vậy. Cửu Diệu qua tới giúp ta tiếp máu, giúp ta khôi phục huyết nhục.

Tại một khắc ta khôi phục huyết nhục, ta nở nụ cười, ta kể cho hấn nghe một câu chuyện tình yêu thê mỹ (*vừa đẹp vừa buồn), nói cho hấn nghe những thống khổ nhiều năm qua của ta.

Liễu Mộ Đình cho ta một cái tát, vút vòng tay của phụ thân xuống người ta, nghiêm nghị mắng ta.

Ta vẫn ở đó cười, cười khổ.

Ta nói: “Nếu như ta chết rồi, đem linh lực của ta, cho phụ vương a...”

Phụ vương của ta, là con mắc nợ người cả đời.

Mà Yên Trì đâu rồi, Phệ Hồn Thú hồn phi phách tán, Yên Trì đương nhiên cũng tan thành khói bụi.

Đã không có Yên Trì, thế gian này cũng không còn Ảnh Không...

Tử vong, đối với ta mà nói, là một loại giải thoát.

Ta là người lưng đeo tội nghiệt nặng nề, nếu như họa là do ta gây ra, liền để cho ta kết thúc.

Chẳng qua là Yên Trì, ta rốt cuộc vẫn không thể cứu ra người, thậm chí hy sinh người.

Người sẽ trách ta sao? Không, người đương nhiên không trách ta, bởi vì người vẫn không có cơ hội nói ra lời quả trách, đã bị ta hy sinh.

Con đường tình yêu này, đi được quá cực khổ.

Nếu có kiếp sau, Yên Trì, người cũng đừng cùng ta gặp nhau. Như vậy, ta vẫn là xương khô nhỏ ngu ngốc kia, người vẫn là đệ tử tâm đắc nhất của Thiên Thích trên Thiên cực đảo, ta và người không có quan hệ, liền không có thống khổ như hôm nay.

Đáng tiếc, trên đời không có nếu như.

Hồn phi phách tán, đã định trước ta và người vĩnh viễn không có kiếp sau.

Ta nhìn từng vòng sáng trên không trung, chỗ đó nhất định có mảnh vỡ của hồn phách Yên Trì.

Ta nhàn nhạt nở nụ cười, linh hồn Hoàng tuyền yêu phải nhân loại, ta không biết là sai hay đúng.

Nhưng mà, ta tuyệt đối không hối hận.

Yên Trì, Yên Trì...

Chúng ta vĩnh viễn... không thấy.

Vĩnh viễn... không gặp.

19. Chương 19: Phiên Ngoại: Sống Lại

Ta đang ở trong thế giới bóng đêm đau khổ giãy giụa, ta không rõ tình trạng hiện tại của bản thân như thế nào, là sắp đi xuống địa ngục Hoàng tuyền, hay vẫn đang lơ lửng ở một không gian không có tên.

Bóng đêm khiến người ta trở nên sợ hãi, đầu óc ta không thể ức chế mà lật lên từng hình ảnh trong ký ức, từ lúc ta sinh ra, đến khi ta biến mất. Nửa đời trước của ta là vui vẻ mà qua, tuy rằng thường bị tộc nhân ở sau lưng cười nhạo, nhưng ta vẫn là thiếu chủ cao cao tại thượng của địa ngục Hoàng tuyền, thẳng đến ngày ta gặp được Yên Trì, thế giới của ta mới xảy ra thay đổi. Nhưng, trong hồi ức của nửa đời trước, ta nhìn không thấy bất kỳ vui vẻ, chỉ có vô tận đau thương cùng thống khổ.

Tiếng cười nhạo của tộc nhân, tiếng phụ thân la mắng, thậm chí lúc ta rơi vào biển Hoàng tuyền thông tới nhân giới, tiếng hoan hô của tộc nhân, đều rót vào tai ta một cách rõ ràng, giống như ma ám quỷ魅, nghe vào khiến lòng người run sợ, toàn thân run rẩy.

Ta theo dòng lũ ký ức rời đi cực xa, từ nửa đời trước đến nửa đời sau mất đi Yên Trì, đau khổ vĩnh viễn là đồng bạn không rời không bỏ nửa bước, nhất là một khắc khi Yên Trì bị ta vứt bỏ, nhiều lần lướt qua trong đầu a, ta dường như có thể nhìn thấy Yên Trì mang theo huyết lệ, tuyệt vọng hỏi ta, vì sao buông tha cứu y, vì sao tình nguyện cùng Phệ Hồn Thú đồng quy vu tận, cũng không nguyện giết Liễu Mộ Đình.

Câu hỏi này ta cả đời đều không trả lời được, cả đời.

Ta là một tội nhân, một tội nhân từ bỏ cha mình, từ bỏ người trong lòng, ta đã định trước ngay cả khi chết đều phải mang theo đau khổ, đều phải ở trong thống khổ tiêu vong ném cả bi thương cùng tuyệt vọng.

Chẳng qua là Yên Trì, ta nghĩ rất nhiều có thể trước khi chết, nắm được tay của người, cùng người đồng quy vu tận, như vậy lòng ta sẽ tốt hơn một chút. Nhưng Yên Trì chắc hẳn cũng không nguyện ý, y thậm chí có thể sẽ hất tay ta ra, bởi vì, ta từ bỏ y...

Thôi được, cứ để ta sa đoạ như thế, tiêu vong như thế, như vậy ta liền giải thoát rồi...

“Giải thoát cái rắm! Ảnh Không người tiểu tử này, chịu đựng cho lão tử, nếu như người dám chết, lão tử liền không cứu Yên Trì của người!”

Yên Trì? Yên Trì còn có thể được cứu... A, Cửu Diệu, không nên uống phí khí lực, Yên Trì không cứu được nữa rồi.

Tiếng ồn ào bên tai không ngừng truyền đến, thân thể của ta dưới kế linh của Cửu Diệu dần dần khôi phục.

Ta dần thấy được ánh mặt trời.

Thì ta, ta không chết...

Cửu Diệu nói y dùng linh lực của mình cứu ta, ta nghe xong mà cười đắng chát, tay run rẩy nắm chặt cổ áo hắn chất vấn, người cứu ta làm gì, ta không cần người cứu!

Cửu Diệu không nói gì, gỡ tay ta ra, xụ mặt nghiêm túc hỏi ta, người có muốn nhìn thấy Yên Trì.

Muốn! Ta muốn đến phát điên!

Thế nhưng, ta không gặp được, không gặp được...

“Muốn gặp, người liền chịu đựng cho lão tử, cố mà sống cho tốt!”

Ta ngạc nhiên nhìn Cửu Diệu, từ trong mắt hắn ta dường như thấy được hy vọng nhỏ nhoi.

Yên Trì thật sự có thể trở về sao?

“Người không tin lão tử?”

Tin.

Ta cười nói ra chữ này, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ta sẽ kiên trì, thẳng đến khi ta tỉnh lại nhìn thấy Yên Trì mới thôi.

Ta rốt cuộc có thể an tâm mà chìm vào ngủ say, trong mộng không còn xuất hiện yêu ma quỷ quái, không còn xuất hiện những hồi ức đau khổ.

Yên Trì dường như cũng sống lại, xuất hiện sống động ở trong mộng của ta.

Ta mơ tới rất nhiều thứ, trong đó không thiếu những ngày ta và Yên Trì sống cùng nhau.

Ta cười chìm vào giấc ngủ, cũng cười tỉnh lại..

Khoảnh khắc ánh mặt trời đâm vào mắt ta, ta nhìn thấy người mà ta ngày nhớ đêm mong, đang hoàn hảo không sót mẻ ở trước mặt ta.

“Yên Trì... Yên Trì...” Giọng nói ta run rẩy cực kỳ, ta không dám tin vươn tay, hướng về phía trước tìm kiếm. Chậm rãi, liền đụng đến, liền đụng đến...

Ta đột nhiên thu tay về, kinh ngạc nhìn người trước mắt. Ta sợ, người trước mắt chỉ là bọt nước, một khi đụng vào sẽ hóa thành bong bóng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Không, là ta, Yên Trì. Ta đã trở về...”

Bàn tay ấm áp phủ lên tay ta, độ nóng theo lòng bàn tay truyền lại, ta cũng sờ nhìn hai bàn tay nắm chặt nhau, không dám tin.

Có nhiệt độ, đây là sự thật, sự thật...

“Yên Trì...” Ta nghen ngào sờ lên khuôn mặt của người trước mắt, đầu ngón tay phác họa khuôn mặt y. Yên Trì vẫn thanh tú giống cái ngày ta gặp y vào năm đó, khuôn mặt vẫn thế, ôn nhu vẫn thế, đều khiến người khó quên.

Ta bỗng nhiên kéo người vào trong ngực, gắt gao ôm nhau.

Ta lớn tiếng khóc, khàn giọng kiệt lực. Cho dù là mộng cũng tốt, là phù dung sớm nở tối tàn cũng được, ta có thể dùng chính hai tay của ta ôm y là đủ rồi, ta đủ rồi, đủ rồi!

“Yên Trì... Yên Trì!” Ta chờ bao nhiêu năm, ta giống điên rồi bao nhiêu năm, chỉ vì có thể cùng y ôm nhau.

Ta buông y ra, bưng lấy mặt y ấn xuống một nụ hôn thật sâu. Ta chưa từng cùng người hôn môi, động tác của ta rất thô lỗ, trong lúc đó môi y bị ta cắn rách một ít, nhưng mùi máu tươi lại khiến ta càng cảm giác được sự tồn tại của y.

“Yên Trì, ngươi đã trở về, ngươi đã trở về...”

Yên Trì không nói gì, vẫn luôn ôm ta thấp giọng nức nở.

Chúng ta điên cuồng ôm nhau, điên cuồng hôn nhau, dường như muốn ôm đến thiên hoang địa lão*, muốn hôn đến sông cạn đá mòn.

(* thời gian đằng đẳng, lâu như trời đất.)

Ta không biết vành tai tóc mai chúng ta chạm nhau bao lâu, ta rốt cuộc ở thật lâu sau đó, buông ra Yên Trì.

Ta hai mắt nhắm lệ mông lung, có rất nhiều lời muốn hỏi Yên Trì, nhưng lúc lời nói đến bên miệng, im lặng nghen ngào.

Yên Trì cười chưa xốt, gối vào ngực ta, từng câu từng chữ, chậm rãi kể lại quá trình khi y sống lại.

Thì ra, Cửu Diệu dẫn ta đến cực đảo, dưới sự trợ giúp của Thiên Thích, lợi dụng Thuật phản hồn cùng Cờ chiêu hồn ngày trước linh khí chi sâm* mang tới, chiêu về hồn phách của Yên Trì.

(* linh khí chi sâm: k biết là j nữa:D)

Cờ chiêu hồn, thật sự là duyên phận buồn cười. Năm đó ta chính là lợi dụng Cờ chiêu hồn mà Phệ Hồn Thú cho, thực hiện ý đồ giết chết Liễu Mộ Đình của hung thú, không nghĩ tới nhiều lần gián tiếp, hai thứ đồ bị ta dùng để hại người, lại trở thành bảo vật cứu mạng Yên Trì.

Ta nhất thời khó tả, nhìn Cửu Diệu, trong lòng áy náy muôn phần.

“Cửu Diệu, xin lỗi.” Đây là lời xin lỗi phát ra từ đáy lòng ta.

Ta hại bọn họ, tổn thương bọn họ, cuối cùng bọn họ chẳng những trợ giúp ta, còn cứu được Yên Trì, cảm kích bên trong há có thể bằng dăm ba câu của ta liền có thể nói hết.

Ta dùng lời cảm ơn chân thành nhất cảm ơn Cửu Diệu, nhưng Cửu Diệu rồi lại uyển chuyển từ chối, hần ý tứ sâu xa nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Y nói: “Ảnh Không, sống sót cho lão tử, chính là lời cảm ơn lớn nhất đối với lão tử!”

Ta khi đó, còn tưởng rằng hần là sợ ta coi thường mạng sống của mình mà cổ vũ ta, cho nên ta cười cười đáp lại hần, ta nhất định sẽ sống tốt.

Thế nhưng, khi ta mang theo Yên Trì trở lại địa ngục Hoàng tuyền, cùng phụ vương đoàn tụ không lâu, ta mới biết được ý tứ trong lời nói của Cửu Diệu.

Ta là tội nhân, là tội nhân của Thiên Địa.

Bởi vì ta xử trí theo cảm tính, lén lút thả ra Phệ Hồn Thú, khiến cho nhân gian tử thương vô số, Thiên đế giận dữ, muốn đoạt mạng sống của ta, đánh tan bảy hồn sáu phách, trọn kiếp không được siêu sinh.

Lúc tin tức kia truyền đến, ta rất bình tĩnh, ta sớm đã liệu đến loại kết cục này, ta cam nguyện nhận lấy cái chết, chỉ là ta không yên lòng Yên Trì.

Người của Thiên đế mặc dù sắp đến mang ta đi, ta không tránh không trốn, nói với phụ vương, để bọn họ mang ta đi thôi, tội ta phạm một mình ta bồi thường. Ta đi rồi, xin thay ta chiếu cố Yên Trì.

Ngày đó, Yên Trì khóc đến ruột gan đứt từng khúc một, ôm ta không ngừng gọi tên ta.

Ngày đó, ta ôm Yên Trì, ta rốt cuộc cùng Yên Trì hòa làm một thể.

Ngày đó, cách ngày Yên Trì sống lại, chỉ mới ba ngày.

20. Chương 20: Phiên Ngoại: Kết Cục

Ngoài ý liệu là, lúc ta cho rằng mệnh của mình đã hoàn toàn kết thúc, ta được cứu.

Phụ vương của ta đau khổ cầu xin Thiên đế khai ân, Liễu Mộ Đình đã thành tiên cũng tức là Linh Đạo Thiên Quân cùng nhau hướng lên Thiên đế cầu xin, tha mạng cho ta. Thiên đế cuối cùng xuất phát từ thiện tâm, tha ta một mạng, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Thiên đế phạt ta cách năm ngày một lần đều phải chịu thiên lôi trừng phạt, chờ đến khi chuộc lại tội nghiệt bản thân gây ra, mới có thể tha tội. Ta còn phải trấn thủ cả đời dưới địa ngục Hoàng tuyền, không thể ra khỏi nhân gian.

Thời điểm thiên lôi đánh xuống, đau đớn vô tình tra tấn thân thể cùng trái tim ta, toàn bộ quá trình ta vẫn luôn nắm chặt tay Yên Trì, ý đồ dựa vào lòng bàn tay ấm áp của y phát tiết chút đau đớn.

Khi trừng phạt kết thúc, ta đau đến ngất đi trong lòng Yên Trì, bất tỉnh nhân sự.

Không biết đã ngủ bao lâu, ta mới một thân mồ hôi lạnh tỉnh lại, mà Yên Trì thì ở bên cạnh lau mồ hôi cho ta.

“Không, người tỉnh rồi?”

Ta khó khăn gật đầu, nắm tay Yên Trì, muốn nói gì, rồi lại bởi vì đau đớn chưa tan mà không cách nào mở miệng, ngay cả môi đều run rẩy.

“Đến, uống chút nước ấm.” Yên Trì nâng ta dậy, để ta gối đầu trên vai y, dút từng muỗng từng muỗng nước cho ta.

Dưới bụng ấm áp, ta cảm thấy thoải mái rất nhiều, tham luyến hít một hơi mùi vị trên người Yên Trì, vô lực xoa nắn khuôn mặt của y: “Yên Trì, đau quá.”

Yên Trì nắm chặt tay ta, vẻ mặt phức tạp mà xoa xoa đầu ta: “Có ta ở đây, đau cũng không sợ.”

“Yên Trì...” Ta chẳng biết tại sao, đột nhiên liền rơi nước mắt. Mấy trăm năm kia, ta mỗi lần giết người xong, đều không thổ vô cùng, ngay cả trong mộng đều có thể nhìn thấy những người bị ta giết chết, vẻ mặt dữ tợn hướng ta đòi mạng. Đoạn thời gian đó, quả thật chính là một cuộc tra tấn tàn khốc.

Mỗi khi đó, thứ ta hy vọng nhất chính là có thể nghe thấy giọng nói của Yên Trì, lại để cho y ôm ta nói một câu: “Đừng sợ.”

Đáng tiếc khi đó, ngay cả muốn thấy y một lần cũng rất khó khăn.

Bây giờ nghe rồi, ta nhưng lại sợ hãi sau một khắc rốt cuộc nghe không được.

“Yên Trì, người sẽ đi sao?”

Địa ngục Hoàng tuyền đều là âm linh, Yên Trì là nhân loại, không có cách nào vĩnh viễn ở đây.

Yên Trì đặt tay lên vai ta, nở nụ cười: “Người vất vả vì ta nhiều năm như vậy, ta như thế nào không thể vất vả vì người mấy năm, luyện thành thân thể của linh hồn bất tử.”

“Yên Trì người...” Ta kinh ngạc mở to mắt, không dám tin. Linh hồn bất tử người thường há có thể luyện thành, bởi vì nó trường sinh bất tử, người thường muốn luyện thành, nhất định phải trải qua trắc trở không giống bình thường.

Yên Trì rồi lại không thêm để ý, y đè miệng ta xuống, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn: “Người có thể làm được, ta cũng có thể. Ta tâm ý đã quyết, người không cần nói nữa. Không, người đau khổ chờ ta trăm năm, vậy có thể chờ ta thêm mấy năm này.”

Ta cười chua xót, bao nhiêu năm đều chờ được, ta như thế nào lại sợ chờ thêm mấy năm.

Yên Trì vui mừng cười cười, xoa mặt ta, dâng môi mình lên...

Sau một ngày này, ta cùng Yên Trì vành tai tóc mai chạm mấy ngày, y gối lên ngực ta, nói lúc y ở trong cơ thể Phệ Hồn Thú thì đã có ý thức, có thể nghe được tiếng ta gọi, nhưng y vẫn không cách nào biểu đạt được suy nghĩ của mình.

Y còn nói, y vẫn một mực chờ ta, nhưng không phải đợi ta cứu y, mà là chờ ta buông tha cho cứu y, trở về chính đạo.

Ta vẫn im lặng nghe, không nói được lời nào, chỉ ở lúc thương tâm, kích động hôn y.

Mấy ngày này, chúng ta nói rất nhiều rất nhiều, cao hứng, thương tâm, thậm chí là thống khổ. Ta dường như về tới thời điểm ta cùng Yên Trì mới quen nhau, chỉ là người mặc dù ở đây, cảm giác cũng đã không phải.

Chúng ta vẫn yêu nhau như trước, chỉ là bởi vì ta có thân người cùng với trưởng thành của ta, khiến cho tình cảm của chúng ta không còn đơn thuần.

Kể đã từng ngây thơ mà ngu ngốc trong tình yêu đã không còn tồn tại, bây giờ ta ở trong mắt Yên Trì đã không còn là xương khô ngốc nghếch kia, mà là một nam nhân thật thụ.

Kết quả như vậy, lại khiến cho Yên Trì trong một khoảng thời gian ngắn không tiếp thu được. Y vẫn luôn xoa đầu ta, cảm thán nói, thật đúng là nhớ tên xương khô ngây ngốc kia.

Vì thế, ta thở phò phò dùng miệng chặn lời y nói.

Xương khô nhỏ là hồi ức tốt đẹp nhất giữa chúng ta, nhưng những ngày ấy đã qua, cũng chỉ có thể trở thành một đoạn hồi ức tốt đẹp mà thôi.

Về sau, Yên Trì vì có thể tu thành thân thể linh hồn bất tử, hướng phụ thân ta thỉnh giáo phương pháp tu luyện, tuy rằng phụ vương cố hết sức ngăn cản, rồi lại thắng không nổi kiên trì của Yên Trì.

Vì thuận lợi tu hành, vứt bỏ tạp niệm, Yên Trì từ biệt ta tiến vào mật thất tu hành. Ta lưu luyến cùng Yên Trì trao nhau nụ hôn tiễn biệt, nhìn y vào mật thất, ta cũng quay người rời đi.

Đây là canh bạc lớn giữa chúng ta, có thể tồn tại cùng Yên Trì hay không, toàn bộ nhờ vào ván bạc này.

May mắn, Yên Trì đánh bạc thắng.

Mấy tháng ngắn ngủi, Yên Trì lại dựa vào năng lực cùng ý chí vượt qua người thường, chịu đựng qua đoạn thời gian thống khổ đó, đi ra khỏi mật thất, dùng một loại linh thể đồng loại đến trước mặt ta.

Chúng ta bốn mắt nhìn nhau, qua hồi lâu, ôm nhau mà khóc không ra tiếng.

Ta ở trên người y ngửi được hương vị của đồng loại, Yên Trì thành công, y rốt cuộc có thể cùng tồn tại với ta rồi.

Ta nắm tay Yên Trì, vui vẻ dạt dào, ta hỏi Yên Trì, có khổ không, có mệt không.

Y cười nói, khổ hay mệt đi nữa, cũng không so được năm đó ta trả giá vì y.

Ta cái gì cũng không nói nữa, hôn y thật sâu.

Ta nghĩ, một nhà chúng ta có thể đoàn viên rồi, nhưng hiện thực lại đánh ta một vố.

Phụ vương của ta già rồi, năm đó bởi vì ta thả ra Phệ Hồn Thú, dẫn đến đại loạn cho địa ngục Hoàng tuyền, phụ vương đòi hỏi phải hao phí thật nhiều tinh thần đi bảo vệ trật tự của địa ngục Hoàng tuyền. Lâu dần, áp lực cực lớn cùng hao tổn linh lực cực độ, kéo ngã thân thể của ông.

Sau mấy chục năm, phụ vương rốt cuộc nhịn không được mà đi.

Trước khi đi, ông truyền cho ta địa ngục Hoàng tuyền cùng linh lực còn sót lại, vỗ tay cười nói với ta: “Con ta, con nhất định phải hạnh phúc...”

Ta im lặng ghen ngào, chỉ có thể nắm chặt tay Yên Trì không nói được một lời.

Phụ vương là cười, nhưng ta là khóc tiễn ông rời đi.

Đêm hôm ấy, ta ôm Yên Trì khóc đến tê tâm liệt phế.

Ta là tội nhân, là đứa con bất hiếu, là một kẻ không xứng có được hạnh phúc.

Yên Trì không an ủi ta, chỉ vào lúc ta khóc đến đứt từng khúc ruột mới cầm khăn lên, lau sạch nước mắt cho ta. Nhưng đảo mắt, khăn tay lại bị ta làm ướt.

Ta cả đêm không ngủ, ôm Yên Trì trần trọc, ta không ngừng hỏi Yên Trì ta có phải thật thất bại hay không, Yên Trì không trả lời, chỉ hỏi ta một câu, người hỏi hận sao.

Ta vậy mà không cách nào trả lời.

Hai từ hồi hận này cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện trong đầu ta, ta lúc ấy chỉ nghĩ phải cứu ra Yên Trì, phải cứu Yên Trì, sau đó liền xúc động như vậy rồi.

Yên Trì cũng không truy hỏi nữa.

Sau khi chôn cất phụ thân, ta nắm tay của Yên Trì, đi về phía vương tọa của chủ nhân địa ngục Hoàng tuyền.

Ta hiện tại là chủ nhân của địa ngục Hoàng tuyền, là vương của linh hồn bất tử, những linh hồn bất tử đã từng cười nhạo ta đều phải thuần phục ta, bởi vì, ta có được quyền lợi chí cao vô thượng.

Ta là tội nhân, cũng là một đứa con bất hiếu, tội lỗi của ta suốt đời không cách nào bù đắp, duy nhất ta có thể làm, chính là canh giữ địa ngục Hoàng tuyền bị ta phá hủy này. Từ nay về sau, địa ngục Hoàng tuyền là ta, ta chính là địa ngục Hoàng tuyền.

Ta sinh, nó tắc sinh, ta chết, nó tắc vong.

Cả đời ta vĩnh viễn cùng nơi này.

Ta hỏi Yên Trì ngươi hối hận không, rời khỏi nhân gian rộng lớn, đành phải cùng ta ở lại nơi không ánh mặt trời này.

Yên Trì lại hỏi ta, vậy ngươi hối hận sao, hối hận bởi vì tội lỗi của mình, khiến cho cả đời phải canh giữ tại địa ngục Hoàng tuyền?

Ta nắm chặt tay Yên Trì, cùng y bốn mắt nhìn nhau.

Vấn đề này, ta không trả lời.

Bởi vì đáp án của vấn đề này quá mức tàn khốc, ta không cách nào trả lời.

Ta suốt đời đều phải gánh vác tội lỗi nhục nhã, cho đến vạn năm, cho đến khi ta tan thành mây khói, ta đều không thể thoát khỏi tội danh của ta.

Ta là một tội nhân, ta còn là một đứa con bất hiếu, ta lẽ ra phải ở trong tội nghiệt mà thống khổ qua cả đời này, ở trong khiển trách của lương tâm đi hết cả đời này.

May mắn, trong hạnh phúc cùng cực khổ trường tồn.

Ta còn có Yên Trì, còn có y cùng ta đi qua đoạn thời gian áy náy cùng đau khổ này.

Ta, đủ rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trung-tri-tri-trong-anh>